138

Shannon Waverly 138

Iubire împlinită

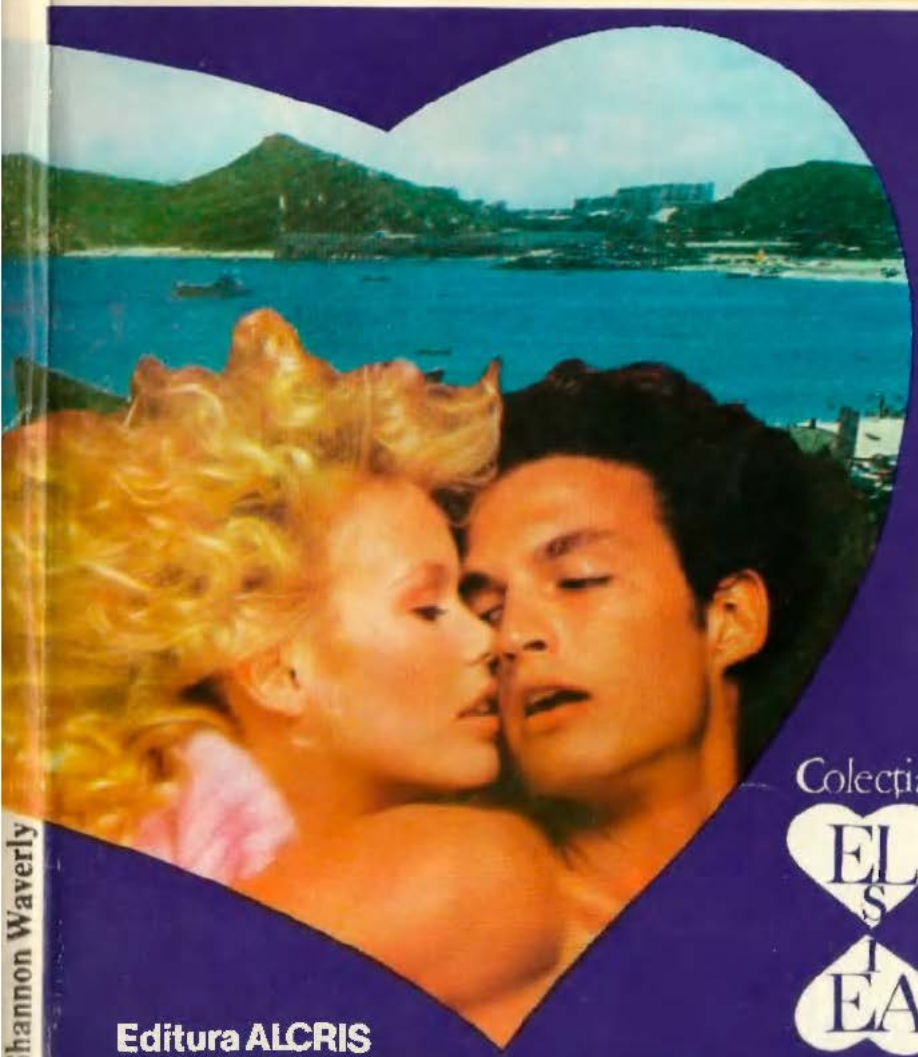

Colecția

ELSIEA

Editura ALCRIS

Shannon Waverly

SHANNON WAVERLY

IUBIRE ÎMPLINITĂ

Coperta : ANDY

© Shannon Waverly, 1990

A SUMMER KIND OF LOVE

Drepturile pentru acest titlu în limba română
aparţin editurii ALCRIS

SHANNON WAVERLY

IUBIRE ÎMPLINITĂ

Traducere de CEZAR NICULESCU

BUCUREŞTI

Redactor : AURELIAN MICU ANDY
Consilier editorial : TRAIAN IANCU
Lector : ANGELA VASILE

I.S.B.N. 973-580-062-4

Colecţia „EL şi EA“

CAPITOLUL I

De pe partea din spate a feribotului, Joanna vedea cum țărmul devine tot mai mic, pe măsură ce nava ieșea în larg. Aerul cald al după-amiezii era încărcat de miros de pește, de motorină și de apă sărată. Respiră adânc, spunându-și că trebuie să se calmeze și că lucrurile vor evolua spre bine, însă eforturile ei fură zadarnice.

Sprijinită de balustradă, își plecă privirile spre dâra înspumată lăsată de vapor, simțind un gol în stomac. Sirena aflată lângă coșul din care ieșea un fum negru scoase un șuier prelung care-l îngrozi pe Casey, care nu avea decât cinci ani. Joanna îl mângâie pe frunte și el se liniști, uitându-se din nou la pescărușii care zburau în jurul lor.

Joanna zâmbi amuzată, văzând că fiul ei este încântat de călătorie ; ochii lui albaștri străluceau de mulțumire, iar chipul lui bronzat exprima mirare și bucurie. Aceeași bucurie o trăise și mama lui când, la opt ani, străbătuse insula Vineyard Sound, făcând un drum de aproape zece kilometri. Fusese prima excursie și ea reținuse multe amănunte care acum îi apăreau clar în minte.

Din păcate, gustul aventurii nu mai avea savoarea de altădată, dar ea spera că zilele de odihnă pe care le va petrece departe de agitația de la oraș îi vor readuce cheful de viață.

Avea nevoie de această schimbare, pentru că începuse să devină insensibilă la frumusețile naturii ; lucirile jucăușe ale soarelui pe crestele valurilor, ciripitul păsărilor, zorii trandafirii și apusurile violete nu-i mai spuneau nimic.

Numai de dragul micuțului Casey, lumina vieții sale, se trezea Joanna de dimineață. Făcuse multe greșeli în viață, dar fiul ei nu putea fi inclus printre ele.

Băiețelul era pe cale de a hrăni un pescăruș, oferindu-i jumătate din sandvișul pe care-l ținea în mână. Pasărea, obișnuită cu pasagerii, se apropie fără teamă de Casey care se uita fascinat la ea.

— Fii atent la degete, îl sfătui mama lui. Mai bine aruncă pâinea.

Se întoarse și căută cu privirea un scaun liber, dar fiind începutul lunii iulie, nava era înțesată de turiști : familii cu copii zgomotoși, tineri cu rucsacuri în spate și chiar câteva perechi aflate în luna de miere.

Înălță din umeri, știind că nu are nimic în comun cu acești vizitatorii estivali ai insulei. Se simțea izolată, obosită și îmbătrânită la numai douăzeci și patru de ani. O îndoială i se cuibări în suflet : făcuse bine că venise pe insulă ? Cu șase ani în urmă, se jurase să nu mai calce niciodată pe aici și totuși, invitația tatălui ei fusese atât de ispititoare.

„Dragă Joanna,

Ce mai faci ? Viv şi cu mine ne simţim bine şi ne bucurăm că în viaţa noastră s-a produs o schimbare. Firma mea a deschis o sucursală la San Francisco, iar eu am primit sarcina să mă ocup de serviciul de contabilitate. Săptămâna viitoare, la sfârşitul lunii iunie, voi pleca din Boston. Viv s-a dus deja la sora ei din Palo Alto, imediat ce a auzit de mutare, şi caută un apartament de închiriat.

Vom lipsi cel puţin patru luni şi avem o problemă nerezolvată, mai precis, casa noastră din Martha's Vineyard. Ne-am gândit s-o închiriem, însă prezenţa străinilor este stânjenitoare, iar dacă o lăsăm nelocuită, ne este frică de spărgători.

Am hotărât să-ţi încredinţez ţie grija casei. Deşi n-am avut timp să discut cu Viv, sunt sigur că se va bucura de alegerea mea. În plus, cred că nepoţelul meu se va simţi minunat aici. Casey n-a văzut încă oceanul, nu-i aşa ?

Şi mai ales, vei putea să te odihneşti. Boala îndelungată a soţului tău şi decesul lui în noiembrie au constituit o grea povară pentru tine, chiar mai mult decât îţi închipui. Ultima oară când te-am văzut, în martie, arătai destul de rău. Ai nevoie de odihnă pentru a-ţi alina durerea. Nu este bine să locuieşti tot timpul în apartamentul care-ţi aminteşte de soţul tău şi să te întâlneşti cu vechii lui prieteni. Trebuie să depăşeşti această situaţie dificilă şi să scurtezi perioada de doliu.

Gândeşte-te la ceea ce ţi-am propus, Jo, şi comunică-mi hotărârea ta. Sper că vei răspunde da.

Cu dragoste, tatăl tău.

P.S. Telefonul nostru a fost deja deconectat de la rețea, de aceea trebuie să-mi scrii. Cât mai repede."

Scrisoarea sosise într-un moment de cumpănă pentru Joanna, care recunoscuse în rândurile scrise de tatăl său frământările care o încercaseră de la moartea soțului ei. Deși Phil murise, viața ei continua la fel ca înainte : locuia în același apartament în care se mutaseră ca proaspeți căsătoriți și lucra în același magazin de îmbrăcăminte aflat la parter. Magazin care-i aparținuse lui. Din timp în timp, ea se întâlnea cu aceiași prieteni și cu rudele familiei lui Phil.

La început crezuse că existența ei monotonă este o certitudine că viața va decurge ca în trecut și că micul Casey nu va avea prea mult de suferit. De curând, însă, ea începuse să vadă totul în altă lumină.

Oamenii pe care-i vizita și obiectele din casă îi reaminteau mereu de Phil. Tocmai obișnuința de a face mereu același lucru îi sporea îngrijorarea. La magazin, în apartament, la masa luată în comun cu familia în fiecare duminică, totul îi dădea senzația că absența soțului ei este un chin nesfârșit.

Se săturase până peste cap de această situație. Pentru că-l iubise pe Phil, ea reușise să depășească momentul dureros al morții acestuia. Acum era înspăimântată că tristețea care luase locul suferinței nu va înceta niciodată. Dorea din tot sufletul să se rupă, cel puțin pentru o vreme, de tot trecutul și de locul în care trăise Phil. Voia să se elibereze de această apăsare și să-i ofere lui Casey ocazia de a se juca în voie.

Sperase ca fiul ei să nu-i moștenească firea, dar el era la fel de sentimental ca și mama lui. Deși era un copil vesel și comunicativ, uneori el devenea trist și posac. Noaptea își uda așternutul; iar uneori țipa în somn și-l striga pe Phil ca și cum acesta ar fi fost în viață.

„Când tăticuțul se va întoarce acasă... Întreabă-l pe tăticul dacă pot să..."

Joanna căuta să se stăpânească, spunându-și că era ceva trecător. Avea nevoie numai de timp. Erau însă nopți în care-i venea să plângă. Cum putea să-l ajute pe fiul ei să depășească starea depresivă ? Putea fi sigură că nu va rămâne traumatizat sau cu tulburări emoționale ?

În acest moment critic sosise scrisoarea tatălui ei și-i produsese o surpriză plăcută, pe care i-o împărtăși mamei sale, chiar în aceeași zi.

— Ce ai de gând să faci ? o întrebă Dorothy, după ce fiica ei termină de citit.

— Știu și eu ? Nu pot să plec acum de la magazin. Sezonul de vară tocmai a început și turiștii au venit în număr mare.

Dorothy se gândi câteva momente și spuse pe un ton convingător :

— Socrul tău poate să te înlocuiască.

— Este posibil, însă eu nu văd cum aș putea pleca.

— Nu ți-au rămas bani de la asigurarea făcută de Phil ? De ce nu te folosești de ei ? Vei cheltui numai pe mâncare, o asigură mama ei, care era plină de energie și o învățase mereu să fie puternică și să aibă inițiativă în viață.

„Dacă până şi Dorothy îmi spune că trebuie să mă odihnesc, de ce să nu-i urmez sfatul ?“ se întrebă Joanna, pe când îşi sorbea ceaiul. Mâinile îi tremurau atât de tare, încât era să verse băutura.

— Vacanţa îţi va fi de mare ajutor şi vei putea să te odihneşti. Sunt convinsă că nervii tăi se vor linişti. Deşi nu-mi place că vei locui la tatăl tău, te sfătuiesc să te duci să te distrezi. Când te vei întoarce de acolo, toate problemele îţi vor părea mai uşor de rezolvat : Casey, slujba, totul. Sunt atât de sigură, draga mea !

Şi ceilalţi fură de acord cu ea. Socrul ei nu numai că-i dădu liber pe timpul verii, dar insistă să primească o sumă de bani pentru cheltuieli.

Acum, când vaporul se depărta de ţărm, ea se întreba dacă nu luase o hotărâre pripită. Nu-i acuza pe membrii familiei sale că o convinseseră să plece, pentru că avea realmente nevoie de linişte. Nu, ei avuseseră dreptate. Ceea ce o deranja era faptul că acceptase să vină tocmai pe această insulă.

Bineînţeles că ei nu aveau nici o vină. Intenţiile lor fuseseră cât se poate de bune. Nu ştiau nimic de chinul pe care-l îndurase ea, cu şase ani în urmă, pe aceste meleaguri. Păstrase secretul despre întâmplarea nefericită din Vineyard, la întoarcerea în New Hampshire, comportându-se cât se poate de firesc în acele împrejurări dureroase. Se măritase peste puţin timp cu Phil, dând impresia că este fericită.

Şi, într-adevăr, fusese fericită ! Căsătoria îi adusese pacea în suflet şi ea lucrase la magazin,

dovedind energie şi multă iniţiativă. Apoi se născuse copilul şi amintirile întunecate deveniseră tot mai îndepărtate şi mai ireale, încât avea impresia că avusese cândva un coşmar care nu se va mai repeta : Simţea că nu mai este fata naivă de odinioară şi se strădui să-i uite pe cei care fuseseră martorii umilinţei sale. Din vara aceea îngrozitoare, nu-i mai văzuse pe Viv şi pe tatăl ei decât atunci când ei veniseră în vizită la ea, iar pe Michael, niciodată.

Bineînţeles că ar minţi dacă ar susţine că nu se mai gândise la Michael. Din când în când îi revenea în memorie figura lui, dar nu mai suferea din pricina lui. Anii trecuseră şi el nu mai însemna nimic pentru ea.

Acum însă, cu cât se apropia de insulă, cu atât teama îi lua în stăpânire sufletul. Dacă locul acesta blestemat nu-i va permite să-şi găsească liniştea ? Cum va putea scăpa de povara chinurilor sufleteşti, odată ce rănile se vor deschide ?

— Mami, mami ! L-a înhăţat ! Am aruncat sandvişul şi pescăruşul l-a prins din zbor !

Vocea cristalină a puştiului îi risipi gândurile negre. Joanna îi văzu chipul nevinovat radiind de fericire şi se molipsi de bucuria lui.

— Ce noroc a avut pasărea să ia un prânz consistent, râse ea. Să căutăm un scaun, mai avem cel puţin o jumătate de oră până la sosire.

Casey dădu din cap şi, ascultător, îi luă mâna. Băiatul era slăbuţ şi avea nişte trăsături grave care nu se potriveau cu vârsta lui. Seriozitatea o dobândise petrecându-şi timpul în magazinul unde lucra mama sa. Clienţii intrau adesea în vorbă

cu el şi erau încântaţi de farmecul puştiului. Casey semăna cu tatăl lui, îşi spunea Joanna.

Găsiră un scaun liber pe puntea de sus a navei şi Joanna îl aşeză pe Casey pe genunchi.

— Uită-te în zare, acolo este insula unde se află casa bunicului Scott.

Copilul îşi aţinti privirile curioase şi exclamă :

— Ce mare e !

Joanna surâse, neştiind că desenele animate îl învăţaseră ce înseamnă dimensiunile unei insule.

— Aşa este. Are lungimea de treizeci de kilometri.

— Are şi copaci... ca la noi acasă, observă Casey.

— Desigur, dragul meu. Are şi case, oraşe, ferme şi păduri. Vei vedea ţinuturi mlăştinoase bătute de vânt. Să nu te aştepţi la palmieri şi liane, spuse ea izbucnind în râs.

Casey dădu din umeri, apoi se cuibări la pieptul ei, închizând ochii. Biruit de oboseală, aţipi imediat. În ultimele nopţi nu prea dormise din cauza emoţiilor. Joanna îl sărută pe părul castaniu şi-l mângâie pe frunte, apoi îşi întoarse privirile spre insula care se zărea din ce în ce mai bine.

Va fi o vară minunată, îşi spuse ea. Vor dormi până târziu şi vor sta toată ziua pe plajă, bronzându-se la soare. La sfârşitul lunii august, când vor reveni acasă, va putea să-şi schimbe viaţa şi să ia totul de la capăt.

Până atunci... Joanna simţi o strângere de inimă. Înfiorarea nu avea nimic de-a face cu vibraţiile motorului. Apa adâncă şi verzuie îi dădea o senzaţie stranie de abis care vrea s-o absoarbă şi s-o piardă în adâncurile sale. Cu cât se apropia de

ţărm, avea simţământul tulbure că se întoarce în trecut.

*
* *

Joanna făcuse prima excursie pe insula Vineyard Sound când împlinise şaisprezece ani. Era în cel de-al doilea an de liceu şi purta un aparat de argint pentru îndreptarea dinţilor, iar părul blond era tuns scurt. Avea un metru şaizeci şi cinci înălţime. Firea ei era tăcută şi posacă. Supărarea se datora faptului că părinţii ei divorţaseră când ea avea patru ani. Aproape că nu-l mai ţinea minte pe tatăl ei, care era un bărbat chipeş şi un cuceritor înverşunat. El intentase acţiunea de divorţ, părăsind-o pe Dorothy, care locuia în New Hampshire, pentru o frumoasă creatoare de modă din Boston, Vivien Malone, pe care o cunoscuse la o întrunire de afaceri.

Deşi suferise enorm, Dorothy nu se lăsase copleşită de durere şi mândria o împiedicase să arate lumii altceva decât un chip hotărât şi întotdeauna surâzător. Nu se recăsătorise şi-şi câştigase singură existenţa, fără să apeleze la ajutorul nimănui. Muncise din greu pentru a-şi creşte fata şi nu-i permisese fostului soţ, pe care-l numea „un îngâmfat şi un seducător", să-şi vadă fata decât foarte rar. Şi niciodată însoţit de acea femeie căreia îi spunea cu dispreţ „femeia aceea" !

„Nu ştiu ce m-a făcut să mă îndrăgostesc de el", obişnuia să se lamenteze Dorothy faţă de fiica ei. „Este prea frumos pentru a se mulţumi cu o

femeie", rostea ea mâhnită pe când călca rufele, iar Joanna stătea lângă şemineu citind o carte. „Bărbaţii chipeşi se bucură de favorurile femeilor. Când se plictisesc de una, o părăsesc fără nici o remuşcare şi găsesc alta, cât ai clipi din ochi."

Punând fierul de călcat pe suportul său, Dorothy se apleca peste masă aşa cum făcea preotul în amvon când turna şi fulgera împotriva ispitelor diavolului.

„Bagă de seamă, Joanna, de cine te vei îndrăgosti. Fereşte-te de bărbaţii arătoşi, pentru că ei îţi vor frânge inima !" încheia ea, făcând o grimasă.

Joanna semăna cu tatăl ei, cu ochii verzi strălucitori şi părul blond, bărbia voluntară şi un zâmbet fermecător.

„Slavă Domnului că nu ai moştenit caracterul lui nesuferit, Jo. Eşti o fată bună şi sensibilă de care sunt mândră."

Jo era isteaţă şi, deşi tatăl ei o părăsise, ştia că Vivien îi interzisese să se mai ocupe de fiica sa, atâta timp cât Dorothy refuzase categoric orice sprijin financiar din partea lui. Vivien dorea ca el să rupă complet cu trecutul şi să înceapă o nouă viaţă la Boston. Acum avea tot ce-şi dorea un bărbat : o soţie fascinantă, o casă la ţară, prieteni şi un fiu vitreg. Pentru el, fosta soţie şi fiica sa dispăruseră de pe suprafaţa pământului.

Joanna simţea o ezitare în glasul lui atunci când la telefon căuta s-o convingă de interesul pe care i-l poartă Vivien.

Conştientă de animozitatea ce domnea între adulţi, Joanna aştepta cu teamă întâlnirea cu Vi-

vien şi fiul ei, Michael. In vara când împlinise şaisprezece ani, ea avu ocazia să-i cunoască.

Jim şi Vivien cumpăraseră o casă de vacanţă pe insula Martha's Vineyard, situată nu departe de coasta statului Massachusetts. Jim îşi luase vacanţă în luna iulie şi o sunase pe neaşteptate pe Dorothy ca să-i ceară s-o lase pe Joanna să stea cu ei.

— Vrei să te duci ? o întrebase Dorothy.

— Nu ţin cu tot dinadinsul.

Mama ei îşi înăbuşi un zâmbet de satisfacţie.

— Asta dovedeşte că ţii numai la mine. Poate că trebuie să-l vezi pe tatăl tău, pentru a-i demonstra cât de mult a pierdut în aceşti ani în care nu te-a văzut.

Joanna sosise pregătită să înfrunte ostilitatea frumoasei creatoare de modă. Ştia că lui Vivien nu-i păsase de existenţa ei şi că nici ea nu putea s-o îndrăgească. Vivien nu semăna cu mama ei. Era tânără, bronzată şi plină de viaţă. Toată ziua nu făcea altceva decât să joace golf cu alţi turişti bogaţi din Boston.

Joanna făcu tot efortul ca să intre în graţiile tatălui său, dar mama ei avusese dreptate : Jim era egoist şi i se aprindeau călcâiele ori de câte ori întâlnea o femeie drăguţă.

În schimb, Michael îi făcuse o impresie deosebită. Tot timpul îl pizmuise că-i luase locul în inima tatălui ei. Acum putea să-l urască pentru înfăţişarea lui. Era prea frumos pentru a fi descris prin cuvinte şi el era conştient de acest lucru. Michael întruchipa idealul seducţiei masculine şi Joanna îşi amintise de avertismentul mamei sale.

Când sosise Joanna, el tocmai vorbea la telefon cu o fată căreia îi cerea scuze pentru că fusese la plajă cu o altă cucerire. Michael era înalt, bronzat, sigur pe sine și înfumurat. După lucirile din ochii lui albaștri, ea își dădu seama că el nu avea nici o remușcare pentru modul cum se comportase cu sărmana fată.

El avea aproape doi metri înălțime și era îmbrăcat în pantaloni scurți, cu un prosop pe umeri. Era zvelt, fără mușchi proeminenți, dar bine proporționat. Pielea era bronzată, iar părul șaten închis încadra un chip armonios. În vârstă de douăzeci de ani, părea un atlet desăvârșit. Deși se afla în sufragerie, el purta ochelari de soare, ca s-o impresioneze, își spuse ea, privindu-l cu simpatie. Zâmbetul lui era răutăcios, iar glasul de bariton știa să fie convingător.

— Michael, termină de vorbit la telefon, a sosit Joanna, îl anunță Vivien. După ce el puse capăt conversației, mama îl prezentă pe un ton ironic : Joanna, el este fiul meu, Michael, moartea-femeilor !

Încă din prima zi, Joanna și Michael se certaseră. Ea fusese cea care începuse disputa, dar nu se putuse abține. Michael o exasperase cu aerele sale. Vorbea afectat de studiile de la Yale. Se uitase la ea batjocoritor, ținând pe frunte ochelarii nesuferiți.

Trecuse o lună și între ei exista o tensiune permanentă. Dacă el îi tăia cearșafurile, ea răspundea la telefon că Michael nu este acasă, iar dacă el îi strecura o meduză în bluză, ea îi vărsa cafeaua pe tricou. Pe scurt, hârjoneli și farse us-

turătoare până când Joanna izbucnea în hohote de plâns iar el se îngălbenea la față.

Niciodată Joanna nu urâse mai mult pe cineva. Michael se înfuria ușor, era mândru și egoist. În plus, fetele se dădeau în vânt după el. Telefonul suna neîncetat și voci suave doreau să vorbească cu el. Joanna simțea că i se urcă sângele la cap când Michael reușea cu ușurință să le încânte pe bietele gâsculițe. Ce coardă sensibilă știe el să atingă în sufletul lor ?

Sosi și ultima zi petrecută pe insulă.

— Te-ai distrat bine ? o întrebă tatăl ei în timp ce așteptau vaporul care o ducea pe coasta de est a Americii.

— Da, recunoscu ea.

Michael, care-i însoțise, își ridică privirile din revista pe care o răsfoia.

— Vrei să vii și vara viitoare ? se interesă tatăl ei.

— Da. Mi-ar face mare plăcere.

Fără să știe prea bine de ce, Joanna nu mai era supărată pe Vivien sau pe tatăl ei. Nu se simțea mai apropiată de ei, deși remarcase eforturile lor pentru ca ea să se simtă bine. Purtarea lor fusese firească și ea se comportase ca un musafir fără mofturi.

Brusc, își dădu seama că motivul schimbării atitudinii sale era Michael ! Dorința de a-l revedea era mai puternică decât orice. Înainte de a-și lua la revedere știu că dorința de a-l revedea era mai puternică decât orice resentiment. Michael se afla mereu în gândurile sale și acum, uitându-se în ochii lui albaștri, observă că vorbele ei îi produseseră o bucurie neașteptată.

Vara următoare, ea petrecu pe insulă cinci săptămâni. De data aceasta, relațiile dintre ei se schimbaseră de o manieră spectaculoasă. Nu se mai punea problema năzbâtiilor și a sâcâielilor reciproce. Sosise vremea să se cunoască mai bine și să se imprietenească. Înotau împreună în fiecare zi, mergeau cu bicicleta pe drumurile de țară, se plimbau cu barca pe iaz, se scufundau în mare să culeagă scoici, făceau cumpărături, găteau împreună, citeau, seara stăteau de vorbă în grădina casei. Câte nu aveau să-și spună doi tineri pasionați de literatură și astronomie, de muzică și politică...

În mod paradoxal, ea îl cunoștea pe Michael mai bine decât oricare fată cu care el se întâlnea, pentru că locuiau în aceeași casă și ea putuse să-i descopere adevărata fire. El nu era doar seducătorul irezistibil pe care-l prezentase mama lui, ci și o ființă inteligentă, un idealist și chiar un visător.

Deși erau destul de apropiați și discutau despre orice, ocoleau cu bună-știință un singur subiect : viețile lor amoroase. De fapt, ea nu ieșise în oraș decât cu prietenul ei cel mai bun, Phil Ingalls, coleg de școală și admirator credincios. Relația lor nu depășise niciodată limita sărutărilor nevinovate. În ceea ce-l privește pe Michael, nu se îndoia că el nu se culcase cu Bunny Wilcox, fata cu care se întâlnise cel mai des în ultimul timp, la fel cum o făcuse anul trecut, cu alte iubite trecătoare.

Când ea făcuse o aluzie străvezie la acest lucru, el izbucnise în râs, spunându-i că este plină de imaginație. Ea insistase și el se supărase, repro-

şându-i că vrea să-l discrediteze în ochii tatălui său vitreg.

Joanna căuta să-l judece la rece ; Michael avea douăzeci şi unu de ani şi tinerii de vârsta lui obişnuiau să facă dragoste fără complexe. Gândul că el este cu altă fată nu o lăsa să doarmă. Michael era cel mai atractiv şi mai inteligent băiat pe care-l cunoscuse în viaţa ei. În toiul nopţii, auzind valurile care se loveau de stânci, îşi imagina ce face el la ora asta şi trupul i se zvârcolea până ce ochii i se umpleau de lacrimi.

Timpul trecu la fel de repede ca anul precedent şi iată că sosi şi ziua plecării spre casă.

— La revedere, draga mea, îi spuse Vivien, sărutând-o uşor pe obraz.

Tatăl ei o îmbrăţişă.

— Să ne scrii mai des, o rugă el.

Apoi, Michael se apropie, cu o privire tristă în ochi. Părul lui mătăsos era ciufulit de briza puternică. Ea îi întinse mâna, pradă unei emoţii pe care nu putea să şi-o stăpânească.

— Gata, vacanţa s-a sfârşit şi te vei întoarce la facultate. Multă baftă, îi ură ea, simţind că bătăile inimii i se acceleraseră.

— Îţi doresc şi ţie baftă, murmură el, strângându-i mâna.

Privirile i se plimbară pe chipul ei bronzat, pe pletele care acum îi cădeau pe umeri, şi se aţintiră în ochii ei verzi. Într-un singur an, îi mărturisise el cu câteva zile înainte, ea se transformase dintr-o fetişcană speriată într-o adolescentă fermecătoare. Brusc, el o îmbrăţişă, sărutându-i obrajii. Ea îl mângâie cu stângăcie pe umăr şi se

întoarse spre vapor, auzind sirena care anunţa plecarea. Joanna apucă valiza şi alergă spre pasarelă, aproape plângând.

„Fereşte-te de bărbaţii arătoşi", îşi reaminti ea vorbele mamei, „căci ei îţi vor frânge inima !".

Michael îi trimisese multe scrisori, spre disperarea mamei sale care le arunca în coşul de gunoi, ori de câte ori le găsea în cutie. Cu toate acestea, ea reuşi să pună mâna pe multe dintre ele. Scrisorile erau lungi şi compuse cu grijă, uneori chiar poetice şi cuprindeau o descriere amănunţită a vieţii sale de student la Yale. Joanna aştepta nerăbdătoare sosirea lor, de parcă ar fi fost un roman-foileton care ajungea la ea prin poştă. Aproape că auzea vocea lui gravă, ca şi cum s-ar fi aflat pe ţărmul mării, lângă el.

Era îndrăgostită de el, nu mai putea să ascundă acest lucru. Îl iubea de când îl văzuse. Sfaturile înţelepte ale mamei sale nu avuseseră nici o influenţă asupra sentimentelor pentru el.

Ultima lui scrisoare îi umplea inima de bucurie.

„Scumpă Joanna,

Voi fi scurt pentru că diseară plec din cămin şi trebuie să-mi fac bagajele. Am ţinut să-ţi scriu pentru a te anunţa că am obţinut diploma de licenţă. Voi lucra în Virginia, la universitate, ca asistent şi-mi voi pregăti teza de doctorat... Viaţa este atât de frumoasă !

Vestea cea mai bună este că voi sta toată vara la Vineyard. Te rog să vii şi tu. Vom petrece o vacanţă formidabilă. Ţi-am dus dorul, mai mult decât crezi. Nici eu nu m-am aşteptat la acest lucru.

In privința lui Bunny, află că n-am mai văzut-o de la Crăciun. Ea îmi trimite scrisori și mă sună la telefon din când în când. Încă nu-și dă seama că nu mai are ce căuta în viața mea, dar va trebui să mă uite. Mărturisesc că ea a fost prima mea prietenă, însă acum știu că nu am avut pentru ea decât o simpatie trecătoare. Abia aștept să te văd și să-ți spun ce simt pentru tine.

Te rog, Joanna, să rămâi toată vacanța pe insulă. Va fi vara noastră..."

A fost cu adevărat un anotimp al dragostei! Joanna i se dăruise lui Michael, având convingerea că el o iubește. De ce să nu creadă în vorbele lui ? Michael îi declarase că nu iubise pe nimeni atât de mult și că nu se vor despărți niciodată. Se simțea legat de ea, într-un mod spiritual și mistic, mai important decât cununia civilă.

* * *

Acum, pe vaporul care se apropia de insulă, Joanna retrăi amărăciunea ce o cuprinsese când aflase că totul nu fusese decât o minciună dezgustătoare. Michael o păcălise, seducând-o cu nerușinare. Cuvintele sale, bine ticluite, o vrăjiseră și o făcuseră să viseze la fericirea unei iubiri până la moarte.

Nu luase în considerare sfaturile mamei sale și nici propriile temeri. În acea vară auzise numai glasul lui șoptindu-i la ureche : „Te iubesc". Trăise o dragoste ca în basme și i se păruse că vara lor nu se va sfârși niciodată.

Şi totuşi, iluziile ei se spulberaseră într-o singură zi, lăsându-i o stare sufletească insuportabilă chiar şi după atâţia ani, când focul ce-i mistuise inima se stinsese. Gândul la scena petrecută la sfârşitul lunii august în ajunul plecării, o tulbura cu aceeaşi intensitate...

Michael trebuia să meargă în Virginia, iar ea la şcoală, în Vermont. Joanna era tristă că se vor despărţi, însă promisiunea lui că va fi ceva trecător îi dădea încredere în viitor şi ea aştepta cu nerăbdare ziua când nimic nu-i va mai despărţi.

Se aflau pe terasă, jucând scrabble, când tatăl ei veni în casă, anunţând-o cu o voce gravă :

— Tocmai am vorbit cu Peter Vilcox la telefon.

— Tatăl lui Bunny ? întrebă ea.

Familia Vilcox îşi petrecea de asemenea vacanţa pe o insulă, făcând parte din lumea bună din Boston. Soţii Vilcox figurau printre cei mai vechi prieteni ai soţiei lui Jim.

— Da. M-a rugat să-i facem o vizită în această seară.

— Eu voi lipsi, spuse Michael, văzând figura uşor neliniştită a Joannei, care-şi aminti de scrisoarea lui în care-i mărturisea că Bunny fusese prima lui prietenă.

— Mike, nu este cazul să pleci de acasă. Peter m-a rugat să fii prezent. Ştii bine de ce. Este absolut necesar să discuţi cu el, îl avertiză Jim, pe un ton care nu admitea replică.

Michael înghiţi în sec.

— Jo, vrei să mergi şi tu ?

Jim răspunse în locul ei :

— Joanna nu vine cu noi.

Fiind îngrijorată de ceea ce s-ar putea întâmpla cu Michael, nu băgă de seamă lipsa de politețe a tatălui său. Simțea că dragostea lor este amenințată.

Rămasă singură, Joanna stătu ca pe jar până la sosirea mașinii conduse de Jim.

— Unde este Michael ? se interesă ea cu voce tremurătoare.

— S-a dus să se plimbe, răspunse tatăl ei, evaziv.

— La ora asta ?

Vivien îi aruncă o privire rece.

— Jim, asta n-o privește pe Joanna. Este problema noastră.

— Vivien ! o mustră el. Cel mai bine este să ne așezăm și să discutăm în liniște. Să mergem în sufragerie.

Jim așteptă până ce Joanna luă loc pe un scaun și o anunță fără ocolișuri :

— Bunny Vilcox este însărcinată.

— Bunny ? se miră Joanna, care o cunoscuse cu doi ani în urmă și avea despre ea o părere proastă, pentru că era fandosită și alintată. Din păcate, caracterul ei nu se schimbase.

— Ea susține că Michael este tatăl copilului.

Joanna izbucni în râs.

— Este imposibil !

Vivien înălță resemnată din umeri.

— Și eu aș vrea să fie așa, dar Bunny este cu adevărat gravidă. Și-a făcut analizele săptămâna trecută.

— Acum totul este clar ! suspină Joanna, reamintindu-și de zilele când Michael pretexta că

trebuie să se întâlnească fără ea cu diferiţi cunoscuţi care puteau să-l ajute în cariera universitară. Ce dovezi are că Michael este viitorul tată ? întrebă ea cu dezgust. Este o stratagemă, deja clasică, folosită de fete pentru a pune mâna pe cei mai buni băieţi. N-am crezut că Bunny este capabilă de aşa ceva...

— Joanna, te rog ! Fii mai înţelegătoare. Sărmana fată este distrusă, susţinu Vivien.

— Oh, nici nu m-am îndoit că a plâns, sunt sigură că şi-a jucat bine rolul. Ce-a spus Michael ?

Jim vru să intervină, însă Vivien nu-i dădu posibilitatea, spunând pe un ton suav :

— Bineînţeles că o va lua de nevastă.

Joanna deschise gura să spună câteva cuvinte, dar nu putu să spună nimic.

Jim se arătă compătimitor cu Joanna de parcă s-ar fi adresat unui copil :

— Draga mea, ştiu că a fost ceva între tine şi Michael în această vară. V-aţi ferit de noi, dar nu suntem orbi. Să nu ai acum impresia că este sfârşitul lumii. Noi înţelegem foarte bine ce simţi.

Joanna îl privi neajutorată.

— Deşi ţi se pare că totul este inutil, viaţa merge înainte, adăugă tatăl ei. Până când vei întâlni băiatul visurilor tale, vei avea multe iubiri trecătoare. Eşti atât de tânără. Întreaga lume este la picioarele tale. Uită-l pe Michael şi priveşte spre viitor.

Joanna şopti stupefiată :

— Cum să-l uit pe Michael ? Ne iubim atât de mult !

Jim clătină din cap cu tristeţe.

— Scumpa mea, nu-ţi mai face iluzii. Michael va fi tată, nu înţelegi ?

Joanna protestă indignată :

— Nu se poate. Nu este tatăl copilului. Nu a văzut-o pe Bunny din toamna trecută. **Eu** mă voi mărita cu el ! Am pus totul la punct. După ce va lua doctoratul, mă voi transfera la facultatea unde lucrează. Apoi...

Vivien îşi împreună mâinile exasperată.

— Jim, ajunge ! Joanna nu ştie ce vorbeşte. Ascultă, fată dragă, nu ştiu ce ţi-a promis fiul meu, însă este exclus ca voi să vă căsătoriţi... Îmi pare rău dacă te-a lăsat...

— Nici gând ! replică Joanna.

— Foarte bine. Trebuie să te fac să înţelegi că Michael şi Bunny se cunosc de mult timp, continuă Vivien, nerăbdătoare să termine mai repede discuţia. Ştiu că el s-a întâlnit şi cu alte fete, dar întotdeauna s-a întors la Bunny. Familia Vilcox este foarte apropiată de a noastră. Suntem buni prieteni şi copiii noştri au copilărit împreună. Sunt o pereche atât de potrivită !

Joanna nu mai putu să suporte umilinţa la care era supusă şi fugi în camera sa unde plânse toată noaptea. De ce i se întâmpla tocmai ei o asemenea nefericire ? Nu era cu putinţă ca Vivien să fi spus adevărul. Michael o iubea şi vor rămâne împreună până la moarte.

Din păcate pentru ea, Bunny era gravidă şi Michael dorea s-o ia de soţie. Era evident că el se întâlnise pe ascuns cu Bunny, deşi îi spusese că numai ea contează în viaţa lui. Minţise ca un neru-

şinat. Joanna nu însemna nimic pentru el, cel mult o aventură. Cum putuse fi atât de oarbă ?

Se simţea umilită şi nefericită. Fiecare clipă petrecută alături de el i se părea o trădare şi o înjosire.

Rămase trează toată noaptea, aşteptându-l, însă el nu se întoarse acasă. Probabil din laşitate, îşi spuse ea. La ora cinci dimineaţa, îşi spălă faţa şi-şi făcu bagajele. Nu mai avea ce căuta pe insulă. Nu voia să-l mai vadă niciodată pe acest mincinos care-şi bătuse joc de ea.

În timp ce-şi strângea lucrurile cu mâini tremurătoare, se gândi că experienţa prin care trecuse este o lecţie de care va trebui să ţină seama pe viitor. În sufletul ei murise nevinovăţia, însă zbuciumul îi dădea noi puteri. Într-o singură noapte se maturizase şi devenise mai înţeleaptă. Trăsăturile chipului i se întunecaseră iar zâmbetul îi era amar.

Dorea să se întoarcă la mama ei care suferise din dragoste şi putea s-o înţeleagă. Îi va vedea din nou pe Phil şi pe prietenele sale. Locul ei era în oraşul în care copilărise, alături de cei dragi.

*
* *

— Casey ! Scumpul meu, trezeşte-te, murmură ea.

Băiatul deschise ochii şi privi dezorientat în jur.

— Am ajuns la insula bunicului. Vaporul va acosta peste câteva minute şi trebuie să mergem la maşina noastră.

Casey i se dădu jos din braţe şi ea se ridică de pe scaun. Picioarele îi tremurau, dar îşi spuse că totul se datora oboselii.

După ce porni motorul, Joanna îndreptă maşina sa roşie spre podul mobil care fusese legat la chei. Casey se uita curios la manevrele celorlalte maşini.

După câteva minute, se gândi Joanna, vor fi deja pe şoseaua care-i va duce spre casa lui Jim. Pasagerii care nu veniseră cu maşina se înghesuiau în faţa magazinelor de închiriat sau se îndreptau spre staţiile de autobuz.

Opri la o intersecţie, neştiind ce drum să aleagă. Ar fi preferat şoseaua care mergea de-a lungul coastei, însă Casey era destul de obosit, aşa că îndreptă maşina spre şoseaua cea mai scurtă, care străbătea o câmpie mărginită de dealuri împădurite.

Totul părea neschimbat şi emoţia îi sporea cu cât se apropia de ţinta călătoriei. Aerul părea mai răcoros, semn că ajunseseră lângă ţărm. Schimbă direcţia de mers şi maşina pătrunse pe un drum îngust ce ducea spre faleză.

— Mai e mult ? întrebă Casey.

— Nu, dragul meu.

O perspectivă minunată se desfăşura din vârful dealului : plaja se întindea până departe şi era înţesată de turişti.

Casey scoase o exclamaţie de încântare.

— Aceasta este plaja din sudul insulei. În faţa noastră este oceanul Atlantic.

În spatele fâşiei de nisip se întindeau lazuri, iar lângă ele se înălţaseră case de vacanţă cu te-

rase și grădini mari. Arbuștii și florile înmiresmau aerul. Opri mașina în dreptul treptelor din fața casei și Casey zâmbi bucuros.

— Îmi place mult. Bunicul are o barcă ?

Joanna se uită pe iaz, dar nu observă barca cu motor a tatălui ei.

— Da, dar nu cred că a scos-o din hangar.

Privirile ei se întoarseră spre ușa de la intrare. În urmă cu șase ani cunoscuse în această casă dragostea, dar și suferința. Fusese o adolescentă romantică, însă Michael îi risipise visurile și-i făcuse rău. Ea depășise momentul de cumpănă, căsătorindu-se și devenind mamă, apoi lucrase la magazinul socrului ei. În comparație cu realizările din viața ei, Michael nu însemnase decât o părere de rău.

El se căsătorise cu Bunny și plecaseră împreună la universitatea din Virginia, alcătuind o pereche fericită, după spusele lui Vivien. Michael făcuse o carieră strălucită și era înconjurat de prieteni.

Știa acest lucru de la tatăl ei care-i telefona din când în când. Dorothy îi interzisese fostului soț s-o mai sune, curând după nașterea lui Casey.

Mândria o oprise pe Joanna să-i telefoneze lui Jim și boala soțului ei o solicitase prea mult pentru a se mai gândi și la alții.

Șase ani trecuseră din vara când fiecare își croise alt drum în viață. Dragostea de atunci rămăsese o amintire îndepărtată și ea nu dorea să reînvie trecutul. Acum îl avea pe fiul ei.

— Casey, hai să ducem bagajele în casă.

Ea căută în poşetă cheia pe care i-o trimisese prin poştă tatăl său şi o introduse în broască, dar uşa se deschise singură.

Rămase uimită, încruntându-şi sprâncenele, apoi intră în holul casei. Totul era neatins şi nu erau urme de spargere.

— Este cineva aici ? întrebă ea, deschizând uşa de la bucătărie. Nu răspunse nimeni. Hai să-ţi arăt casa, îl linişti ea pe Casey.

El o luă de mână şi Joanna îl conduse în sufrageria cu lambriuri pe pereţi. Soba de teracotă se afla în faţa lor, iar deasupra ei era o pendulă mare. În dreptul canapelei se găsea o masă din cristal pentru servitul cafelei. Pe un raft din perete erau câteva păsări împăiate. Dacă ar fi fost un hoţ, cu siguranţă că ar fi luat păsările, îşi spuse ea, calmându-se. Nimic nu fusese mişcat de la locul lui.

Se uită la fotoliul în care stătuse în seara când aflase că Michael se căsătoreşte cu Bunny. Cât de nefericită fusese atunci ! Îndepărtându-şi gândul de la trecutul dureros, ea trecu în camera alăturată.

— Este salonul în care vom mânca.

Încăperea avea o masă masivă din stejar şi opt scaune cu spătar înalt, o vitrină cu cochilii de scoici şi melci de mare. Pe pereţi erau agăţate peisaje marine, barometre şi clopote folosite pe corăbiile cu pânze.

Trecând pe lângă măsuţa unde se afla telefonul, îşi aminti de ziua când îl văzuse prima dată pe Michael stând de vorbă cu o fată. Peste tot în casă erau lucruri care-i aminteau câte ceva din întâmplările de odinioară.

— Şi uşa asta ? o întrebă Casey.

— Este uşa de la bucătărie.

Băiatul făcu o mutră neîncrezătoare, însă ea îi explică râzând că bucătăria are două uşi, aşa că poate să treacă prin celelalte încăperi şi să ajungă din nou de unde pornise.

Casey se duse spre bucătărie ca să se convingă de spusele mamei lui, iar Joanna pe terasa care dădea spre iaz. Florile din ghivece arătau proaspete. Înseamnă că vecinul lui Jim se îngrijise de ele, îşi spuse ea. Tot el să fi lăsat uşa deschisă ? Da, aşa trebuie să fie, îşi spuse ea uşurată şi se întoarse în casă.

— Acum vom urca bagajele în camera noastră.

— Da, mamă, se bucură Casey.

Joanna alese dormitorul în care locuise pe când era adolescentă, pentru că avea vedere spre ocean. Camera avea două paturi alăturate din lemn de arţar şi un şifonier mare. Tapetul de pe pereţi avea culori calde şi desene florale.

Joanna deschise ferestrele, în timp ce Casey îşi punea lucrurile în sertarele din dulap, apoi ieşi pe hol şi verifică dormitorul tatălui ei. Totul era în perfectă ordine, aşa că nu-i mai rămase decât camera lui Michael.

Puse mâna pe clanţă, însă avu o ezitare. Amintirile neplăcute îi năpădiră gândul şi sufletul. Respirând adâc, îşi spuse că trebuie să se stăpânească. Comportamentul său era copilăresc. Michael nu mai reprezenta nimic pentru ea. De şase ani trăise departe de el, iar viaţa îi adusese necazuri şi bucurii. Acum era văduvă şi trebuia să-l crească pe Casey.

Apăsă cu putere clanţa şi deschise uşa.

Ceea ce văzu în dormitor îi produse o emoţie paralizantă, care-i tăie respiraţia.

În pat era Michael Malone în carne şi oase, dormind liniştit. Singura sa îmbrăcăminte era o pereche de pantaloni scurţi.

CAPITOLUL II

— Michael ! strigă ea uluită.

El se trezi şi deschise ochii să vadă cine-l strigă.

Joanna simţi că i se înmoaie picioarele şi se rezemă de uşă.

El se înălţă în capul oaselor.

— Ce ?... Cine ? Nu, nu se poate... exclamă el, frecându-se la ochi. Joanna ? Tu eşti ?! întrebă el, ridicându-se din pat.

Câteva clipe, cei doi se priviră în tăcere, fără să scoată un cuvânt.

Joanna avea senzaţia că visează şi dorea să se trezească pentru a-şi dovedi că totul nu era decât o nălucire a trecutului devenit, dintr-o dată, prea real.

— Joanna ? repetă el neîncrezător. Eşti tu, în carne şi oase ?

Deci, nu era un vis. Vocea lui... chipul erau reale.

— Michael ? reuşi ea să spună.

Nu se văzuseră de şase ani, nu vorbiseră la telefon şi nici nu-şi trimiseseră scrisori. Ea nu primise nici o explicaţie cu privire la gestul lui laş

din vara care fusese cea mai frumoasă din viața ei. Nici măcar o consolare sau un regret pentru că o făcuse să sufere atât de mult.

Privindu-l, își dădu seama că viața îi despărțise și că scuzele lui erau tardive.

— Ce cauți aici ? întrebă ea, cu vocea sugrumată de emoție.

— Ce caut eu aici ? întrebă el cu calm după ce-și reveni din surpriză. Cred că tu ar trebui să răspunzi la această întrebare.

— Tatăl meu mi-a cerut să am grijă de casă. El și Vi... Vivien se află pe coasta de vest a Americii și...

Michael își încruntă sprâncenele.

— Nu mai spune ! Află că mama mea m-a rugat același lucru, replică el, aruncându-i o privire rece.

— Nu este posibil ! protestă ea, gândindu-se că el credea că ea venise neinvitată.

— Absolut posibil ! preciză el, luând cămașa de pe scaun. Din moment ce nu puteam fi poftiți aici amândoi pentru același motiv, este clar că unul din noi minte. Începu să-și încheie nasturii de la cămașă, însă degetele nu-l ascultară și renunță făcând un gest enervat.

— Așa se pare, spuse Joanna, neștiind ce urmăriseră Jim și Vivien, invitând-o aici o dată cu Michael. Unul din noi a făcut drumul degeaba.

El rămase pe gânduri, iar Joanna își plimbă privirea pe umerii lui solizi, pe pieptul musculos, pe picioarele lungi și drepte. De când nu-l mai văzuse, se împlinise și arăta și mai seducător. Părul își păstrase culoarea castanie însă trăsăturile

feţei deveniseră mai mature. Trupul său degaja energie şi putere. În urmă cu şase ani, Michael avusese aerul unui adolescent, iar acum era un bărbat sigur pe sine.

— Cum rămâne ? întrebă ea.

— Cu ce ?

— Ce facem în această situaţie ? continuă ea, înălţându-şi bărbia.

— Cum vezi rezolvarea problemei ?

— Cel mai bine ar fi să pleci şi să mă laşi pe mine aici.

Michael îşi dădu capul pe spate, hohotind.

— Nici vorbă de aşa ceva ! Tu vei pleca.

— Nici nu mă gândesc ! Tatăl meu m-a invitat şi călătoria a fost obositoare. Sunt sculată din zori. Privi în jur şi se interesă curioasă : Nu o văd pe Bunny. Unde este ?

Pe chipul lui apăru o undă de tristeţe.

— Cine ?

— Cum cine, Bunny ! Mă aştept din moment în moment să apară şi să mă dea afară din casă ca şi tine, spuse ea, dându-şi pe spate părul blond.

— Glumeşti, nu-i aşa ?

— Din contră, sunt foarte serioasă. Unde este ?

— N-ai aflat ?

— Ce anume ?

— Am divorţat, rosti el pe un ton tăios.

Joanna păli.

— Aţi divorţat ?

Michael îi aruncă o privire încărcată de reproş şi începu să aplaude.

— Bravo, Joanna ! Joci teatru admirabil.

Ea se înfurie. Michael își păstrase caracterul nesuferit. Cum putuse să se îndrăgostească de el ? !

— Ce tot vorbești, Michael ? Este pentru prima dată când aud acest lucru. Când v-ați despărțit ?

Exasperat, el își ridică privirea în tavan.

— Joanna, nu sunt dispus să discut asta cu tine... Am alte treburi de făcut. Mă scoți din fire... La naiba cu întrebările tale ! Ieși furios din cameră, însă după câteva clipe o strigă. Joanna !

— Ce s-a întâmplat ? se neliniști ea, repezindu-se pe hol.

Michael se oprise în dreptul camerei ei și se uita la băiețelul care avea ochii înspăimântați.

Ea alergă și-l luă pe Casey în brațe, apoi i se adresă mânioasă lui Michael.

— L-ai speriat.

— Eu ?... N-am știut că este aici.

— Te rog să ne lași în pace ! porunci ea, sărutându-l pe Casey.

— Este fiul tău ? se interesă el pe un ton duios.

Ea dădu din cap și-l liniști pe copil.

— Gata, gata, Casey. Nu mai plânge. Mămica este cu tine.

Băiatul își înfundă capul în părul ei, scâncind :

— Te-ai certat cu acest om. Nu vreau să-l văd.

Michael păru încurcat și-și trecu mâna prin păr.

— Spune-i băiatului că nu vă fac nici un rău.

— Numele lui este Casey și poți să vorbești direct cu el, ripostă ea, strângându-și fiul la piept.

Michael se apropie de băiat și ea se gândi că el nu cunoaște bucuria de a fi părinte. Casey ar fi putut fi de aceeași vârstă cu copilul pe care i l-ar fi dăruit Bunny.

— Nu-ți fie frică de mine. Numele meu este Michael... Eu sunt, într-un fel, unchiul tău.

Casey rosti neîncrezător :

— Unchiul meu ? Mami nu mi-a vorbit niciodată despre tine.

Michael surâse binevoitor.

— Îmi dau seama de ce nu ți-a amintit de mine. Ai auzit de Vivien ? Bunicul tău a luat-o de soție

Băiețelul dădu afirmativ din cap.

— Ei bine, ea este mama mea, îi explică Michael.

— Eu îi iubesc pe bunicul Scott și pe Vivien. Am fost cu ei pe muntele Washington.

— Eu sunt fiul lui Vivien, insistă Michael.

Casey se lumină la față.

— Locuiești aici ? se interesă el, ștergându-și nasucul cu dosul palmei.

— În vara asta, cu siguranță, afirmă Michael uitându-se la Joanna care se străduia să-și păstreze calmul.

Casey făcu o mutră nostimă.

— Când este gata masa ? îl întrebă Casey. Sunt mort de foame. Mâncarea mea a luat-o un pescăruș.

Michael se dădu un pas înapoi, nedorind să se arate prea prietenos cu copilul Joannei.

— Casey, nu-l bate la cap pe Michael. După ce te speli pe mâini și pe față, mergem să cinăm la un restaurant.

— Nu-i nevoie, Jo, protestă Michael. Sunt destule provizii în frigider.

Joanna se uită pe fereastră, vrând să scape cât mai repede de Michael.

— Mai bine rabd de foame decât să mă ating de ele.

— Cum dorești, ripostă el tăios. În primul rând m-am gândit la băiat. Ești la fel ca înainte și nu te gândești decât la tine. Ce prost am fost să cred că te-ai schimbat, adăugă el trântind ușa de la dormitor.

Joanna rămase nedumerită, neștiind la ce se referise el. După câteva momente, ea înălță din umeri și-l conduse pe Casey în baie și-l ajută să se spele.

— Acum, fuga în dormitor și pune-ți un tricou curat. Vreau să mă spăl și eu. Cum termin, mergem să mâncăm, da ?

Casey se grăbi să se schimbe și Joanna avu timp să se uite în oglindă : obrajii îi erau îmbujorați, iar ochii aveau o lucire tulbure. Îi era atât de rău încât îi venea să vomite. Venise aici să se odihnească și să găsească liniște, dar nimerise într-un viespar !

Gândurile negre de pe vapor se adeveriseră. Prezența lui Michael o răvășise complet. Intuiția îi spusese că trebuia să se aștepte la așa ceva.

Își duse mâna tremurândă la piept ; inima îi bătea cu putere. Ce se va întâmpla cu ea și cu Casey ? De ce fusese atât de dură cu Michael ? Furia o împiedicase să se comporte civilizat. Bine-

înțeles că el o făcuse să sufere, însă acest lucru se întâmplase cu mulți ani în urmă și ea depășise momentul critic, înfruntând viața.

Deodată, se auziră pașii lui Michael pe hol, apoi vocea lui la telefon. Joanna începu să tremure și își spuse că trebuie să se calmeze.

Își spălă fața cu apă rece și se șterse în grabă. Prosopul păstrase aroma soluției folosite de Michael după ras și ea îl puse înapoi pe suport.

Se putea foarte bine ca ei doi să se vadă din nou, deși nici unul nu dorea asta. Ea crezuse că Michael locuiește în Virginia cu Bunny și, pentru că nu-l mai vizitase pe tatăl ei, nici nu se gândise că s-ar putea să-l întâlnească tocmai acum, într-o perioadă dificilă din existența ei.

Când dăduse ochii cu el, furia și emoția se dovediseră mai puternice decât ea. Resentimentele adunate în decursul timpului izbucniseră atunci când nu se așteptase, deși Joanna se considerase la adăpost de orice reacție violentă.

Văzându-și chipul agitat din oglindă, își spuse că trebuia să se liniștească : mânia nu este un sfetnic bun. Nu era cazul să-și facă probleme. Calmul și chibzuința pot s-o ajute mai mult. Își aranjă ținuta, pentru că nu mai avea timp să se schimbe. Cu toate că bluza și fusta erau șifonate din cauza călătoriei, dorea să mănânce cât mai repede. Avea nevoie de energie pentru viitoarea discuție cu Michael.

Își perie părul lung ce-i cădea pe spate, apoi se fardă puțin. Paloarea din obraji va dispărea la soare, își spuse ea, dar îi era ciudă că nu va putea ascunde faptul că slăbise în ultima vreme și că trăsăturile feței i se ascuțiseră.

Timp de o clipă se întrebă dacă Michael observase acest lucru. Se îndoia că el fusese tulburat de înfățișarea ei. În timpul scurtei lor discuții, Michael dăduse dovadă de indiferență față de persoana ei.

Acum, acest lucru nu mai conta ! De ce fusese atunci așa de furios ? De ce sosirea ei îl iritase atât de mult ? Înseamnă că-i stricase planurile de vacanță ? Dar dacă el avusese vreo remușcare ? Să fi avut el mustrări de conștiință ?

La urma-urmelor, nu are de ce să-și facă sânge rău. Michael nu mai reprezenta nimic pentru ea. Orice emoție i-ar răpi din puterea pe care trebuia s-o aibă pentru creșterea copilului.

— Casey ? Ești gata ?

Joanna deschise ușa dormitorului și-l văzu pe fiul ei dormind. Oboseala își spusese cuvântul. Casey nu mai avea nevoie de cină. Se apropie și-l înveli, apoi se așeză pe marginea patului, neștiind ce să facă. Michael era încă în sufragerie și nu putea să se ferească de el. Trebuia să coboare ca să clarifice lucrurile.

CAPITOLUL III

Joanna respiră adânc, amintindu-și de hotărârea de a se purta cu calm și cât se poate de civilizat. Aceasta era singura cale de discuție ; furia ei i-ar da lui Michael impresia că ea suferă încă din cauza celor petrecute în urmă cu șase ani, ceea ce nu era adevărat. Era sigură de asta.

Îl găsi pe Michael în bucătărie, ungându-și o felie de pâine cu unt. Purta o pereche de blugi și o cămașă crem ce lăsa să se vadă pielea bronzată de pe piept. Își pieptănase părul cârlionțat și chipul lui degaja un aer de seducător.

— Te-ai răzgândit ? Nu mai mergi la restaurant ? întrebă el pe un ton rece.

Joanna zâmbi.

— Cum ai ghicit ?

— L-am văzut pe băiat dormind.

Ea trecu peste faptul că Michael nu-i spunea copilului pe nume și rosti încet :

— Călătoria a fost prea obositoare pentru el. Somnul îi va face bine.

— Nu vrei să guști ? o invită el, arătând spre aragazul pe care se încălzea o oală cu supă.

— Nu, mulțumesc...

— Trebuie să mănânci ceva, o îndemnă el, deschizând ușa de la dulapul cu provizii. Ia ce-ți place.

Vocea lui devenise mai liniștită, semn că el se gândise la discuția lor aprinsă și regreta ieșirea lui nervoasă.

Joanna acceptă invitația lui și-și alese o conservă cu carne de vită.

— Am sunat-o pe mama mea, spuse el scoțând o sticlă cu vin din frigider.

Vin și supă ? se miră Joanna.

— Am vrut să știu care este adevărul. Știi foarte bine că amândoi am fost chemați pentru același lucru.

— Ce ai aflat ? se interesă ea curioasă.

El căută tirbușonul în sertarul de la bufet.

— Și-a cerut scuze pentru încurcătură. Ea mi-a cerut să am grijă de casă, fără să știe că Jim ți-a scris ție să vii aici. Când Jim i-a spus că ai acceptat să-ți petreci vacanța aici, eu eram pe drum. Vivien era ocupată să caute un apartament, iar Jim avea de rezolvat ultimele afaceri la Boston, astfel că au vorbit la telefon după plecarea ta.

— Nu mi se pare o scuză plauzibilă.

— Este o greșeală neintenționată, afirmă Michael.

— Știi ce cred eu ? Mă gândesc că tatăl meu nu i-a spus intenționat mamei tale că m-a invitat aici, pentru că era conștient de animozitatea ei față de mine. Pun pariu că nici n-a știut de sosirea mea până nu i-ai telefonat tu.

Michael se prefăcu că este atent să scoată dopul sticlei cu vin și evită răspunsul.

— Am dreptate, nu ? continuă ea, deschizând conserva. Ce ne rămâne de făcut ? Ce soluţie ţi-a dat Vivien ?

— Să te întorci acasă.

Ea făcu o mutră tristă.

— Jim a luat receptorul şi mi-a spus să mă mut eu la un motel. Aproape că ne-am certat.

— Ce ai de gând ? Eu vreau să rămân aici toată vara.

— Şi eu am aceeaşi dorinţă.

— Eu nu plec, susţinu ea pe un ton categoric. I-am vorbit lui Casey despre locurile minunate de pe insulă şi nu pot să-i spun brusc că trebuie să plecăm acasă. Nu poţi să-ţi închipui cu câtă nerăbdare a aşteptat să venim aici. Şi-a ales jucăriile cu care să se joace în nisip şi mi-a spus ce suveniruri vrea să-i iau.

Joanna îşi aminti cât de mult are nevoie băiatul ei de o vacanţă care să-l facă să uite de moartea tatălui lui. Gândul acesta îi întări convingerea că trebuie să lupte pentru a rămâne pe insulă.

— Eu nu plec, repetă ea.

— Nici eu, replică el. N-am venit să fac plajă. Am de rezolvat câteva probleme importante.

Puse sticla pe masă şi din cauza nervozităţii vărsă puţin vin. Părându-i rău că se înfuriase, el schiţă un zâmbet de împăcare.

— Află că nici eu nu sunt aici pentru a mă bronza, îl ironiză ea, întorcându-i zâmbetul.

— Cred că trebuie să stai la soare. Eşti albă ca o stafie. Nu vezi ce slabă eşti ? Mănânci din două în două zile, nu ?

Joanna simţi că-i vine să arunce cu conţinutul conservei drept în faţa lui cinică, dar se stăpâni.

— Mulţumesc pentru apreciere. Tu ai ştiut întodeauna să mă faci să mă simt minunat, replică ea, punând mâncarea la încălzit.

Apropierea lor era primejdioasă, gândi ea trecând pe lângă el. Michael făcu o mişcare greşită şi mâinile lor se atinseră. Amândoi făcură un pas înapoi de parcă s-ar fi ars.

— Cum te simţi ? întrebă el pe un ton glumeţ.

— Extraordinar ! Dar tu ?

— Minunat ! exclamă el sarcastic.

— Chiar dacă amândoi ne simţim excelent, asta nu rezolvă problema noastră, îl înfruntă ea.

Dorind să evite cearta, Joanna se duse în salon. După un minut, el îşi făcu apariţia împingând un căruţ nichelat pe care se aflau sticla de vin, farfuriile cu supă şi carnea de vită.

El îşi turnă băutura într-un pahar, puse farfuriile pe masă şi se aşeză pe un scaun, privind-o.

— Nu mănânci ? întrebă Joanna.

El nu răspunse şi ea îşi plecă privirea.

— Jo, ascultă-mă. Nervii nu sunt buni la nimic, afirmă el pe un ton amabil.

— Sunt de acord cu tine.

— Ce-ar fi să locuim împreună ? spuse el gânditor.

Ea scăpă lingura din mână.

— Nu-mi arde de glumă !

— Nu văd ce am putea face în situaţia noastră. Amândoi avem motive întemeiate să rămânem aici şi nici unul nu vrea să cedeze.

Joanna se alarmă.

— Imposibil !

— De ce ? Suntem oameni maturi.

— Şi ce-i cu asta ? spuse ea mirată.

— Asta înseamnă că ne putem vedea de treburile noastre fără să ne incomodăm unul pe celălalt... Evident că puştiul complică lucrurile, dar...

În ciuda faptului că-şi propusese să se comporte civilizat, Joanna izbucni mânioasă :

— Ştii foarte bine că băiatul meu are un nume ! Nu-ţi cade rangul dacă încerci să-i spui Casey !

— Am înţeles, Jo, calmează-te. N-am vrut să te supăr.

— Pe naiba !

Atmosfera tensionată dintre ei nu putea să dispară, în ciuda eforturilor pe care le făcea pentru a fi amabil şi acest lucru o înfricoşa.

Numai Dumnezeu ştie cât de îndreptăţită fusese, cu şase ani în urmă, să-l urască pe Michael care o sedusese cu sânge rece, promiţându-i câte-n lună şi stele. Profitase de nevinovăţia şi sensibilitatea ei fără nici un scrupul şi continuase să se vadă pe ascuns cu Bunny. Minciuna şi lipsa de respect faţă de sentimentele ei sincere îi zdrobiseră sufletul. Când aflase ce caracter josnic avea Michael, parcă se prăbuşise cerul pe ea. Plânsese într-o noapte cât în toată viaţa ei. Când venise dimineaţa, indignarea şi furia luaseră locul disperării.

Mânia o împiedicase să aibă o depresiune nervoasă, dar durerea şi umilinţa rămăseseră în inima ei. Indignarea o ajutase să înfrunte viaţa şi să se gândească din nou la viitor.

Nu putuse să trăiască în durere și amărăciune. Phil și slujba, apoi gospodăria și Casey o salvaseră de la un gest necugetat. Găsise alte satisfacții care-i luminaseră existența. Acum se întreba dacă mânia i se cuibărise pentru totdeauna în stràfundul sufletului. Putea oare să alunge gândurile negre ce o cuprindeau uneori în nopțile când nu reușea să doarmă ? Revederea cu Michael îi reaprinsese furia.

Gustă din mâncare iar Michael mușcă dintr-o felie de pâine.

— Deși am convingerea că voi regreta, murmură ea, accept să locuim împreună.

Michael o privi tăcut.

— Cu condiția, adăugă ea, să-mi cumpăr alimentele. Deja îți sunt datoare cu o conservă.

— Nici vorbă.

— Asta este înțelegerea noastră. Nu vreau să-ți datorez nimic, rosti ea răspicat, înălțându-și o sprânceană. Așa cum ți-am spus, eu îmi plătesc hrana și spălatul hainelor. Împărțim și cheltuielile gospodăriei. Clar ?

— De acord. Singura mea rugăminte este ca... băiatul tău să nu mă deranjeze când lucrez, mai ales dimineața.

— Casey nu face gălăgie. Este liniștit și bine educat.

— Dar este un copil, remarcă el.

— Nu te îngrijora din pricina lui. Am să-l țin cât mai departe de tine.

El zâmbi satisfăcut.

— Foarte bine. În cazul acesta nu mai avem alte neînțelegeri.

— Să sperăm, suspină ea, ducându-şi farfuria în bucătărie.

După ce-şi spălă tacâmul, Joanna se aşeză pe un scaun şi-şi cuprinse capul în mâini. Un tremur îi parcurse trupul, în ciuda hotărârii de a-şi stăpâni emoţiile. Michael reuşise din nou s-o tulbure şi nu înţelegea de ce, deoarece nu-i mai purta pică pentru purtarea din trecut.

Ea clătină din cap cu tristeţe. Încă se mai gândea la el. De fapt, în acest moment îl ura. Oricare îi erau sentimentele, el era în mintea ei. Fie că-l iubise, fie că-l ura pentru că o umilise, nu putea scăpa de el.

Acest lucru i se părea imposibil. După şase ani, el mai avea puterea s-o impresioneze aşa de mult ? Avusese senzaţia că el nu mai exista pentru ea, şi el se afla în camera vecină. Oh, de ce murise Phil ? Acum ar fi fost cu el, sporovăind despre ce se întâmplase peste zi în magazin. Cum de putuse să fie de acord cu propunerea lui Michael ? Îşi pierduse minţile ?

Nu ! îşi puse ea, nu trebuie să se lase pradă disperării. Nu merita să fie îngrijorată din cauza lui. Înainte îşi învinsese mânia şi durerea, astfel că acum va fi în stare de acelaşi lucru. Era sigură de asta. În primul rând, nu-i va arăta că suferă. Unde-i era mândria ?

Respiră adânc şi se ridică în picioare. În drum spre salon îşi recăpătă stăpânirea de sine.

— Nu cred că te duci la culcare, i se adresă Michael care mai stătea încă la masă.

— Nu, de ce ?

— Nu este nici ora opt. Am încetat să ne mai certăm. Apropie-te, o invită el, văzând că ea este nehotărâtă. Să ştii că nu muşc.

Joanna luă loc pe scaun.

— Nu vrei un pahar de vin ? N-ai băut nimic la cină.

— Nici tu nu ai prea mâncat.

El făcu o grimasă şi îndepărtă farfuria neatinsă, apoi se duse la dulap şi luă un pahar pe care-l umplu pe jumătate.

— Ei, cum te simţi, Joanna ?

— Ţi-am spus cum mă simt.

— Aşa este, dar nu cred că răspunsul tău a fost sincer. Anul acesta a fost groaznic pentru tine.

— Te referi la pierderea soţului meu ? întrebă ea, ducându-şi paharul la gură cu o mână tremurândă.

— Da.

Joanna îi cercetă chipul dar nu zări nici o urmă de emoţie. Michael era tare ca o stâncă, sau învăţase să-şi ascundă sentimentele ?

— Moartea lui Phil mi-a pricinuit o durere imensă.

— A avut leucemie ?

Joanna se înfioră când îşi reaminti de chipul lui Phil.

— Da.

— Cum te descurci ?

Ea se uită în ochii lui albaştri şi afirmă cu un glas plin de mândrie :

— Foarte bine, mulţumesc. Phil a fost tânăr, însă a avut simţul responsabilităţii. N-a lăsat datorii şi am o casă şi câteva economii care-mi per-

mit să duc o viață acceptabilă, minți ea, simțind că roșește în obraji.

Michael nu părea să fie la curent cu situația ei dezastruoasă.

— Am înțeles că din punct de vedere financiar o duci bine, dar sufletește ? Lucrezi undeva ?

Joanna ar fi vrut să-i mărturisească disperarea și singurătatea apăsătoare, dar nu dorea să se lamenteze.

— Sunt prea ocupată ca să mă gândesc la mine. Magazinul de confecții din North Conway îmi răpește tot timpul, se lăudă ea, sorbind o înghițitură de vin, lăsându-l să înțeleagă că este proprietara magazinului.

Își plecă privirea, de teamă ca el să nu ghicească adevărul. Dorea să dea impresia că fusese extrem de fericită după ce el dispăruse din viața ei. Boala lui Phil fusese lungă și chinuitoare, iar încurcăturile legate de moștenirea lăsată o hărțuiseră câteva luni. Singurătatea o copleșise, iar problemele financiare o asaltaseră în ultimul timp. În plus, Casey îi pricinuise multe griji, pentru că se interesa mereu de tatăl lui. Ar fi vrut să-i mărturisească lui Michael.

— Cum s-a împăcat Casey cu moartea tatălui său ?

— A suportat dispariția destul de bine. Este un copil liniștit, dar simte lipsa lui Phil. Au fost foarte legați unul de altul. Mai luă o gură de vin și adăugă, cercetându-l cu privirea : Phil a fost un tată extraordinar care nu s-a sfiit să-i schimbe scutecele și să doarmă alături de copil când era răcit.

În timp ce vorbea, simţea o satisfacţie deosebită că are cu ce se lăuda, în felul acesta putea să-i arate că el greşise, abandonând-o ca un laş. Realizările sale constituiau revanşa pe care o obţinuse după atâţia ani şi pedeapsa pentru trădarea lui. Era ca şi cum i-ar fi înfipt un cuţit în inimă sau l-ar fi pălmuit fără milă.

— Băiatul a fost un mare sprijin pentru tine, comentă el, politicos.

— Aşa este, încuviinţă Joanna. Am discutat destul despre mine. Ce ai făcut în această perioadă ? Mai predai la universitatea din Virginia ?

— Nu... De fapt, am întrerupt anul acesta.

— Oh ! Nu mă aşteptam să te plictiseşti aşa de repede de învăţământ, spuse ea pe un ton răutăcios. Aşadar, el nu era chiar atât de fericit după cum îi spusese Vivien.

— Din contră, îmi place enorm să lucrez cu studenţii. Cred că locul meu este la catedră. Mi-am pregătit lucrarea de doctorat, pentru că postul de şef al catedrei de literatură este liber şi mi-a fost oferit.

— Eşti şef de catedră ? Ţi-ai dat... doctoratul ? se miră ea, sorbind din vin. Ar fi vrut să-l felicite, dar nu credea că el merită acest lucru şi-i adresă un zâmbet ironic.

— Ce ascensiune ! Cât de mult i-ar fi plăcut lui Bunny să se laude cu soţul ei, cu **doctorul** Malone !

Michael rămase puţin pe gânduri şi ea îşi dădu seama că atmosfera glacială dintre ei nu dispăruse.

— Era foarte mândră de mine. Cel mai mult îi plăceau însă petrecerile. Decanul universității a mărturisit că ea era cea mai drăguță dintre toate soțiile cadrelor didactice.

Joanna regretă că adusese vorba despre Bunny, care se simțise de minune în mediul universitar, strălucind în toate ocaziile.

— Pot să te întreb de ce ați divorțat ?

— Am luat această hotărâre de comun acord. Bunny este o talentată creatoare de modă și a dorit să se mute la New York pentru a-și continua cariera. Eu n-am putut s-o însoțesc din cauza facultății și n-am vrut să-i opresc ascensiunea socială.

— Numai profesia ei a fost motivul divorțului ?

— Da, recunoscu Michael cu părere de rău.

Joanna îl privi atentă, pentru că tonul vocii lui nu părea prea convingător.

— Ați putut lua ușor hotărârea de a vă despărți pentru că n-ați avut copii.

— Nu știu ce să spun. Am regretat mult că a pierdut copilul, spuse el, plecându-și privirile asupra paharului.

— Te înțeleg foarte bine, îl compătimi ea. Un copil este bucuria părinților. El îi apropie.

— M-aș fi bucurat să am un fiu.

— Ai știut că Bunny îți va dărui un fiu ?

— Da. Doctorii mi-au spus și am hotărât să-l numim Peter, ca pe bunicul său.

Din cauza încordării, ei îi era teamă să nu izbucnească într-un râs nervos.

— Ce s-a întâmplat ? o întrebă el, umplând din nou paharele.

— Oh, nimic. Bineînțeles că Bunny a dorit să-i dea numele tatălui ei.

Joanna mai bău o înghițitură de vin, gândindu-se că Bunny are o fire independentă și autoritară, care o împinsese să renunțe la căsnicie. Îi păru rău că fusese crudă față de nefericirea lui.

El se foi pe scaun, stânjenit.

— Fiul tău are un nume interesant. Cine i-a spus Casey ?

— Fiul meu ? tresări Joanna, îngrijorată. Amintindu-și că el doarme, se liniști.

— Phil și cu mine am petrecut luna de miere în Florida. Acolo l-am conceput pe fiul nostru și ne-am gândit să-i dăm un nume exotic.

— Înțeleg, murmură el.

De fapt, Joanna mințise din nou. Pur și simplu îi plăcuse cum sună acest cuvânt și inventase pe moment întreaga poveste. Îi era rușine că nu se poate stăpâni pentru a-i dovedi lui Michael că soțul ei fusese un om bun și că avusese o căsnicie fericită. Mândria o îndemnase să se împăuneze, însă acum îi era teamă ca Michael să nu descopere adevărul.

Gândurile i se îndreptau numai către el.

„Îți dai seama că ar fi putut să fie copilul nostru ?“ ar fi vrut ea să-i spună. „Ai fost nechibzuit și ai pierdut totul. Îți amintești cât de mult te-am iubit ? Regreți acum că nu ți-am dăruit un moștenitor ?“

Când el își înălță privirea, ea nu descifră nici o licărire în ochii lui albaștri. Nu însemnase nimic pentru el, așa cum de altfel bănuise. Păreau ca doi străini care discutau despre vreme.

— Bunny și cu mine am fost de două ori în Florida. Este un loc frumos, dar nu se compară cu Jamaica, unde ne-am petrecut luna de miere. În octombrie, Jamaica este minunată.

Joanna își închipuia cât de fericiți fuseseră, făcând surfing, luând cina pe terasa unui hotel luxos sau iubindu-se!

Câte săptămâni de încântare în timp ce ea suferea, departe de el. Simțind că nu mai poate suporta această conversație, se ridică de la masă.

— Te rog să mă scuzi, dar mă duc la culcare. Sunt frântă de oboseală, afirmă ea, căscând. Casey se trezește devreme. Mi-a făcut plăcere să discut cu tine.

Michael îi răspunse pe un ton tăios:

— Plăcerea a fost de partea mea.

— Noapte bună, surâse ea.

El zâmbi și se rezemă cu spatele de spătarul scaunului.

— Vise plăcute, Joanna.

Joanna urcă scările cu lacrimi în ochi.

CAPITOLUL IV

Înainte de a se trezi, Joanna visă că se afla în locuința din New Hampshire și că ploua cu găleata. Când deschise ochii, observă razele soarelui care pătrundeau pe fereastră, scăldând camera într-o lumină palidă și își aminti unde se afla.

Auzi pe cineva bătând la mașină. Își ciuli urechile : sunetele veneau, fără îndoială, din dormitorul lui Michael. El îi spusese că muncește mult și iată că începuse să lucreze din zori. Pregătea un studiu științific sau un articol pentru vreo revistă de specialitate ? Căscă și nu se mai gândi la el.

În ciuda oboselii, adormise târziu. Auzise pașii lui pe coridor, sunetul apei prin țevi și respirația ușoară a lui Casey. Cu o oră înainte de miezul nopții, Michael plecase și ea adormise înainte de întoarcerea lui. În acest timp se frământase, gândindu-se la cele ce-și spuseseră și mai ales la ce nu îndrăzniseră să discute : vara iubirii lor. Era convinsă că el păstrase în suflet amintirea fericirii lor, însă nici unul dintre ei nu amintise de acest lucru, ca și cum nu s-ar fi petrecut nimic. Probabil că așa era mai bine. Și ea prefera să nu se mai gândească la acest episod din viața ei. A-

vea destule probleme de rezolvat care nu-i permiteau să dea importanță trecutului.

Își îndepărtă părul din ochi și se uită la ceas. Dumnezeule ! Era nouă fără un sfert ! Casey se deștepta de obicei în jur de șapte.

Privi în jur ; băiatul nu era în pat și jucăriile erau risipite pe podea. Simți un junghi în inimă : Casey nu se afla în cameră. Speriată, se ridică și o luă la goană pe scară.

— Casey ! Casey ! Unde ești ? strigă ea, încercând să nu intre în panică. Nu și-ar ierta niciodată dacă el ar fi pățit ceva în timp ce ea dormea. La capătul grădinii se afla debarcaderul de lemn unde câțiva vecini pregăteau bărcile pentru plimbări. Ce putea fi mai ispititor pentru un copil de cinci ani, și mai periculos, pentru că el nu știa să înoate.

Trecu ca o vijelie prin salon, apoi deschise ușa din spate și după câțiva pași îl zări pe Casey, jucându-se în nisip cu mașinuțele. Se apropie de el și-i spuse gâfâind :

— Casey, am tras o spaimă soră cu moartea. Nu mi-am dat seama când ai ieșit din cameră. De ce nu m-ai trezit ?

Băiatul înălță din umeri și împinse un camion din plastic până pe vârful movilei de nisip.

— Data viitoare să nu mai pleci înainte de a mă trezi. Ai înțeles ?

Casey, care era în pijama, dădea afirmativ din cap.

— Să nu te îndepărtezi de grădina casei când ești singur. Ai auzit ce ți-am spus ?

— Da, răspunse el zâmbind angelic și ea îl sărută.

— Dragul meu, cred că ești mort de foame, n-ai mâncat nimic de aseară.

— Ba da, două fursecuri.

— Fursecuri la micul dejun ? se miră ea, ridicându-și privirile spre fereastra de la dormitorul lui Michael. Perdeaua se mișcă ușor, ca și cum cineva ar fi fost în spatele ei. Nu se așteptase ca Michael să-l hrănească pe Casey, dar se întreba de ce n-o trezise.

— Mă duc să pregătesc ceva bun pentru micul dejun. Joacă-te aici, dar să nu te apropii de apă. Te chem peste un sfert de oră.

După ce terminară masa, Joanna luă provizii pentru prânz și plecă împreună cu Casey pe plajă. Ziua era însorită și călduroasă.

Casey nu mai fusese pe țărmul oceanului și se sperie de valuri și de ambarcațiuni. Încetul cu încetul, se obișnui cu apa și se bălăci fericit, țipând de încântare. Joanna îl ajută să înalțe castele de nisip, apoi culeseră scoici și pietre lucioase. După ce mâncară cu poftă, făcură din nou baie în ocean.

Când soarele deveni torid, consideră că pentru prima zi stătuseră destul și se întoarseră la mașină. Gândindu-se să-i facă o bucurie lui Casey, îl duse la Oak Bluffs.

La începutul secolului, această așezare fusese o elegantă reședință de vacanță, dar, în prezent, magazinele cu suveniruri și micile ospătării îi micșoraseră farmecul. Îi plăcea localitatea cu case și ferestre înalte și balcoane pline cu ghivece

de flori. Chiar și Casey rămase încântat de aspectul fațadelor care păreau desprinse din povești.

Când zări călușeii, el se simți în al nouălea cer. Îl sui pe spatele unui căluț și luă loc lângă el. Casey râdea și îndemna căluțul din lemn să se învârtească mai tare și ei i se umplu inima de bucurie. Cel puțin, el să se bucure de vacanță. Deși durerea pe care o resimțise după moartea lui Phil se atenuase, se întâmpla ca el să apară în gândurile ei. Acum se întristă când își aduse aminte că Michael o dusese la călușei pe când avea șaisprezece ani... După un an, el îi recitase o poezie de Byron și ea rămăsese fermecată... În vara următoare, înainte de a-i întinde hățurile, el îi sărutase degetele.

Când caruselul se opri, îl coborî pe Casey și amândoi se plimbară de-a lungul țărmului. Se opriră la o terasă și comandă o gustare, băuturi răcoritoare și două înghețate. Casey era încântat de tot ce vedea, dar ea simțea că apropierea întoarcerii acasă o apasă mai tare. Își masă tâmplele care o dureau. Înțelegerea cu Michael nu putea să fie de bun augur.

— Joanna ! Joanna Scott !

La auzul numelui ei de fată, Joanna tresări și-și înălță capul, zărind o fată pistruiată, cu părul roșu.

— Meg !

— Doamne, nu-mi vine să-mi cred ochilor ! Ce faci, Jo ?

Meg avea aceeași vârstă cu ea și locuise în apropiere de casa lui Jim.

— Foarte bine. Dar tu ?

— Minunat. Ce cauţi pe insulă ?

— Stau în casa tatălui meu care este plecat în timpul verii în California, cu Vivien.

— Mă bucur, spuse Meg zâmbind. Jo, acesta este băieţelul tău ?

— Desigur. Casey, Meggy Trent este o veche prietenă.

— Acum mă numesc Mc Gonigle. De cinci ani. Ce drăguţ băiat ai. Bună, Casey. Semeni mult cu fiul meu, Paul. Ai patru ani ?

Casey interveni :

— Cinci !

— Oh, eşti deja mare.

— Meg, n-am ştiut că te-ai măritat. Fiul tău are patru ani ?

— Da. Mai am altul de trei ani, iar fiica mea are nouă luni.

Joanna nu se putu abţine şi izbucni în râs.

— Îl ţii minte pe Steve Mc Gonigle ? El este soţul meu. M-am îndrăgostit de el în vara când tu şi Mi... suspină Meg.

— Îmi amintesc de el. Locuieşti pe insulă ?

— Da. Steve şi cu mine am cumpărat o casă lângă părinţii mei, care au grijă de copii. Meg se uită în zare la vaporul care se îndrepta spre insulă. Pot să stau la masa voastră ?

— Te rog.

— Nu te reţin prea mult. Îl aştept pe fratele meu, Nathan. Magazinul de lângă terasă este al lui. Mai are unul în Edgartown. Este ora închiderii şi Nathan trebuie să apară. Îl mai ţii minte?

— Desigur.

— Cum să nu-l ştii pe Nathan ? Era îndrăgostit de tine, râse Meg. Nu te-ai uitat la el, iubeai pe altcineva. Ce mai ştii de Michael ?

— L-am văzut ieri, după şase ani. Îşi petrece vacanţa aici.

Meg făcu o mutră mirată, dar, spre uşurarea Joannei, nu făcu nici o remarcă.

— Jo, am aflat că eşti văduvă. Când a murit soţul tău ?

— Anul trecut, în noiembrie.

— Îmi pare rău, a fost o lovitură grea pentru tine, murmură Meg.

Joanna se forţă să zâmbească.

— Încerc să nu mă consum prea tare.

— Care a fost cauza decesului ?

— A fost bolnav de leucemie.

Meg clătină din cap.

— Aşadar n-a avut un accident ?

— Nu, a stat foarte mult timp în spital.

Meg o mângâie pe mână.

— Locuiţi tot în New Hampshire ?

— Da.

— Lucrezi ?

Joannei nu-i făcu plăcere să vorbească despre viaţa ei. Dorea să păstreze durerea morţii lui Phil numai în sufletul ei. Chiar în acel moment, Meg îşi zări fratele.

— Nathan, sunt aici.

— Unde te-ai ascuns, surioară ? spuse el, apropiindu-se. Joanna ! Ce surpriză !

— Ce mai faci, Nathan ? surâse Joanna.

— Pe moment, extraordinar.

Nathan era un bărbat chipeş, deşi nu prea înalt şi cam plinuţ. Avea părul castaniu, ochii că-

prui și un zâmbet plăcut. Întreaga lui înfățișare îi amintea de un urs de catifea.

— Ce faci aici ?

— Își petrece vacanța, îl informă Meg. Stă la tatăl ei.

— Foarte bine.

— Locuiești pe insulă ? se interesă Joanna.

— Bineînțeles. Noua mea casă este aproape terminată.

— Fratele meu câștigă destul de bine.

— Am aflat că ai două magazine.

— Da, de îmbrăcăminte.

— Și eu lucrez într-un magazin cu același profil.

— Ia te uită, suntem în aceeași branșă.

— Te-ai însurat ?

— Nu încă. Am fost îndrăgostit de o fată, dar altcineva mi-a suflat-o.

Joanna râse și se aplecă spre fiul ei.

— Nathan, acesta este băiatul meu, Casey, domnul este o cunoștință veche, Nathan Trent.

Copilul întinse mâna.

— Mă bucur că vă cunosc.

— Și eu mă bucur, Casey, spuse Nathan întinzându-i mâna.

— Este timpul să mergem, Nate, spuse Meg. Trebuie să treci pe la celălalt magazin să vezi cum s-a descurcat vânzătoarea cea nouă.

— Da... ai dreptate.

Meg se ridică de la masă.

— Jo, mi-a făcut plăcere să te revăd. Dacă ai nevoie de cineva care să stea cu băiatul tău, apelează la mine. Eu stau acasă și dacă sunt ocu-

pată, cunosc multe fete care pot să aibă grijă de Casey.

— Îţi mulţumesc.

— Pentru puţin.

— La revedere, Joanna. La revedere, Casey, spuse Nathan.

Joanna mai stătu câteva minute, apoi se sui în maşină după ce-l aşeză pe Casey pe bancheta din spate. Era timpul să revină la vilă.

Soarele apunea iar iazul arunca reflexe aurii-roşiatice pe frunzele copacilor şi zidurile cenuşii ale clădirilor ridicate la începutul secolului. Joanna şi Casey făcură un duş înviorător în curte, unde tatăl ei înălţase un zid placat cu faianţă şi instalase ţevile care aduceau apa.

— Trebuie să ne curăţăm de nisip, îi explică ea lui Casey care ţipă când apa rece îi atinse spatele. Cei doi intrară în casă, cu părul ud şi cu prosoapele înfăşurate în jurul gâtului. Michael se afla la masa din bucătărie, citind ziarul. Părea obosit şi avea ochii roşii. În faţa sa se afla o farfurie cu mâncare.

— Bună, unchiule Michael, îl salută Casey. Azi am fost la plajă.

— Şi ce aţi făcut ?

— Am intrat în oşean, rosti copilul, stâlcind cuvântul

Michael îşi îndreptă privirea spre băiat, amuzat de pronunţia lui. Joanna asistă îngrijorată la discuţia dintre ei, cunoscând caracterul dificil al lui Michael. De altfel, o avertizase că nu suportă să-l alinte pe copil. Casey avea o fire deschisă şi prietenoasă, apropiindu-se imediat de persoanele străine.

— La noi acasă nu aveam apă așa de mare, adăugă el, deși Michael nu părea interesat de vorbele copilului.

— Este pentru prima dată când înoți ?

— În oșean, da. Acasă, avem un râu în apropiere și am făcut baie de multe ori, deși este greu de înotat în el.

Michael puse ziarul pe masă.

— De ce ?

— Pentru că apa e rece. Tata îmi spunea că apa vine din vârful munților, unde este zăpadă.

Michael se uită întrebător la Joanna, observând că puștiul se referă la Phil ca și cum ar fi fost în viață.

— Hai în camera noastră, Casey. Îl deranjăm pe Michael.

— Pe curând, unchiule Michael.

— Pe curând, puștiule.

Pe scări, Joanna îi atrase atenția fiului său.

— Casey, nu-i mai spune unchi. El nu este rudă cu tine.

Copilul făcu ochii mari.

— Atunci ce este ?

— Este... Joanna simți că o apucă furia. Nu are nici o legătură cu noi. Am să-ți citesc o poveste înainte de culcare.

Se însera, când ea coborî în salon. Casey adormise cu greu. Numai după ce-i citise trei povești și-l făcuse să bea un pahar cu lapte, ea făcuse un duș și acum dorea să citească o revistă. La urma-urmei, ziua nu fusese chiar atât de rea, își spuse ea, pentru că nu-l văzuse pe Michael.

Rezemată de ușa din spate, în picioarele goale, îmbrăcată doar cu un kimono de mătase verde, Joanna își lăsă privirile să rătăcească pe suprafața iazului în care se reflectau luminile de la ferestrele caselor din împrejurimi. Cineva tuși discret și ea tresări, observându-l pe Michael așezat pe un scaun de la capătul terasei. Se uita la ea gânditor. De departe se auzea orăcăitul broaștelor.

— Puștiul s-a culcat ? o întrebă el fără chef.

— Da, răspunse ea, uitându-se din nou spre iaz. O adiere de vânt îi flutură părul mătăsos.

— Ai stat mult cu el. De ce-l dădăcești ? Nu este mai bine să-l pui în pat și să-i urezi noapte bună ?

— Ce te privește pe tine cum îmi cresc copilul ?! se răsti ea.

— Nu trebuie să te enervezi, a fost doar o întrebare.

— Poți să-ți păstrezi întrebările pentru tine.

— De acord. Ne-am înțeles doar : fiecare cu problemele sale.

— Așa este. Apropo, azi-dimineață am luat din proviziile tale, însă am trecut totul pe listă. Imediat ce voi merge la piață, le voi pune la loc.

— Foarte bine, aprobă el, continuând să privească spre ea. Joanna se simți stingherită și nu-și găsi cuvintele. Brusc, sună telefonul.

— Te-a salvat soneria ! comentă el sarcastic.

Joanna se grăbi să răspundă.

— Alo ?

— Bună, Joanna, sunt eu, Nathan.

— Bună. Cum te simți ? se interesă ea, aprinzând veioza.

— Binişor, dar mă simt vinovat.

— De ce ?

— Azi-dimineaţă când ne-am întâlnit, am uitat să-ţi transmit condoleanţele mele în legătură cu pierderea soţului tău. Am fost atât de surprins de revedere încât nu m-am gândit la altceva.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu, Nathan! Nu fi ridicol !

— Vreau să-ţi mai spun ceva. Sper că nu eşti supărată pe mine.

— Bineînţeles că nu, îl asigură ea, zărindu-l pe Michael în pragul uşii.

— Atunci aş vrea... să te rog ceva. A trecut ceva timp de la moartea soţului tău, aşa că aş dori să ştiu dacă ai început să ieşi din casă.

Joanna se simţi enervată de îndrăzneala lui.

— Cu bărbaţi ?

Nathan izbucni în râs.

— Doar nu cu marţieni.

Ea surâse şi recunoscu încurcată :

— N-am cunoscut pe nimeni.

— Nu vrei să ieşi acum ?

— Gândul acesta mă înspăimântă puţin. Consider că este de prisos să-mi dau o întâlnire cu un bărbat în situaţia în care mă aflu. În plus, am un copil de care trebuie să am grijă. Mă simt îmbătrânită...

Michael clătină din cap.

— Îmbătrânită, tu ? Glumeşti, Jo ! Spune-mi dacă eşti de acord să ne întâlnim ?

Joanna se uită la mâna ei. În aprilie îşi scosese verigheta, dar nu îndrăznise să se ducă la un spectacol sau la un restaurant. Poate că Nathan era omul potrivit s-o însoţească.

— Da, mi-ar face plăcere.

Michael dispăru din cadrul ușii.

— Am să vin cu sora mea și soțul ei. Ne vom simți mai bine împreună.

Joanna răsuflă ușurată.

— Minunat !

— Rămâne pe mâine seară. Este prea devreme ?

— Nu, mâine este foarte bine.

— Atunci, trec să te iau în jur de ora șapte.

Joanna puse receptorul în furcă și se întoarse pe terasă. Michael stătea în picioare, privind în noapte.

— A fost un telefon neașteptat, spuse ea zâmbind, mulțumită de hotărârea luată.

— Ai fixat o întâlnire pentru mâine seară ?

— Da, cu Nathan Trent. Îl mai ții minte ?

— Cum să nu-l țin minte, râse el. Văd că nu-ți pierzi timpul.

— Nu am nevoie de părerea ta, replică ea iritată.

— Am înțeles, spuse el, ridicând mâna într-un gest de împăcare. Pot să te mai întreb ceva ? Cum rămâne cu fiul tău ?

Joanna se așeză pe un scaun.

— Voi găsi pe cineva care să stea cu el.

— Dar nu cunoști pe nimeni aici.

Ea simți că Michael o calcă pe nervi, dar se stăpâni.

— Nu-ți face probleme, mă descurc eu.

El o privi mirat.

— Foarte bine... Eram îngrijorat că nu ai cu cine să-ți lași copilul.

— **Cum ?** exclamă ea, ridicând tonul. Michael, trebuie să punem lucrurile la punct. Nu vreau nimic de la tine, absolut nimic.

— Niciodată n-ai vrut să te ajut, spuse el mânios şi intră în casă.

Joanna rămase îngândurată şi îşi luă capul în mâini. Din salon se auzea cum Michael forma un număr de telefon. După o pauză, el încercă din nou.

— Alo, centrala, nu pot să vorbesc. Este cineva pe fir. Vă rog să-mi faceţi dumneavoastră legătura cu New York-ul. Numărul este...

Joanna vru să asculte, dar...

— Alo, Joyce ? Aici Michael...

Joanna tresări, deşi ştia că el este liber şi că-i plac femeile.

— Cum a decurs zborul ? Mi-a fost teamă pentru că ai luat un avion particular. Data viitoare, să foloseşti cursa regulată. Este mult mai sigură...

Vocea lui deveni neliniştită şi ea se sculă de pe scaun şi se apropie de uşă.

De data aceasta, el vorbea despre un instalator pe care-l contactase ca să înlocuiască un robinet în casa lui Joyce de pe insulă. Cine poate fi această femeie ? La urma-urmei, şi el îi ascultase convorbirea telefonică. Se apropie de dulapul unde se aflau discurile şi începu să caute un album al unui compozitor preferat.

— De aceea te-am sunat, continuă Michael. Am vrut să-ţi mulţumesc pentru noaptea trecută, râse el vesel.

Noaptea trecută ? Aşadar, la Joyce fusese el până la ora trei dimineaţa.

— Ne vedem la sfârşitul săptămânii viitoare, Joyce.

Joanna puse pe platan discul care conţinea „Uvertura 1812“ de Ceaikovski şi dădu sonorul încet ca să nu-l trezească pe Casey.

CAPITOLUL V

După încă o noapte de chin, se dădu jos din pat, cu o durere de cap din cauza tensiunii care exista între ei. Trebuia să facă unele cumpărături, iar spre seară avea întâlnire cu Nathan. Nu ştia unde să-şi petrească restul timpului ca să nu dea ochii cu Michael.

Îşi puse o rochie simplă din bumbac de culoare albastră, cu mâneci scurte, şi-şi strânse talia cu o curea, apoi îşi perie părul lăsat pe umeri. Pielea ei căpătase o nuanţă arămie şi consideră că nu trebuie să se mai fardeze, doar puţin ruj de buze şi toaleta ei era gata.

Michael coborî în bucătărie în jur de ora opt, şi îi găsi pe Joanna şi Casey în jurul mesei, mâncând cu poftă cârnaţi şi ouă.

— Bună dimineaţa, spuse el morocănos.

Joanna îşi înălţă capul.

— Cafeaua este gata.

Joanna era hotărâtă să se poarte amabil cu el. Mirat, el încruntă din sprâncene.

— Îţi datorez o cafea, adăugă ea surâzând.

— Se pare că ziua va fi frumoasă, remarcă el, uitându-se pe fereastră.

— La radio s-a anunţat că vor fi în jur de treizeci de grade, spuse ea, sorbindu-şi cafeaua. Prezenţa lui o tulbura încă. Era cel mai atrăgător bărbat pe care-l cunoscuse : părul lui şaten era zburlit de parcă fusese mângâiat de degetele unei femei, iar gura lui senzuală avea un farmec irezistibil. Păşind prin încăpere, trupul lui suplu şi bine proporţionat degaja siguranţă şi virilitate. Se gândi că este cu adevărat un bărbat atrăgător şi seducător, chiar dacă nu mai avea nici un sentiment pentru el. Trebuia să recunoască acest lucru, deşi îi părea rău că este preocupată de Michael.

— Ce program aveţi astăzi ?

— Mai întâi facem cumpărături. Trebuie să luăm câteva provizii, apoi mergem la spălătorie şi poate la plajă. Tu ce faci ?

El menţiona că trebuie să-l găsească pe instalatorul care va repara robinetul de la vila unei prietene.

Joanna îi admiră pieptul bronzat. Ce straniu, îşi spuse ea. Înainte, el reprezentase totul pentru ea şi orice clipă petrecută departe de el fusese un chin. Acum, nu mai discutau decât despre vreme.

Poate că este mai bine aşa. N-ar fi îndrăznit să vorbească cu el în mod serios. Discuţia din seara trecută o întristase, încât simţise nevoia să ţipe de ciudă. Norocul ei cu Casey, care era un copil minunat şi-l trata pe Michael cu prietenie.

În timp ce fiul ei strângea rufele pentru spălat, Michael îşi pregătea nişte ouă. Joanna profită de acest moment şi dădu un telefon, obţinând de la Meg numărul unei fete pe care o sună şi aran-

jă cu ea să stea cu Casey la noapte. Meg îi spuse Joannei să-l aducă pe Casey să se joace cu copiii ei în loc să-l care la cumpărături.

Joanna se bucură că-și rezolvase problemele și se întoarse zâmbind în bucătărie. Aici, îl găsi pe Casey sporovăind cu Michael despre scoicile și pietrele culese de pe plajă.

— Piatra asta albă și mare o voi folosi pentru ușă, așa cum mi-a spus mama. Scoica asta îmi place cel mai mult, spuse el, venind lângă Michael care se așezase la masă. Ce zici, nu este frumoasă ? Este roz, cenușie și purpurie, parcă este un curcubeu.

Joanna era mândră de isteția puștiului și aștepta aprecierea lui Michael, dar el părea cu gândul în altă parte, fără să ia în seamă cuvintele lui Casey. Nu spuse nimic nici când acesta îl bătu prietenește pe umăr.

Gestul acesta produse dezastrul : nisipul din scoică se scurse pe pâinea prăjită din farfurie.

Joanna își duse mâna la gură, însă Michael își păstră calmul, uitându-se la ea.

— Îmi pare rău. Vino aici, Casey, să mă ajuți să duc rufele la mașină. Îl trase pe Casey și-i spuse încet : Meg, doamna cu care ne-am întâlnit ieri, te-a invitat să te joci cu copiii ei.

Casey se zbătu să scape din strânsoare și scoica căzu, călcând-o fără să vrea. El sări înapoi. dar era prea târziu. Scoica se spărsese. Începu să plângă.

— Casey, este doar o scoică. Vom găsi o mulțime pe plajă.

Fiul ei fusese liniștit și darnic până la moartea lui Phil, însă în ultima vreme devenise ner-

vos şi nu accepta să piardă nici un lucru de-al lui. Joanna nu ştia cum să-l liniştească.

Casey îşi acoperi faţa cu mâinile şi izbucni într-un plâns înfundat, tremurând din tot corpul. Ea aruncă resturile la coş şi îl luă pe Casey în braţe, ducându-l în curte.

— Linişteşte-te, puiul mamei ! Avem toată vara la îndemână să culegem scoici. Vom găsi altele mult mai frumoase. Vom avea nevoie de un camion ca să le ducem acasă.

Văzând că el nu se linişteşte, hotărî să amâne drumul la spălătorie.

— Hai să mergem acum la Meg. Ai să-l cunoşti pe băiatul ei. Paul este de seama ta şi colecţionează maşinuţe ca tine.

Îi trebuiră cinci minute ca să-l facă pe Casey să uite de scoici. Până la urmă îl dădu jos din braţe.

— Gata, urcă în maşină. Vin imediat. Îmi iau poşeta şi lista de cumpărături. Să stai cuminte !

Joanna nu-l mai găsi pe Michael în bucătărie. Probabil că plecase, iritat de comportarea fiului ei. Scoicile rămăseseră pe jos.

*
* *

Casey şi fiul lui Meg se împrieteniră uşor şi ea îi lăsă să se joace. Trebuia să facă piaţa pentru o săptămână.

După două ore se întoarse acasă dar nu mai văzu maşina lui Michael. Puse alimentele în frigider, strânse scoicile şi pregăti pachetul cu rufe.

Bucuroasă că terminase treburile așa de repede, urcă scara să facă paturile.

Ușa de la dormitorul lui Michael era deschisă. Patul său fusese strâns, dar cuvertura era puțin boțită. Pe moment îi veni ideea să aranjeze cum trebuie pătura și intră în cameră, deși el nu merita să fie ajutat.

Își aminti de seara când Jim și Vivien îi mărturisiseră că Bunny era gravidă ; de disperare se aruncase în acest pat și plânsese toată noaptea, așteptându-l pe Michael. Când apăruseră zorii, avusese certitudinea că el nu va veni curând acasă.

Michael se comportase ca un laș și evitase să discute cu ea în acea noapte groaznică. Nici măcar nu telefonase pentru a se scuza într-un fel sau altul.

Acum, de ce să-i facă patul ? Mânia și durerea o cuprinseră cu o intensitate neobișnuită și ieși din cameră trântind ușa.

*
* *

Enervată, Joanna nu găsi altceva de făcut decât să dea cu aspiratorul prin camere. Munca îi făcea bine și încetul cu încetul și-l scoase pe Michael din minte.

Pe la ora trei, Meg îl aduse pe Casey și Michael veni în același timp. Ajuns în salon, el puse pe măsuță un top de hârtie și niște panglici pentru mașina de scris.

Joanna cobora scara cu aspiratorul în mână.

— Ai făcut curat, murmură el.

— Ce spirit de observaţie ai !

— În toată casa ?

— În afară de camera ta.

Ea era îmbrăcată în pantaloni scurţi şi un tricou alb, iar părul îi era strâns la spate.

— De ce nu te-ai limitat la dormitorul tău ? o ironiză el.

— M-am gândit că în camerele de la parter trebuie să facem curăţenie cu rândul. O dată eu, o dată tu, doar le folosim împreună.

Michael făcu o mutră bosumflată.

— Văd că-ţi impui condiţiile.

— Ce propui să facem ?

— Nimic, Joanna, spuse el urcând treptele. Ai de gând să ieşi în seara asta ?

— Desigur.

— Ai găsit pe cineva care să stea cu Casey ?

— Da ! Nu te îngrijora.

— Nu mă îngrijorez, voiam numai să-ţi amintesc că nu sunt liber.

— Ştiu, ştiu !

— Foarte bine. Nu vreau să am neplăceri. Ridică o mână ca s-o oprească. M-am ferit întotdeauna de complicaţii, nu ? Îşi reluă mersul şi intră în dormitor.

— Mami ! se auzi vocea lui Casey.

Joanna se întoarse şi-l zări în cadrul uşii din spate.

— Mami, de ce te cerţi cu unchiul Michael ?

Întrebarea o luă pe nepregătite. Casey era o fiinţă sensibilă care observase că între ei era o tensiune nefirească.

— Nu-i nimic, dragul meu. Noi... de fapt ne tachinăm, minţi ea pentru a-l linişti pe copil.

Cât de perspicace sunt copiii, își spuse ea. Pe viitor va trebui să se stăpânească pentru a nu-l mâhni pe Casey. Din păcate, relațiile dintre ea și Michael se dovedeau a fi din ce în ce mai încordate.

*

* *

Nathan sosi la ora șapte fix. După ce trecură să-i ia pe Meg și Steve, se îndreptară cu toții spre Edgartown. La început, Joanna fu puțin nervoasă, dar pe drum își dădu seama că teama ei nu avea nici un motiv plauzibil. Nathan era un bărbat prietenos, înzestrat cu simțul umorului, la fel ca sora sa. Se simțea bine alături de ei. Cina o luară la un mic restaurant apoi merseră la un bar al cărui proprietar era faimosul cântăreț Carly Simon.

Petrecu o seară încântătoare, după multe luni de tristețe. Își pusese o rochie albă și în picioare niște sandale cu toc înalt. Părul era strâns la spate cu o panglică, iar machiajul era discret.

Pentru că bărbații trebuiau să se scoale devreme, nu întârziară prea mult și în jur de ora unsprezece seara, Joanna era în dreptul casei.

— Vreți să beți o cafea ? Nathan tocmai îi deschidea ușa. În mod intenționat el o adusese mai întâi pe ea acasă pentru a-i risipi teama unui eventual sărut la despărțire. Delicatețea lui o înduioșă.

— Aș bea o ceașcă, exclamă Meg, obosită.

— Este târziu, draga mea, se împotrivi Steve, care avea o fire deschisă.

— Nici vorbă. Am chef de o cafea.

— Şi eu simt nevoia unei băuturi reconfortante.

— Atunci, vă rog să intraţi în casă, îi pofti Joanna râzând.

Meg fredona o melodie cântată de orchestra de la bar şi îi luă pe Nathan şi Joanna de braţ.

— Ce bine vă stă împreună.

— Ai mai spus acest lucru la restaurant, replică Nathan amuzat, privind-o pe Joanna.

— Vorbesc serios. Steve, spune tu, nu-i aşa că se potrivesc ?

Soţul ei mormăi ceva nedesluşit.

— Nu-ţi face probleme, îl linişti Joanna. Meg este sinceră. Asta-mi place la ea.

Când intrară în bucătărie, zâmbetul pieri de pe buzele Joannei. Michael stătea tacticos la masă, jucând cărţi cu fata care avusese grijă de Casey.

— Michael ! se bucură Meg. Mă bucur că te văd.

Joanna îl privi cu coada ochiului pe Nathan care se întunecase la faţă.

— Şi eu mă bucur că te văd, Meg, răspunse el punând cărţile pe masă. Privirea lui se opri pe chipul Joannei.

— Cum s-a comportat Casey ? o întrebă ea pe fată.

Aceasta se ridică în picioare, parcă regretând că-l părăseşte pe frumosul ei amfitrion.

— O, minunat. Ne-am jucat puţin, apoi l-am dus la culcare. Totul este în ordine.

Împreună ? Se uită la Michael însă nu spuse nimic şi scoase portofelul din poşetă să plătească fetei.

— Vrei să te duc cu maşina ?

— Oh, nu, mulţumesc. Stau foarte aproape. Noapte bună.

Joanna îşi spuse că dacă Michael ar fi invitat-o, atunci fata ar fi acceptat cu plăcere să fie condusă acasă. Pregăti cafeaua şi-i invită pe oaspeţi în salon. Michael se scuză că are treabă şi ieşi pe uşa din spate.

— Când te-am văzut în bucătărie, alături de Michael, i se adresă Meg Joannei, mi-am adus aminte de vara când ai fost ultima oară pe insulă.

Joanna simţi că o ia cu frig.

— Ce amintiri ? se interesă Steve.

— O, Joanna şi Michael alcătuiau o pereche minunată.

Steve rămase uimit.

— Joanna şi Michael ? Nu se poate, sunt doar rude.

Joanna avea inima cât un purice. Discuţia devenea stânjenitoare pentru ea.

— Ce vorbeşti ? replică Meg. Au fost atât de îndrăgostiţi unul de altul încât nici o fată n-a putut să se apropie de Michael. Multe fete au vrut să-ţi scoată ochii, adăugă ea, întorcându-se spre Joanna. Ce m-a mirat mai mult, a fost că ai plecat brusc, fără să-ţi iei rămas-bun de la nimeni. Am aflat apoi că Michael s-a căsătorit cu nesuferita de Bunny şi tatăl tău mi-a spus că şi tu te-ai măritat. Toată lumea de pe insulă a fost surprinsă de deznodământul iubirii voastre !

Joanna recunoscu în sinea ei că Meg avea dreptate. De trei zile se chinuia, fără să știe ce atitudine să adopte față de Michael. Nopțile fuseseră un chin căci zbuciumul lăuntric n-o lăsa să doarmă. Ce putea să-i spună lui Meg ? Inspiră profund să se calmeze. Nu era prima dată când istorisise altora ce se întâmplase între ea și Michael, doar că o făcuse rudelor apropiate, tatălui ei, lui Vivien și mamei sale. Totul însă aparținea trecutului.

— Ce maniere ai, Meg ! spuse pe un ton glumeț, prefăcându-se amuzată de vorbele prietenei sale. Aproape că am uitat ce s-a întâmplat atunci, afirmă ea, ca și cum experiențele din adolescență n-ar fi avut nici o importanță.

Nathan se foi pe scaun, uitându-se neliniștit la sora sa.

— Eram niște copii, spuse Joanna. Ne-am plimbat împreună, însă acest lucru n-a influențat destinele noastre. Cele câteva luni petrecute pe insulă nu au contat prea mult în viața mea.

— Atunci nu gândeai astfel, protestă Meg.

— Dacă fetele s-ar mărita cu cei pe care cred că-i iubesc, lumea ar fi ca un balamuc.

— Și așa lumea este nebună, continuă Meg. Cred că ai motivele tale să uiți ce s-a petrecut atunci... A circulat zvonul că Bunny...

— Rămăsese gravidă ? spuse Joanna încet, străduindu-se să rămână calmă.

Meg dădu afirmativ din cap.

— Îmi imaginez că s-a răspândit zvonul că m-am grăbit să mă mărit cu Phil ca să-l uit pe Michael, nu ?

— Meg, cred că este cazul să plecăm, interveni Nathan zâmbind. Sunt convins că Joanna nu vrea să-și amintească de trecut.

— Nu, te rog, nu mă deranjează deloc, spuse Joanna. Nu m-am măritat cu Phil ca să-l uit pe Michael. Nu cred că a știut cineva de pe insulă că mă întâlneam cu Phil de când eram la școală. Cu patru ani înainte de a-l cunoaște pe Michael.

Meg exclamă mirată :

— Cu patru ani ? Adevărat, Jo ?!

— Adevărat, recunoscu Joanna simțind un junghi în piept. Mândria o împiedica să-i pună pe Casey și pe Phil într-o lumină nefavorabilă. Michael a fost o dragoste trecătoare de vară. O pasiune care s-a stins după câteva luni, înțelegeți ce vreau să spun. Phil a rămas mereu în inima mea. Când m-am întors acasă, după vara petrecută aici, mi-am dat seama cât de mult țineam la el și am hotărât să ne căsătorim. Poate că Michael m-a ajutat să înțeleg că-l iubeam pe Phil. Căsătoria noastră a fost bazată pe o dragoste reciprocă.

— Acum pricep, zise Meg. Trebuia să-mi fi dat seama.

— Nu-i nimic. Cum ai fi putut ști pe cine iubesc ? susținu Joanna, sperând că și-a convins musafirii, deși în inima sa simțea că nu mai poate rezista.

Le spusese oaspeților doar ceea ce considerase că trebuie să știe. Trecuse prin momente dificile și fusese aproape să mărturisească adevărul care-i apăsa sufletul.

Obosită, își plecă ochii, amintindu-și de mama sa, care o povățuise să se comporte demn și să uite durerea pricinuită de o dragoste trădată.

— Ce-ai spus ? tresări ea.

Nathan îi vorbise, dar ea nu-l auzise.

— M-am referit la tine și la Michael. Dacă zvonul ar fi fost adevărat, înseamnă că acum nu ați fi putut locui împreună.

Joanna roși.

— Așa este, ai dreptate. Cafeaua este gata. Vă rog să mă scuzați.

— Dă-mi voie să te ajut, se oferi Nathan, urmând-o în bucătărie.

La cafea discutară despre altceva și, după plecarea lor, puse ceștile în chiuvetă, stinse lumina din salon și se îndreptă spre scară. Dorea să ajungă cât mai repede în camera ei. Discuția fusese mai chinuitoare decât se așteptase. Poate că mâine va fi în stare să uite tot ce-i spusese Meg. Poate că a doua zi va crede și ea că minciuna pe care o spusese este de fapt adevărul. Nu mai suporta o altă noapte albă. Iubirea pentru Michael îi răvășise sufletul de parcă anii trecuseră în zbor.

Într-un fel, îi era jenă că nu avusese o discuție hotărâtoare cu el. Dacă ar fi putut să-și împărtășească mânia și să-l fi determinat pe Michael să-și recunoască vina, acum n-ar fi fost atât de chinuită. Din păcate, nu avuseseră o discuție lămuritoare și multe rămăseseră nerezolvate. Fiecare își văzuse de propria viață, dar nici unul nu reușise să uite trecutul.

În noaptea asta, dorea să doarmă. Se afla din nou pe insulă, locuind în aceeași casă cu Michael,

şi asta era suficient pentru a fi tristă. Nu voia să sufere şi din cauza amintirilor lui Meg.

Era convinsă că dimineaţa următoare va fi în formă. Avea nevoie de odihnă ca să cumpănească bine lucrurile. Nădăjduia că noaptea îi va fi un sfetnic bun şi că-şi va regăsi voinţa care o îndemnase cu şase ani în urmă să plece de aici. Dacă se putea odihni, nimeni, nici chiar Michael, nu putea să-i mai facă vreun rău.

CAPITOLUL VI

Când ajunse lângă scară îl zări pe Michael în cadrul ușii din spate și tresări. Avusese impresia că el plecase.

— Îmi pare rău dacă te-am speriat.

— Nu m-ai speriat, minți ea. Silueta lui părea uriașă și amenințătoare. Voia să se miște, însă picioarele parcă-i înțepeniseră.

— Te-ai distrat bine ?

— Unde ?

— Cu prietenii.

— Ah, da, foarte bine, spuse ea netezindu-și fusta. Am fost la barul Hot Tim Roof.

— Prietenul tău pare un om de treabă. Cred că te place, remarcă el sec.

— Bănuiesc, spuse ea, ridicând din umeri.

— Bănuiești ? Știi ce înseamnă asta ?

— Nu este corect să tragem o concluzie, spuse ea iritată, după câteva clipe de tăcere.

— Nu este greu de ghicit ce simte pentru tine. Nu te-a scăpat din ochi.

Joanna nu se mai putea stăpâni.

— Nu-mi place cum vorbești despre Nathan. Mi-a oferit o seară încântătoare. Voi fi bucuroasă

dacă își va reînnoi invitația, susținu ea, apropiindu-se de el.

El făcu un gest împăciuitor cu mâna.

— Am înțeles, Jo. Îmi cer iertare. Nu-mi pasă cu cine te întâlnești. Știu că fiecare din noi își urmează calea etc., etc...

— Nu este normal ?

— Desigur.

Joanna nu avea chef să discute în contradictoriu cu el, neștiind dacă sentimentele ei nu vor răbufni pe neașteptate. Se întoarse și urcă două trepte, când îi auzi glasul batjocoritor.

— Este nefiresc să dansezi și să petreci așa de curând după moartea soțului tău.

Joanna rămase împietrită și închise ochii. Michael voia s-o chinuie în continuare. Poate că acum sosise clipa să-i spună tot ce avea pe suflet. Coborî scara și ieși din casă, urmată de el. Nu dorea ca vocile lor să-l trezească pe Casey.

— Dacă vrei să știi adevărul, Michael Malone, află că soțul meu a murit în urmă cu opt luni! Ești de părere că trebuie să port doliu toată viața ?

— Desigur că nu. Nu se obișnuiește un an ? Poate că nu-ți pasă și nu este prima dată când te întâlnești cu un bărbat.

Joanna își frânse mâinile, enervată.

— Nu te amesteca în treburile mele personale. Nici eu nu mă amestec în viața ta. Afacerile mele nu te privesc !

El dădu din cap și izbucni în râs. La lumina stelelor, chipul lui părea mai îngâmfat.

— Ce cuvinte mari folosești.

Mânia îi întunecă mintea şi ea luă o perniţă de pe scaun şi o aruncă spre el. Reflexele lui fură rapide şi se feri cu uşurinţă.

— Încetează, Joanna, porunci el, făcând un pas ameninţător spre ea.

— Cere-ţi scuze !

— De ce ? N-ai spus prietenilor tăi că nu te mai interesează trecutul ?

— Cum ?! exclamă ea, descumpănită. Michael stătuse pe terasă şi auzise ce discutase cu musafirii ei ? Brusc, conversaţia din această seară căpătase proporţii nebănuite.

— Ştiu că ţi-ai bătut joc de mine în vara aceea, dar nu m-am aşteptat să dai dovadă de un asemenea talent de actriţă.

Vocea lui aspră răsună în noapte în timp ce degetele lui strângeau speteaza scaunului.

— La ce te referi ? murmură ea, dorindu-şi să se întoarcă în dormitor.

— Nu fă pe nevinovata cu mine, Jo ! Am trecut deja printr-o experienţă nefericită. **Îţi reaminteşti** vara, nu ? Ai petrecut o vară minunată, nu-i aşa ? A însemnat atât de puţin pentru tine încât ai uitat-o ?

Cerul se învârti cu ea şi crezu că leşină.

— Eu... îmi amintesc, şopti ea. Este vara când **tu te-ai însurat.**

El o privi dispreţuitor.

— Pot să te întreb ce dracu' am făcut noi în acea vară ?

Joanna îşi aduse aminte de vorbele pe care le spusese oaspeţilor.

— Ce crezi că am făcut ? repetă el, ridicând tonul.

Joanna își acoperi urechile cu mâinile, însă el o forță să-l asculte.

— Ce voiai să dovedești, susținând că mă iubeai, continuă el, dar nutrind gânduri de măritiș cu altul ?

Ea făcu ochii mari. Nu numai că-și convinsese musafirii că dragostea ei pentru Michael fusese doar un joc, dar reușise să facă același lucru chiar și cu el. Așa se explica furia lui.

Totul devenise absurd. Trecuseră atâția ani și el se înverșuna să dezgroape trecutul, fără să-și recunoască vina. Mânia lui era nejustificată.

Pe moment, Joanna simți nevoia să-i spună tot adevărul și să clarifice lucrurile, dar se răzgândi, nefiind sigură că el va putea să înțeleagă cât de mult suferise ea cu șase ani în urmă, datorită lașității lui. Mai bine să-i lase impresia că părăsise insula fără regrete. Oricare ar fi fost simțămintele lui de atunci, ele nu puteau să se compare cu infernul prin care trecuse ea.

— De ce nu recunoști că am făcut dragoste ? o întrebă el, tremurând de furie.

Ea se uită în ochii lui albaștri și-și aduse aminte de clipele fericite petrecute împreună. Bucuria îi fu întunecată de gândul că numai el distrusese dragostea lor. Își întoarse capul, neputând suporta acuzațiile lui nedrepte.

— Vorbesc serios. Vreau să aud răspunsul tău. De ce ai acceptat să facem dragoste ? Voiai să ai o experiență erotică pentru a nu-l dezamăgi pe băiatul cu care știai că te vei mărita ? Căutai numai o aventură de o vară înainte de a deveni o soție credincioasă ?

Discuţia era din ce în ce mai dură. De ce o învinuia cu atâta cruzime ? De ce nu lăsa trecutul în pace ?

— Michael, nu vreau să mai discutăm acest subiect. Făcu un pas spre casă, dar el o apucă de mână.

— De ce vrei să pleci ? Nu suporţi adevărul ?

Joanna tresări. Înlăuntrul ei, ceva se rupse.

— Adevărul ? Vrei să afli adevărul, Michael ? Chiar dacă ţi l-aş spune, tot n-ai avea curajul să-l accepţi. Se zbătu şi scăpă din strânsoare. În loc să intre în casă, se apropie de el, hotărâtă să-l înfrunte, tremurând din tot corpul. Adevărul este că nu ai fost capabil să iubeşti pe altcineva în afară de tine, Michael. Întotdeauna ai fost egoist, nepăsător faţă de ceilalţi, căutând să-ţi fie numai ţie bine. Aşa te-am cunoscut şi chiar dacă aveam doar şaisprezece ani, mi-am dat seama de caracterul tău. Nu ţi-a păsat deloc de mine. Ai fost atras numai de nevinovăţia mea. Acum eşti furios pentru că orgoliul tău nu suportă să fii atins. Ai plănuit, fără remuşcări, să-mi zdrobeşti inima, aşa cum ai făcut cu alte fete. După ce ai profitat de inocenţa mea, m-ai lăsat baltă, gândindu-te la o nouă cucerire.

El păru descumpănit.

— Asta este părerea ta despre mine ?

— Asta ştiu, despre tine, ticălosule ! replică, ea, dezlănţuită. Oh, recunosc că în vara aceea mi-am pierdut capul. Eram o fată fără experienţă, de la ţară, iar tu erai... un maestru al seducerii.

Cuvintele pe care le ţinuse ascunse de atâta timp izbucniseră în sfârşit, uşurându-i sufletul.

— Seducere ?

— Bineînţeles. Nu mi-ai spus că ai impresia că eşti căsătorit cu mine şi că viitorul tău este legat de al meu ? Amărăciunea o cuprinse din nou. Nu, Michael, nu eram o zvăpăiată, continuă ea cu tristeţe în glas. M-ai sedus cu neruşinare şi m-ai părăsit. Asta-i tot ce ai făcut. Un lucru josnic.

Michael făcu ochii mari şi zâmbi.

— Asta este tot ? În privinţa seducerii, tu mi-ai făcut avansuri.

Ea simţi că venise momentul să-i spună tot ce gândeşte despre el.

— Vrei să insinuezi că am fost o uşuratică ? Neruşinatule ! Tu vorbeşti ? Tu, care te culcai în acelaşi timp cu Bunny şi cu jumătate din fetele de pe insulă ?

Îşi înfipse unghiile în palme.

— Ai tupeul să-mi reproşezi că ies cu un bărbat după ce i-am fost credincioasă soţului meu cinci ani şi jumătate ?! Mânia o împiedica să mai spună ceva.

Michael se uita la ea dispreţuitor, încât se întrebă dacă el este aceeaşi fiinţă pe care o iubise cândva, considerând că este idealul ei în viaţă.

— Tu vorbeşti de fidelitate ? Nu ştii ce înseamnă asta. Spune-mi, cât mai aştepţi până îi vei ceda lui Nathan ?

Joanna ridică mâna şi-l pălmui cu putere. Zâmbetul lui batjocoritor dispăru de pe buze şi în ochi îi apăru o lucire mânioasă. În secunda ur-

mătoare, ea simţi o palmă grea pe obraz. De furie, ochii i se umplură de lacrimi.

— Cum de îndrăzneşti să mă loveşti ? se revoltă ea, fulgerându-l cu privirea. Cu o energie nebănuită, ea încercă să-l doboare cu pumnii, dorind să-l pedepsească. Eforturile i se dovediră zadarnice. Michael o prinse de încheieturile mâinilor şi i le răsuci la spate.

— Dă-mi drumul ! ţipă ea, zbătându-se.

— Numai când voi avea chef, draga mea, o ameninţă el trăgând-o spre sine.

Ea nu se dădu bătută, deşi trupul lui puternic îi împiedica mişcările. Era un pachet de nervi şi, cu disperarea unui animal încolţit, îl lovi cu vârful pantofului în picior. El scoase un strigăt de durere şi se aplecă spre ea. Încercă să-l lovească din nou, dar îşi pierdu echilibrul şi căzu pe spate. O bufnitură o făcu să rămână nemişcată pentru o clipă. De durere îi dădură lacrimile. Greutatea trupului lui Michael sporise efectul căzăturii. Braţul cu care el îi ţinea mâinile la spate îi apăsa gâtlejul, sufocând-o.

— Mişcă-ţi braţul. Nu pot respira, şopti ea cu greu.

Michael îşi retrase braţul şi se sprijini în cot, apoi clătină ameţit din cap.

Joanna se întreba dacă nu cumva se lovise cu fruntea de pământ.

— Cum te simţi ?

— Bine, tu ?

— Nu ştiu. Cred că... totul este în ordine.

Lacrimile i se scurgeau pe obraji şi Michael îşi îngropă fruntea în părul ei lung.

— Unde am ajuns, Joanna ? murmură el. Ce-am făcut ?

Ea suspină înăbuşit. După câteva momente el se răsuci şi ea se ridică, aranjându-şi fusta şifonată.

— Michael ? şopti ea îngrijorată.

El îşi ridică faţa şi ea observă că obrajii lui erau umezi. Emoţia fu mai puternică decât mânia şi inima i se înduioşă. Şi el suferise, deşi nu pricepea motivul, se vedea că şi el simţise o durere asemănătoare cu a ei. Un fior rece îi străbătu spinarea.

— Oh... nu, nu-i nimic, adăugă ea, făcând un pas înapoi. Nu trebuia să-i fie milă de el. Era prea târziu !

Se răsuci pe călcâie şi se îndreptă spre dormitor. În liniştea nopţii, îşi scoase valiza de sub pat şi începu să-şi împacheteze lucrurile.

CAPITOLUL VII

— Urcă-te în mașină și nu mai pune întrebări ! se răsti ea la fiul ei, a doua zi dimineața. El o privi pe sub sprâncene și se supuse ordinului. Joanna își mușcă buzele, simțindu-se vinovată. Îl sculase în zori, îl grăbise să mănânce și-i interzisese să se ducă să bată la ușa lui Michael.

— Unde mergem, mami ? o întrebă când cotiră spre șoseaua care ducea la port.

Joanna nu spuse nimic, știind că el va fi dezamăgit de răspuns. După un sfert de oră, în holul sălii de așteptare, Joanna se uita la tabelul cu orarul curselor de feribot. Tocmai pleca unul, așa că putea să părăsească imediat insula.

— Mami, unde mergem ? insistă Casey, trăgând-o de mână.

Joanna se uită la chipul lui mirat, apoi se aplecă și-l îmbrățișă.

— Casey, mergem acasă. Eu...

— Nu vreau acasă, spuse Casey scâncind.

— Casey, nu este cazul să plângi. Nu putem sta aici o veșnicie.

— Știu asta, dar abia am sosit.

— Gata ! Ajunge ! Mergem acasă, așa cum am spus, îl admonestă ea enervată.

— Nu vreau acasă ! ţipă el.

Ceilalţi călători se uitară curioşi la copilul care plângea în braţele mamei sale.

— Nu i-am luat bunicii nici un cadou. N-am fost încă pe cealaltă insulă.

— Nantucket ? spuse ea, amintindu-şi de promisiunea făcută înainte de călătorie. Altă dată, dragul meu. Încercă să-i sufle nasul, dar el se smuci şi exclamă furios :

— Lasă-mă în pace !

Joanna se îmbujoră la faţă. Niciodată Casey n-o respinsese, nici în public şi nici acasă. Ce se întâmplase cu el ? Ce dorea ? Se reculese şi-şi dădu seama că nu are rost să-l pedepsească. Cum putuse să-şi iasă din fire ? Ce inimă de mamă are dacă vrea să-l lipsească de bucuriile vacanţei ? Casey simţea nevoia să se joace în nisip, să se scalde în ocean, să cunoască alţi copii pe plajă, să zburde şi să fie fericit.

Atunci, de ce trebuie să plece de aici ? De fapt, este o fugă. De ce să repete gestul ei din urmă cu şase ani, numai din dorinţa de a scăpa de Michael? La dracu' cu Michael Malone ! Chiar dacă o torturează, el nu va putea să zădărnicească vacanţa lui Casey ! Casey reprezenta singura ei fericire.

— Doriţi bilete, doamnă ? o întrebă casierul.

— Nu, mulţumesc.

Casierul rămase descumpănit.

— Să mergem, Casey, spuse ea luându-l de mână. Uneori cred că ai mai multă minte decât mine.

— Unde ? Acasă ?

— Nu, ne întoarcem la vilă.

Casey își petrecu brațele în jurul gâtului mamei sale și și lipi fața de obrazul ei.

— Asta și vreau ! murmură el bucuros.

Când intrară în bucătărie, Joanna zări un plic mare pe masă cu scrisul mamei sale. Michael se sculase și adusese poșta. Umplu un pahar cu suc, apoi deschise plicul. Înăuntru se afla scrisoarea mamei sale, o copie după cheltuielile de la magazin și o listă de slujbe libere.

— Bună dimineața, se auzi o voce din spate.

— Nathan ! se bucură ea. Intră, te rog.

— Ce faci ? o întrebă el, așezându-se pe un scaun.

— Mă uit la anunțurile cu oferte de serviciu.

— Vrei să-ți schimbi serviciul ?

Ea ridică din umeri și afirmă dând din cap.

— Doamne, de ce ? Nu te-ai chinuit destul în ultimul an ?

— Vrei să bei ceva ?

— Nu, mulțumesc. De ce cauți o nouă slujbă?

Joanna suspină îngândurată.

— Ca să câștig mai mulți bani. Mă descurc greu și vreau să-i ofer mai multe lui Casey.

Nathan se scărpină în bărbie și se uită gânditor la ea.

— Poți lucra la mine.

Joanna era să scape paharul din mână.

— Cum ?

— Cum ai auzit. Caut pe cineva care să conducă magazinul meu din Edgartown și cred că ești persoana potrivită. Ai experiență în domeniu și dorești să muncești, nu ?

— Așa este. Asta înseamnă că voi locui permanent pe insulă.

Un zâmbet înflori pe chipul lui Nathan.

— Asta este prima condiție.

— Am să mă mai gândesc la propunerea ta, râse ea jenată.

— Lasă gluma deoparte, vreau să te ajut. Salariul este bun, iar contractul de muncă acoperă asigurările medicale și sociale, în plus, vei încasa o parte din beneficiu, spuse el, făcând o mutră comică.

— Îți mulțumesc, dar mă gândesc să urmez un curs pentru a mă califica.

— Ce curs ?

— Nu știu încă. Spune-mi, de ce ai venit ? Credeam că muncești.

— Așa am vrut să fac, dar mi-a venit o idee : ce zici de o plimbare cu barca ?

— Ai o barcă ?

— Una cu motor. Este la debarcaderul din Menemsha.

Joanna surâse, bucuroasă că poate sta departe de vilă.

— Cred că plimbarea îmi va face bine.

— Atunci pregătește-te și ia-l și pe fiul tău.

— Casey ?! Unde ești ? strigă Joanna urcând scara.

El îi spusese că se joacă în dormitor, dar nu era acolo. Ciulindu-și urechile, auzi vocea subțire din camera lui Michael. Deschise ușa și-l văzu pe Casey așezat la birou lângă Michael. Nici unul dintre ei nu remarcase intrarea ei.

— Foarte bine. Ce urmează ? îl întrebă Michael.

— H, urmează H mare, răspunse Casey în-

cântat. Nu știu unde este litera. Ba da, am găsit-o ! Am găsit-o !

Degetul lui apăsă pe o clapă a mașinii de scris și pe hârtie apăru litera H. Casey se lăsă pe spate și râse satisfăcut.

— Acum îl facem pe I mare, îl anunță Michael.

— Știu ce urmează. ISKLMNOP, spuse copilul dintr-o suflare.

Joanna se întrebă dacă fiul ei îi spusese lui Michael că fuseseră în port.

— Casey, ce faci aici ?

— Bat la mașină, mami. La fel ca unchiul Michael.

Joanna nu-l văzuse pe Michael în acea dimineață și era curioasă să știe dacă el se simte la fel de stânjenit ca ea pentru disputa din seara trecută.

— Ți-am spus de zeci de ori să nu-l deranjezi pe Michael în timp ce lucrează.

Ce n-ar fi dat să fie în locul băiatului ca să vadă la ce lucra Michael !

— Știu, mami, dar nu l-am deranjat deloc, se scuză Casey, petrecându-și brațul în jurul gâtului lui Michael și lipindu-și capul de umărul lui.

— Vino imedat la mine și nu-l mai plictisi pe Michael.

— Stau foarte bine aici, se împotrivi Casey.

— Nathan ne-a invitat să ne plimbăm cu barca.

— O plimbare cu barca ? repetă puștiul, dându-se jos de pe scaun și alergând spre ea.

— Îți cer scuze pentru deranj.

— Nici un deranj.

Îşi dădu seama după voce că el spunea adevărul.

*
* *

După-amiaza era minunată, iar barca avea şapte metri lungime şi tot confortul. Era exact ce-i trebuia ca să uite de incidentul din seara trecută. Cu toate acestea, disputa dintre ea şi Michael nu-i ieşea din minte. Faptul că se hotărâse să rămână pe insulă implica o hărţuire continuă între ei. Seara trecută, măştile politicoase căzuseră şi resentimentele mocnite ţâşniseră fără oprelişti. Cum de păstrase în suflet atâta ură când avusese o căsnicie fericită ? Se iluzionase degeaba că Michael nu mai însemna nimic pentru ea.

Îşi reaminti că el fusese la fel de tulburat şi că suferinţa lui fusese adevărată. Mânia lui fusese declanşată de impresia că ea îl înşelase, având de gând să se mărite cu Phil, pe când adevărul era că el îşi bătuse joc de sentimentele ei sincere. Ceea ce o zăpăcise mai mult fusese ciudata milă care o cuprinsese la vederea durerii lui. Michael nu merita aşa ceva !

Stând pe puntea bărcii, căută să-l alunge din gând şi admiră frumuseţea peisajului marin. Nathan alesese un itinerariu interesant care-i conduse pe insula Elisabeta şi la golful Bozzard. Acostaseră la vechiul port de baleniere, New Beaford şi luară prânzul la un restaurant cu specific pescăresc, uitându-se la peştii zburători care ţâşneau din undele oceanului. După masă, se plim-

bară pe străzile orășelului și vizitară muzeul marin, consacrat balenelor.

— Cinăm împreună ? o întrebă Nathan când se întoarseră la Menemsha. Soarele scăpăta.

— Mulțumesc, a fost o zi minunată, dar prefer să mă odihnesc.

— Înțeleg. Plimbarea te-a obosit.

Joanna zâmbi, văzând că el este atât de amabil. De fapt, nu era deloc obosită, dar era îngrijorată de ceea ce o aștepta la vilă. Confruntarea dintre ea și Michael nu trebuia să se mai repete.

Pe drumul de întoarcere, se gândi la o soluție. Nu era o rezolvare definitivă, dar putea să-i asigure o noapte liniștită.

*

* *

Joanna și Casey stăteau în fața cortului înălțat aproape de țărmul oceanului și prăjeau cârnați la un foc plăcut. Valurile se spărgeau mugind și briza culca firele de iarbă.

Casey admira flăcările schimbătoare și ea îl privea cu duioșie. Cât de mult își iubea copilul ! Nimeni nu știa cât ține la el. Erau momente când avea nevoie de sprijinul lui. Ca acum. Voia să aibă pe cineva cu care să împartă bucuriile și necazurile. O persoană care s-o sfătuiască când era la ananghie.

De ce murise Phil ? Toată existența ei se schimbase și liniștea lăuntrică i se risipise. Unde putea să-și găsească un refugiu ? Seara deveni mai răcoroasă și înlocui tricoul lui Casey cu un pulovăr.

— Au, mami ! mă gâdili, spuse el.

Simţi o strângere de inimă. Pe zi ce trecea, Casey se transforma într-un băiat tăcut şi gânditor. Unele schimbări nu-i plăceau. Fiul său nu mai voia să poarte pantaloni scurţi, pentru că Michael nu poartă... Casey copia mersul lui Michael, felul lui de a sta pe scaun, şi influenţa lui nu începuse decât de patru zile.

Joanna nu era geloasă pe faptul că băiatul său admira un adult. Casey îi iubea pe unchii şi bunicii lui. O deranja faptul că Michael este cel admirat. De fapt, lui nici nu-i păsa de puşti, considerând că este un copil care-l deranjează de la treburile sale. Nici nu-i spunea pe nume, de parcă nici n-ar fi vrut să ţină seama de existenţa lui.

Atunci, care este motivul pentru care Casey se simte atras de el ?

— Mami, cârnaţii s-au prăjit ! strigă Casey.

Joanna se smulse din visare.

— Oh, mulţumesc, Casey. Sunt grozavi. Să vezi ce gust au. Dă-mi chiflele, te rog !

Băiatul se ridică şi se duse să caute în coşul de paie. Briza îi răvăşi părul şi i-l dădu pe spate.

— Grăbeşte-te, puiule, spuse ea cu glas duios.

Copilul îi dădea puterea de a rezista, deşi Michael irupsese cu putere în viaţa lor.

Înainte de ora nouă, Casey adormi, însă ea rămase de veghe. Inima ei era mâhnită. După câtva timp se hotărî să se culce şi trase fermoarul de la intrarea cortului. Afară se auzeau zgomotele nopţii. Vântul aţâţa ultimii tăciuni din vatra improvizată între cei doi bolovani, iar în depărtare, vuietul valurilor dădea impresia că se află pe un vapor.

Joanna ştia că plaja era pustie, dar avea simţământul că natura este o fiinţă vie care respiră. Aceeaşi senzaţie o avusese şi în copilărie, când admira stelele sau se plimba pe culmile înzăpezite ale munţilor. Când venise pe insulă, acest sentiment se amplificase, căci frumuseţea peisajului avea ceva demonic şi sublim în acelaşi timp.

Mai ales Gay Head, unde trebuia să-l ducă neapărat pe Casey, constituia un punct de atracţie pentru turişti, prin varietatea reliefului alcătuit din coline şi văgăuni, lacuri şi mlaştini. Aici se aflau faimoasele stânci calcaroase care se înălţau la cincizeci de metri deasupra mării, în culori vii : roz, galben şi mov.

* * *

În vara când descoperise dragostea, Joanna obişnuia să se plimbe serile cu Michael. Prima vizită o făcuseră la Gay Head. Se căţăraseră pe vârful stâncilor, privind valurile care se spărgeau de ţărm.

— Nu cred că am făcut bine urcându-ne pe stânci, şoptise Joanna. Este o zonă interzisă turiştilor.

— În felul acesta, nimeni nu ne va deranja.

— Michael, aceasta este o întâlnire de dragoste ? întrebase ea, neştiind ce însemna biletul pe care-l primise.

El îi mângâiase pielea catifelată de la ceafă.

— Dacă vrei, va fi, murmurase el dulce.

Ea îl privise în ochi şi simţise că se clatină. Da, vara aceasta va fi a lor.

— Aş vrea să fie, şoptise ea.

El zâmbi şi se aplecă, sărutând-o uşor. Joanna avusese senzaţia că zboară, însă când el se depărtase, neliniştea îi cuprinsese inima. Michael se ridicase în picioare şi, cu pletele în vânt, privise în zare. Se întreba dacă făcuse vreo greşeală. Se plictisise deja de ea ?

— Joanna, nu este corect ceea ce facem. Părinţii noştri se vor supăra.

— Nu-mi pasă de ei.

— Nu-i numai asta. Eşti... eşti prea mică.

— Am optsprezece ani ! protestase ea cu vehemenţă. Ar fi dat orice numai ca el să se întoarcă şi să-i vadă chipul îndrăgit.

— Eşti încă o copilă, remarcase el oftând.

— Ştiu că-ţi plac fetele cu mai multă experienţă...

— Nu aşa cum îţi închipui tu, protestase el. Nu te voi dezamăgi niciodată. Tot timpul te port în minte...

Păruse atât de neajutorat încât ea izbucnise în râs.

— Michael ? De data asta el se întoarse. Ea întinse mâinile spre el, într-o rugă fierbinte. Nu sunt o păpuşă de porţelan. Vreau să merg până la capăt.

Si acum Joanna îşi amintea clar că Michael se apropiase şi îngenunchease lângă ea, apoi o luase în braţe. Sărutarea lui fusese preludiul iubirii şi ea i se dăruise cu o pasiune neaşteptată. Văpaia dra-

gostei i se aprinsese în suflet, deşteptând în ea voluptatea.

*
* *

Tresări, uimită de amintirile care o tulburau încă atât de tare. Între figura adorabilă şi seducătoare a lui Michael de la începutul verii şi răceala sa ulterioară, era o diferenţă ca de la cer la pământ.

Brusc, un zgomot ciudat o făcu să ciulească urechile. Să fi fost un pescăruş care dădea târcoale cortului ? Sări în picioare. Cine să fie ?

— Joanna ?

— Michael ! strigă ea. Ce cauţi aici ? Trase fermoarul şi Michael băgă capul în cort.

— Casey doarme ?

— Da.

— Foarte bine. Putem sta de vorbă.

— Nu am ce discuta cu tine ! Te rog să pleci ! Cu toate că nu-i vedea faţa, ştia că el este nervos.

— Joanna Scott, vino afară !

Vocea lui era autoritară şi ea se supuse fără să mai protesteze. Aerul era răcoros şi se apropiară de foc să se încălzească.

— Cum de m-ai găsit ?

— Este locul unde veneam atunci când voiam să fim singuri, nu-ţi aminteşti ?

Era pentru prima dată când el făcea aluzie la trecutul lor, în afară de cearta din ajun.

Michael răscoli tăciunii şi flăcările îi luminară faţa. Ea se gândi că este nedrept ca un bărbat să

aibă un chip atât de seducător. Michael își ridică gulerul de la canadiană.

— Nu este bine să înnoptezi aici. Meteorologii au anunțat ploaie.

— Mulțumesc pentru informație, dar nu era nevoie să faci atâta drum pentru asta.

— N-am venit numai pentru acest lucru, fii sigură.

Ea clipi îngrijorată din gene.

— Nu vreau să mă cert din nou, Michael, nu mai suport.

— Taci !

— Cum ?

— Te rog.

Rămase împietrită, incapabilă să mai scoată nici un cuvânt.

— Jo, îmi cer iertare pentru seara trecută. N-am avut curajul s-o fac azi-dimineață. N-am vrut să-ți fac nici un rău.

Își dădu seama că el este nervos și caută să-l liniștească.

— Nu-i nimic.

— Mă bucur, spuse el, privind-o ușurat.

— Îți accept scuzele și în același timp vreau să uiți totul.

— Nu, nu pot să uit ceea ce s-a întâmplat ieri seară. M-am purtat ca un prost. M-am înfuriat când am văzut că ai venit cu prietenii tăi, însă îți promit că nu voi mai avea nici o ieșire necontrolată. Vocea lui deveni mai blândă și ea simți că el este sincer. Își reaminti că așa fusese la începutul dragostei lor. De când ai sosit, mă simt apăsat și discuția ta cu Meg a umplut paharul. Astăzi însă...

râse amuzat. Astăzi sunt mult mai bine. Uşurat, înţelegi ? Îi adresă o privire rugătoare. Noaptea trecută a fost un exerciţiu. Tot ce adunasem în mine de atâţia ani a răbufnit cu intensitate. Acum simt nevoia să discut cu tine.

— Asta şi facem.

— Nu-i adevărat. N-am făcut decât să ne ironizăm şi să ne înţepăm.

Ochii lui aveau o strălucire neobişnuită şi ea simţi un fior rece pe spate.

— Cum te-ai simţit în ultima vreme ? o întrebă el, băgându-şi mâinile în buzunarele canadianei.

Joanna ar fi vrut să evite un răspuns sincer, dar emoţiile prin care trecuse o epuizaseră psihic şi consideră că nu este corect să-i ascundă adevărul.

— Groaznic, mărturisi ea. Nici nu ştii ce rău m-am simţit.

Michael zâmbi împăciuitor şi ea îi întoarse zâmbetul. La urma-urmei, şi ea se simţea uşurată.

— Şi eu m-am chinuit, recunoscu el.

— Serios ?

— Serios.

— Din cauza divorţului ?

— Nu, din contră. Despărţirea de Bunny a fost o uşurare. Căsnicia noastră a fost o mascaradă. Totul s-a datorat faptului că am făcut dragoste. Vechea poveste. Am divorţat în urmă cu cinci ani.

— Nu aţi stat împreună decât un an ?

— Apropo, ce contează asta ? Ești surprinsă de vestea mea ?

Joanna râse, neîncrezătoare.

— Nu, nu-mi vine să cred că ești liber de atâția ani.

— Ceea ce mă preocupă acum, este ce voi face în viitor. Demisionez din învățământ.

— Nu se poate.

— Am multe obligații.

— Ai avansat în ierarhia universitară ?

— Da.

— Ești într-adevăr **doctor** ?

— Da.

— Șeful catedrei de literatură ? întrebă ea, simțindu-se mândră de realizarea lui.

— Da. Totul a decurs minunat. Revista de literatură a universității este recunoscută pe plan național.

— Conduci și revista ?

Michael dădu afirmativ din cap.

— Am pus la punct un program de schimb între cadrele universitare. Anul viitor voi face o călătorie în Rusia...

Joanna își trase genunchii sub bărbie și își închipui cum arată Michael la catedră, purtând blugi și pulovăr. Probabil că toate studentele sunt îndrăgostite de profesorul lor dinamic, dotat cu simțul umorului și bun cunoscător al literaturii universale. Ea putea să-l vadă în amfiteatru, predând cu pasiune, făcând gesturi expresive. Aproape că era geloasă pe auditoriul lui.

— Când vei renunța la catedra universitară ?

— În mai, la sfârșitul trimestrului. Este o hotărâre înțeleaptă. Mi-a plăcut mediul academic,

dar pasiunea mea este scrisul.

Joanna dădu din cap. Acum înțelegea la ce lucrează el în dormitor.

— Am ajuns la concluzia că nu pot scrie și preda în același timp. Nu am timp pentru amândouă activitățile, așa că am ales.

— Scrisul ?

— Da. Toată lumea este nedumerită de renunțarea mea la cariera didactică, pentru că un scriitor are șanse reduse de afirmare.

Joanna izbucni în râs.

— Nu-i nimic caraghios, Jo, spuse el cu gravitate. Dacă nu reușesc să fiu remarcat, nu știu din ce voi trăi. Economiile mele sunt limitate. Am vândut apartamentul și mobila. N-am păstrat decât mașina și hainele. Acesta este motivul pentru care vreau să locuiesc la vilă pe timpul verii. Aici am găsit pace și liniște, favorabile inspirației.

Joanna se înduioșă de situația lui.

— Oh, Michael, n-am știut nimic. De ce nu mi-ai spus mai devreme ?

— Nu-i chiar așa de rău. De fapt, mă simt în largul meu făcând ceea ce am visat. Puțini oameni se pot lăuda cu acest lucru.

— La ce lucrezi acum ?

— La... un roman.

Joanna fu încântată să afle care este viitoarea lui scriere literară.

— La asta m-am gândit și eu. Întotdeauna ai fost un bun scriitor.

— Nu-i așa ?

Amândoi izbucniră în râs.

— N-am crezut că este atât de greu să scrii. Nici nu știu dacă-l voi termina la timp.

— Ce te grăbeşte ?

— Termenul fixat de editor la începutul lunii august.

— Ai o ofertă de publicare ?

— Desigur. Cea care se ocupă de cartea mea se numeşte Joyce Sterling şi lucrează la editura Miles Carson, o forţă în lumea publicaţiilor.

— Nu este femeia cu care ai vorbit la telefon în legătură cu reparaţia pe care trebuia s-o facă instalatorul ? întrebă ea curioasă.

— Ai tras cu urechea la convorbirea mea ?

Joanna roşi, dar mulţumi Cerului că era întuneric.

— Am cunoscut-o la întrunirea scriitorilor. Joyce vine aici la sfârşit de săptămână. Restul timpului şi-l petrece la New York, unde are o poziţie însemnată în domeniul tipăriturilor.

— Joyce ţi-a aranjat contractul cu editura ?

— Da. Am primit lunar un avans, deşi n-am terminat cartea. Cei de la Steway Books au apreciat primele capitole.

— Ce bine că ai bani.

— Abia îmi ajung până voi preda romanul.

— Îmi pare rău că noi te-am împiedicat să scrii.

— Mă descurc eu.

— Când va apare cartea ?

— Peste un an, dacă reuşesc s-o termin.

— Sunt sigură că vei reuşi.

— Cine ştie ? rosti el gânditor. Deşi mă consider un scriitor bun, nu ştiu dacă...

— Dacă opera ta are valoare ?

— Da, ăsta este cuvântul. Am vrut să iasă o lucrare care să spună ceva cititorilor. Ultimele capitole îmi dau bătaie de cap. Îmi imaginez mereu că cititorii vor râde de aceste rânduri.

— De ce te îngrijorezi ? Editorii ți-au cumpărat cartea, considerând că ai talent.

— Și Joyce mi-a spus același lucru, zise el pe un ton optimist. Din vorbele ei rezultă că peste un an voi fi bogat și renumit.

— De când Michael Malone are îndoieli în privința valorii sale ?

— Oh, am crezut întotdeauna în talentul meu. Dacă nu eram încredințat că pot scrie bine, nu-mi dădeam demisia din învățământ. Am publicat poezii, nuvele și eseuri și nu sunt la primul roman.

— Ai mai scris unul ?

— Da, și este o carte bună, însă nu are difuzare pe măsură. Încă n-o cunoscusem pe Joyce.

Joanna surâse.

— Ai șanse să capeți glorie și bani peste noapte. Este dreptul tău.

— De fapt, n-am urmărit vreodată să fiu bogat și faimos. Am vrut numai să fiu un scriitor bun, dar acum... Zâmbi și ridică din umeri.

— Ești fericit, nu ?

— Da, da, încuviință el. Uneori însă, aș dori să mă așez la casa mea.

— Adică ?

— Uită-te la mine ! Am aproape treizeci de ani și nu am nici o slujbă care să-mi aducă venituri sigure. Nu am nici casă, nici nevastă, n-am copii. Am impresia că navighez pe o corabie fără cârmă pe valurile vieții.

Joanna chicoti.

— Ce interesant ! Te exprimi atât de plastic !

În timp ce el îi făcuse aceste mărturisiri, Joanna simțise o caldă compasiune față de soarta lui, hotărându-se să fie la rândul ei sinceră.

— Văduvia m-a adus într-o situație asemănătoare. Toată existența mea a fost zdruncinată. Fără Phil, trebuie să-mi găsesc un rost în viață. Din fericire, îl am pe Casey.

— Și o slujbă.

— Da, dar nu-mi place. Am fost nevoită să lucrez la magazinul familiei soțului meu, mai ales că apartamentul nostru se află la etajul clădirii.

— Înțeleg.

Se lăsase ceața și părul lui Michael avea picături argintii de umezeală.

— Nu vreau să mai locuiesc în această casă, pentru că este plină de amintiri dureroase. Mă gândesc mai ales la Casey.

Michael protestă :

— Cred că este un copil normal.

— Mă îngrijorează mult, Michael.

— Cu timpul va uita.

Ea dădu din cap.

— De aceea l-am adus la Vineyard. El... amândoi aveam nevoie de o vacanță, spuse ea, simțind că destăinuirile îi ușurează inima. În ultima vreme m-am gândit să-mi caut altă slujbă, continuă ea, sau să-mi continui studiile.

— Foarte bine !

— Nu-i chiar așa de bine, pentru că școala mă va costa mulți bani. Nu voi mai avea timp să-mi cresc fiul. Sper însă să obțin o slujbă mai interesantă care să ne îmbunătățească traiul.

Michael clătină din cap.

— Nu mi-am închipuit că vei deveni capul familiei. Îţi vine greu ?

— M-am descurcat, suspină ea, deşi uneori este dificil.

— Ce vrei să studiezi ?

— Nu m-am hotărât încă. Poate un curs de calculatoare.

El îi aruncă o privire neîncrezătoare.

— Trebuie să mă gândesc la posibilităţile existente pe piaţa forţei de muncă, argumentă ea.

— N-am spus nici un cuvânt.

— Aşa este, dar îmi dau seama ce gândeşti. Ştii foarte bine că nu mi-a plăcut matematica, dar eu nu pot fi idealistă, ca tine. Vreau să am o slujbă bună. În momentul de faţă nu ştiu ce să fac. Viaţa mea este atât de încurcată încât simt nevoia să stau la vilă pe timpul verii pentru a lua o hotărâre în privinţa viitorului, se tângui ea.

Michael exclamă înduioşat :

— Amândoi ne aflăm într-un moment dificil !

— Suntem o pereche de hoinari, afirmă ea râzând. Cred că o cafea tare ne va face bine.

— Ai cafea la tine ?

— Este primul lucru pe care l-am împachetat.

Joanna pătrunse în cort şi se întoarse cu un termos şi două ceşti. Când îi întinse ceaşca, degetele ei se atinseră de mâna lui.

— Michael ?

— Da.

— Şi eu vreau să-mi cer scuze pentru seara trecută. Am spus multe lucruri nedrepte, dar eram prea nervoasă şi mânia mi-a întunecat minţile.

— Nu-i nimic. Am venit aici să-mi cer iertare, nu să aud scuze din partea ta. Sorbi o înghițitură fierbinte.

Joanna era convinsă că gândurile lui se îndreptau spre disputa din ajun, la fel ca ale ei.

— Îmi pare rău de cele întâmplate, spuse ea. Ai vreun cucui sau vreo vânătaie ?

— Nu de la căzătură, spuse el uitându-se la foc. Își sufleca pantalonii fără grabă, iar Joanna tresări îngrozită. O lovitură perfidă ! spuse el, stăpânindu-se să nu râdă.

— A fost o mișcare stupidă...

— Toată cearta a fost fără rost. O prostie !

Amândoi râseră amuzați, topind bruma de tensiune dintre ei. Michael puse ceașca pe nisip și se ridică în picioare.

— Din moment ce am făcut pace, putem să ne înțelegem mai bine... Așteaptă un moment, mă întorc imediat.

Joanna îl văzu dispărând în spatele dunei de nisip. După un minut reapăru aducând cu el un sac de dormit. Ajunse lângă cort și îl puse jos.

— Adevăratul motiv al sosirii mele îl constituia îngrijorarea că dormiți singuri pe plajă.

— Ai venit să ne aperi ?

El surâse binevoitor.

— Cam așa ceva. Te deranjează acest lucru ? N-am mai dormit în aer liber de mulți ani.

— Plaja este mare, spuse ea, înălțând din umeri.

— Da, dar nu cred că te lasă inima să mă lași afară în noaptea asta.

— De ce nu ţi-ai adus cortul ? Buletinul meteo a anunţat ploaie, nu-i aşa ?

— Foarte nostim, o ironiză el. După o scurtă tăcere, el continuă : Jo, îmi pare rău că nu ţi-am prezentat condoleanţele mele faţă de pierderea imensă pe care ai avut-o. Ştiu cât de mult suferi.

— Mulţumesc.

— Tatăl tău m-a informat de boala lui Phil. Vreau să ştii că m-am rugat lui Dumnezeu să ai tăria de a îndura această lovitură, spuse el cu voce sugrumată de emoţie.

— Cuvintele tale îmi merg la inimă, dar cred că ar trebui să te întristeze mai mult moartea lui Phil decât suferinţa mea.

— Îmi pare rău, dar nu l-am cunoscut. A fost un om bun, Jo ?

— Da, şi un tată iubitor.

— Mă bucur că ai fost fericită, rosti el încet. Eu n-am fost fericit cu Bunny. Lemnele trosniră, aruncând mii de scântei.

— Nu trebuie să-mi povesteşti cum a fost căsnicia ta.

— Simt nevoia să mă destăinuiesc. De fapt, acest lucru este necesar pentru amândoi. Nu vreau să te las să crezi că prostiile pe care le-am spus despre Bunny sunt adevărate. Ea n-a ţinut deloc la mine. Îi plăcea să poarte discuţii care degenerau în certuri. Tot timpul se referea la banii puţini pe care-i aduc în casă şi râdea de visele mele de a deveni scriitor. Singurul ei gând era să demisionez de la facultate şi să lucrez la firma de consultanţă financiară a tatălui ei din Boston.

— Michael, încetează ! îl rugă Joanna, închizând ochii. Nu-mi mai aminti de Bunny. Parcă ai vorbi de un mort.

— Este subiectul de care trebuie să vorbim. Amândoi am adunat prea multă mânie şi necunoaşterea adevărului ne-a dus la încăierare.

— Nu ! protestă ea. Nu vreau să mai aud de ea.

Chipul lui păru dezamăgit.

— Poate ai dreptate.

Joanna nu mai suporta să asculte destăinuirile legate de căsnicia lui. Deşi începuse să aibă o anumită simpatie faţă de el, mândria o oprea să afle cât de nesuferit fusese traiul lui cu Bunny. Nu de scuze tardive avea nevoie. Nimic nu putea schimba comportarea lui ruşinoasă. O părăsise în mod laş, în favoarea lui Bunny.

Noaptea deveni rece şi umedă, iar focul era pe terminate. Se înfioră şi se ridică în picioare.

— Este timpul să ne spunem noapte bună.

După ce intră în cort, ea se băgă repede în sacul de dormit, căutând să se încălzească. Casey dormea liniştit. Îl auzi cum îşi desfăşoară sacul şi se îngrozi. Michael avea de gând să doarmă în faţa cortului. El venise cu gândul să-i apere şi să-şi ceară iertare pentru incidentul din seara trecută. Michael îi ceruse să se împace cu el şi ea îl lăsa să doarmă sub cerul liber !

— Pss ! Poţi să vii înăuntru, şopti ea.

Michael nu se lăsă rugat şi îşi aşeză sacul de partea cealaltă a lui Casey.

— De obicei nu sunt chiar atât de naiv, glumi el. La prima întâlnire chiar mai insistent, dar în

împrejurările actuale... te rog să nu mă alungi în zori.

Joanna surâse. El fusese întotdeauna spiritual și avusese simțul umorului.

— Nu mai vorbi. Doamne ! ce mod de a mulțumi pentru găzduire !

— Fac și eu ce pot, suspină el.

Vântul se înteţise și primii stropi de ploaie căzură cu zgomot pe cort. Licărirea focului era din ce în ce mai slabă, însă ea observă că Michael o privea.

— Jo, nu trebuia să vii pe plajă ca să eviți să mă vezi.

Ea încercă să protesteze, dar el întinse mâna și-i puse un deget pe buze.

— St ! Am văzut bagajele care erau pregătite pentru plecare. Nu te acuz că vrei să fii cât mai departe de mine, mai ales după cearta de aseară. Încă o dată, te rog să mă ierți. Mă bucur că n-ai plecat. Vila este pustie fără tine, șopti el.

Joanna simți un nod în gât.

— Jo, mai am multe de spus. Clipa de față este minunată și te îmbie la confesiuni. Știind cât de mândri suntem amândoi, nu cred că ne vom mai întâlni cu ea.

Joanna suspină.

— Jo, vreau să-ți spun... că niciodată n-am iubit-o pe Bunny. Căsătoria noastră a fost o farsă.

Ea nu știa ce să răspundă. O lacrimă îi umezi obrazul.

— Jo, murmură el cu voce rugătoare. M-am căsătorit cu Bunny pentru că a pretins că este însărcinată. Toți erau împotriva mea și mi-au cerut

s-o iau de nevastă : părinții ei, mama mea, inclusiv tatăl tău. Aproape că mi-au băgat-o pe gât. Cu toate acestea, nu m-aș fi însurat cu ea dacă tu n-ai fi plecat pe neașteptate. Până la urmă am acceptat s-o iau pe Bunny, mai ales că am aflat că te-ai măritat cu Phil. Nu aveam la cine să mă gândesc. Făcu o pauză și ea simți că inima îi bate mai tare. Nu înțeleg de ce te-ai măritat cu Phil, continuă el. Aveai de gând să fii nevasta lui sau ai vrut să mă pedepsești ? De multe ori m-am întrebat care a fost motivul căsătoriei tale și n-am găsit nici un răspuns. Jo, nu m-ai iubit ? N-am fost îndeajuns de îndrăgostit unul de altul încât să ne făurim un viitor numai al nostru ? Am impresia că totul a fost un vis zadarnic.

Tâmplele ei începură să zvâcnească și o sudoare rece îi apăru pe frunte.

— Jo, repetă el, de ce te-ai măritat cu Phil?

Întrebarea o puse în încurcătură. Ce putea să-i răspundă ? Era prea târziu. Viața îi despărțise și fiecare își urmase destinul.

Liniștea din cort deveni apăsătoare. Michael crezu că ea adormise și se răsuci pe o parte, apoi se cufundă în somn.

CAPITOLUL VIII

Joanna se trezi în zori. Michael şi Casey dormeau încă. Pentru prima dată, după mulţi ani, se simţi protejată de prezenţa lui. Era bucuroasă că el se află atât de aproape şi că va putea să-i vorbească, să-i admire chipul şi să-i asculte vocea caldă.

— Bună dimineaţa.

Joanna îi surâse mulţumită. Afară vântul slăbise în intensitate, dar dimineaţa era umedă şi răcoroasă. Adormise târziu, pentru că vorbele lui o tulburaseră. Oricum, nu reuşise să-şi dea seama ce urmărise făcându-i această destăinuire.

Să fi fost îndrăgostit nebuneşte de ea ? Tot ce e posibil. Un lucru o intriga : dacă o iubise, de ce continuase să se întâlnească pe ascuns cu Bunny, pe care o lăsase gravidă ?

El susţinuse, de asemenea, că nu s-ar fi căsătorit cu Bunny dacă ea nu s-ar fi măritat cu Phil. Dar nunta ei nu avusese loc imediat ce se întorsese acasă. De ce n-a căutat-o ? Dacă ar fi iubit-o, de ce nu i-a telefonat ? De ce acceptase să se căsătorească cu Bunny dacă nu ţinuse la ea ?

Mărturisirea lui era convingătoare. Gestul său nu putea fi decât urmarea unei conştiinţe încăr-

cate. Intrebările rămăseseră fără răspuns. Se prefăcuse că doarme şi el nu mai avusese cui să-i vorbească. Sinceritatea lui o descumpănise şi nu ştiuse cum să reacţioneze. Acum, atmosfera dintre ei era calmă.

— Joanna ? o strigă el.

— Da.

— Vreau să-ţi spun ceva. M-am gândit mult şi-ţi dau dreptate : nu trebuia să-ţi dezvălui amănuntele căsniciei mele, după cum nu mă pot amesteca în problemele tale personale. Cred că este mai bine să lăsăm trecutul în pace. Am considerat că putem să ne înţelegem mai uşor dacă spun ce s-a întâmplat, dar nu trebuie să fim prea indiscreţi. Fiecare îşi are amintirile sale, pe care nu poţi să le tulburi fără a isca durere şi mâhnire. Promit să nu mai discutăm despre trecut. De acord ?

Joanna oftă încet.

— De acord.

— În cazul acesta, să facem o înţelegere. Amândoi avem nevoie de o vară liniştită. Este cazul să nu ne mai certăm.

— Te rog să ne comportăm civilizat.

El întinse mâna şi o mângâie pe păr, apoi pe obraji. Ea simţi căldura binefăcătoare, însă tandreţea lui o stânjenea. Când îşi retrase mâna, oftă uşurată.

— Sunt conştient că au rămas multe lucruri nelămurite între noi, dar, aşa cum ţi-am spus, putem să locuim în aceeaşi casă fără să ne incomodăm...

— Sau să ne lovim...

— Desigur, râse el. Poate vom reuşi să fim din nou prieteni. Cândva am fost foarte apropiaţi, nu ?

Joanna închise ochii.

— Voi rămâne la vilă şi voi încerca să nu te deranjez. Amândoi am suferit îndeajuns ca să ne mai certăm.

— Aşa este, o aprobă el.

Pe neaşteptate, răpăitul ploii o sperie.

— Michael, a începu să plouă.

— Este o aversă.

— Ce ne facem ?

— Trebuie să aşteptăm până iese soarele.

— Oh, Doamne !

— Ai luat destulă mâncare ?

— Numai pentru micul dejun...

— Ah ! Uite-l pe unchiul Michael ! exclamă Casey, bucuros.

— Bună dimineaţa, puştiule.

— Când ai venit ? Mami, plouă ! Simt ceva ud sub mine. Mami, nu sunt eu de vină !

Joanna râse şi observă că Michael este la fel de amuzat ca şi ea.

— Câtă energie au copiii, remarcă el. Eu nu-mi revin în formă decât după două ceşti de cafea.

Casey ieşi din sacul de dormit şi trase fermoarul de la intrare. Apa năvăli în cort. Michael se repezi şi reuşi să ridice fermoarul şi, spre surprinderea ei, nu era nervos.

— Eşti cam poznaş, glumi el. Am impresia că ţi-e foame. Ce avem la micul dejun ?

— Ai impresia că eşti la restaurant ? spuse Joanna care se simţea bine în compania lui.

— Sunt mort de foame. Ce ai de mâncare ?

— Banane.

— Auzi, Casey. Avem banane !

Chiar în acel moment, o picătură îi căzu pe obraz. Privirile ei se îndreptară spre vârful cortului. Plcosc ! altă picătură căzu în ochiul lui Michael. În depărtare se auzi bubuitul tunetului.

Joanna izbucni în râs. Situaţia în care se aflau era absurdă. În loc să fie la adăpost, la vilă, erau la cheremul furtunii, într-un cort în care pătrundea apa ! Michael nu luă în seamă picăturile care-i cădeau pe frunte şi o întrebă nedumerit :

— Pot să ştiu şi eu de ce râzi ?

Joanna nu se putu opri şi arătă cu degetul la mutra lui plouată.

— Râzi de mine ? se prefăcu el supărat, căutând în coş. Luă o banană şi o învârti ameninţător în aer.

— Încetează ! Michael, opreşte-te ! ţipă Joanna râzând. Observă că zâmbeşte şi-i aruncă poşeta în faţă.

Casey luă în serios joaca lor şi sări în ajutorul mamei, trăgând de vergeaua de aluminiu care ţinea cortul ca să-şi facă din el o suliţă.

— Nu, Casey... se alarmă Joanna, dar era prea târziu. Brusc, cortul se prăbuşi peste ei.

— Întotdeauna ne-am dat în petec, Joanna, se auzi vocea lui Michael dintre faldurile pânzei.

Cu greu, cei trei temerari se întoarseră la vilă, uzi şi plini de nisip, însă bucuroşi de parcă ar fi trecut printr-o aventură extraordinară cu care ar fi vrut să se laude în faţa prietenilor.

Veselia domni în casă și după ce făcură duș cald și-și schimbară îmbrăcămintea. Joanna stătea pe canapea și-și pieptăna părul, și din când în când sorbea din ciocolata fierbinte, în timp ce Michael și Casey stăteau lângă focul din șemineu.

— Așa, puiule, întinde picioarele și mâinile, îl îndemnă Michael pe băiețel. N-ai să mai răcești.

— Mami, pot să mă uit la televizor ?

— Desigur, peste câteva momente încep desenele animate.

— Copiii sunt captivați de desenele animate, dar din păcate eu n-am timp să mă uit la ele, spuse Michael, frecându-și mâinile.

Joanna îi adresă o căutătură severă, de obicei rezervată lui Casey, atunci când acesta căuta să nu asculte de poruncile ei.

— Nu ai de lucru ?

Michael își înfipse mâinile în buzunare și dădu afirmativ din cap.

— Atunci, ce mai aștepți ?

— Bine, bine, mă duc să lucrez.

Joannei îi plăcea atmosfera destinsă din casă. Acum era liniștită, iar Michael își regăsise inspirația. Deși era un acord fragil, avea cel puțin speranța unei convieţuiri pașnice. Adevărul era că ei își descărcaseră nervii noaptea trecută și că viitorul avea șanse să fie senin, chiar dacă exista pericolul unei noi confruntări.

*
* *

În dimineața următoare, Joanna primi un telefon neașteptat din partea lui Nathan care-i spuse

că este la sora sa şi că Meg îi reamintise de concertul la care avea bilete cumpărate de câteva luni.

— Concertul va avea loc la sfârşitul săptămânii. Vrei să mergi şi tu ?

Joanna avu un moment de ezitare. Nathan o invitase la cină luni seara, apoi a doua zi la plimbare cu barca şi iată că acum doreşte să participe şi ea la concert. Michael avusese dreptate când o avertizase că Nathan o place ? Atunci crezuse că reproşul lui era un pretext pentru a începe cearta dintre ei.

— Lasă-mă să mă gândesc până mâine dimineaţă.

El se arătă mirat şi o întrebă care este motivul, dar ea păstră tăcere.

— Bine, rămâne pe mâine dimineaţă. Te sun eu. Sora mea vrea să-ţi spună două vorbe.

Meg se interesă de programul ei din acea zi.

— Trebuie să merg la Edgartown să fac cumpărături.

— Foarte bine, atunci poţi să-l laşi pe fiul tău să se joace cu Paul. Au fost foarte liniştiţi împreună.

Joanna ştia că Meg era foarte amabilă şi că voia s-o ajute.

— Mulţumesc, Meg, data viitoare voi sta eu cu copiii.

Joanna petrecu o dimineaţă plăcută plimbându-se prin Edgartown şi vizită mai multe magazine. Ziua era caldă şi soarele îşi făcuse apariţia, alungând norii întunecaţi.

Edgartown fusese construit în 1800, când devenise portul preferat al balenierelor. Se înălţa-

sera case de-a lungul străzilor care duceau spre țărm, iar prelucrarea marilor cetacee crease numeroase locuri de muncă. Admiră fațadele clădirilor vechi cu uși masive și trandafiri la ferestre, consumând două rolfilme pentru fotografii.

La amiază se întoarse la casa lui Meg ca să-l ia pe Casey, nevrând să abuzeze de ospitalitatea gazdei.

— Meg, te rog să-i spui lui Casey că am sosit.

— Jo, fiul tău nu este aici, o informă Meg care pregătea masa de prânz.

— Unde este ?

— Cu Michael.

— Michael !

— Da, tipul acela cu voce plăcută și ochi fermecători, care locuiește în aceeași casă cu tine, glumi Meg râzând L-a luat pe Casey acum o jumătate de oră... Mi-a spus că merg la pescuit.

— Unde anume ? se miră Joanna.

— Pe iaz.

— Mulțumesc.

— Nu vrei să bei un ceai ?

Joanna era deja la mașină.

Îi zări pe Michael și pe Casey la debarcaderul din capătul grădinii, cu undițele în mână. Pe cap purtau șepcuțele lui Vivien și Jim.

Coborî din mașină și alergă spre ei, pradă furiei și fricii. Ce-și închipuia Michael ? Între ei intervenise o înțelegere și el se arătase amabil, dar ea nu admitea ca fiul ei să fie influențat de Michael. Era cazul să-l ferească pe Casey de farmecul irezistibil al celui care o înșelase cândva.

Joanna se opri surprinsă. Casey râdea. Cei doi se simțeau bine împreună, alcătuind o pereche demnă de a figura în paginile unei reviste : un copil și un bărbat la pescuit pe malul unui iaz.

Observă că băiatul avea același păr și aceiași ochi ca ai lui Michael. Casey râse din nou și ea simți că i se umple inima de bucurie și ochii de lacrimi. După câteva clipe, se șterse la ochi și se apropie supărată de locul unde stăteau cei doi.

— Michael, trebuia să-mi spui unde-l duci pe Casey !

El se întoarse și o privi calm. Ochii lui păreau și mai albaștri și șepcuța îi stătea atât de bine ! Inima îi tresări și-i bătu mai tare. Toată mânia i se topi ca un fulg.

— Ce s-a întâmplat, Jo ?

— Mami, am prins un pește !

— O, ce ispravă ai făcut, îl lăudă ea.

— Îți țin eu undița, Casey, se oferi Michael.

Casey ridică un pește.

— Vezi, mami ?

— Ești foarte priceput, spuse ea, aplecându-se.

Michael așteptă ca băiețelul să se așeze la locul lui și-i înapoie undița, o fixă pe a lui în suport și se ridică, făcând câțiva pași spre Joanna.

— Îmi pare rău că te-am supărat. M-am gândit că nu fac rău dacă-l iau pe Casey cu mine. La Meg era gălăgie și...

— Nu căuta scuze, spuse ea enervată. De ce nu m-ai anunțat ?

— N-am avut cum. Ideea de a merge la pescuit mi-a venit după plecarea ta.

Joanna putea simți căldura trupului suplu. Apropierea de el era primejdioasă.

— Nu văd ce rău am făcut, continuă el.

— Sunt multe lucruri la care trebuie să te gândești când mergi cu un copil la pescuit. L-ai uns cu cremă pentru a-i proteja pielea de razele soarelui ?

— Joanna, pielea lui este deja bronzată ! replică el mânios.

— A fost la toaletă înainte de a pleca de la Meg ?

— Nu trebuie să te preocupe acest lucru. Vila este în vârful dealului.

— Este aproape ora două. Casey n-a mâncat de dimineață. I-am pregătit un sandviș. I l-ai dat ? Aveam de gând să merg cu el la plajă și acum nu mai pot să-l desprind de tine...

— De ce te frământi atât de mult, Jo ? Din cele ce mi-ai spus, nu văd care este greșeala mea.

Ea rămase tăcută, fără să protesteze. Știa că numai teama de a-l vedea pe Casey prea apropiat de Michael o îndemnase să fie atât de categorică.

— De fapt, cred că-ți fac o favoare ocupându-mă de fiul tău. Știi foarte bine că am mult de lucru.

— De ce nu-ți vezi de treburile tale ? rosti ea pe un ton caustic.

Michael se întunecă la față.

— Ce ai, Jo ?

— Nimic.

— Nu cred. Văd că nu-ți place să-mi petrec timpul că băiatul tău. Asta te necăjește ?

— Da. Nu ! Vreau să spun...

Joanna își mușcă buzele, dându-și seama că el are dreptate.

— Nu ai de gând să-l lași pe fiul tău să uite de moartea tatălui său ? Ești atât de înverșunată încât nu te poți obișnui ca el să stea cu altcineva în afară de tine.

Joanna era descumpănită de interpretarea greșită a motivelor care o determinaseră să-i ceară socoteală.

— Nu ! Nu-i adevărat !

— Nu vezi că ești absurdă ? Este o prostie să-l ții departe de alți oameni.

— De unde știi tu cum trebuie să crești un copil ?

— Bunul-simț îmi spune că el trebuie să cunoască mai multă lume, nu să stea după fusta mamei.

— Michael, Casey nu are complexe.

— Le va avea, dacă-l ții departe de oameni.

— Dar eu nu-l izolez ! se apără ea. Ne-am descurcat foarte bine fără sfaturile tale pretențioase și sunt convinsă că vom reuși să ne descurcăm și mai departe.

— Nu mă îndoiesc, o ironiză el. Nu știu de ce mă bag unde nu-mi fierbe oala.

— Până ieri nici nu-i spuneai pe nume, de parcă ar fi avut o boală contagioasă.

— Nici vorbă de așa ceva !

— Așa este cum spun eu ! Știi ce nu-ți convine, Michael ? Nu suporți gândul că fiul meu trăiește și că al tău este mort. Casey are vârsta pe care ar fi avut-o fiul tău și îți aduce aminte de ce ai pierdut.

Michael se înfurie.

— De unde ai luat asemenea idei ? murmură el stupefiat.

Joanna își dădu seama că fusese crudă.

— Am fost rezervat cu Casey din cauză că l-ai făcut cu alt bărbat, însă nu am nimic contra lui. Cred că este un copil minunat. Îmi este ciudă pe mine că am fost fără minte în tinerețe. Te rog să mă scuzi acum... Făcu un pas spre Casey dar ea îl prinse de braț.

— Pierderea sarcinii lui Bunny nu are nici o legătură cu asta ?

Michael își trecu mâna prin păr și se uită în depărtare.

— Absolut nici una, recunoscu el cu amărăciune. Joanna, am crezut că nu mai ții cont de trecut. Bunny n-a pierdut copilul.

— Ce ai spus ?

— Bunny a susținut că este gravidă, dar când am fost la doctor, acesta ne-a spus că nu are nimic. De fapt, ea a inventat totul.

Joanna rămase înmărmurită.

— Dar... mama ta mi-a spus că a făcut un test la policlinică.

— Bunny i-a alarmat pe părinți că a rămas gravidă și ei au crezut-o.

— Deci, n-a fost gravidă ?

— De câte ori trebuie să-ți spun ca să mă crezi ? Te satisface faptul că am fost păcălit ? M-ai considerat un seducător irezistibil și iată că tocmai eu am fost înșelat ! Ești mulțumită că am fost pedepsit pentru păcatele mele ?

Joanna îl privea descumpănită.

— Nu, nu cred că este un lucru amuzant. Nu mă bucur de nefericirea altuia.

Cum putuse el să-i atribuie asemenea gânduri ? Ea simțise numai amărăciune și compasiune. Amândoi trecuseră prin multe necazuri în acești ani și totul pornise de la o minciună. Tristețea ei era atât de mare încât nici nu mai putea să-i poarte pică lui Bunny.

— Înseamnă că te-a iubit foarte mult și a vrut să se mărite cu tine, oricare ar fi fost mijlocul prin care a ajuns soția ta.

— Asta numești tu dragoste ? Păcălirea unui nevinovat ?

— Nevinovat ?

— Desigur, susținu el privind apa iazului.

— Poți să-mi dai mai multe amănunte ?

— Acum nu mai contează.

Joanna întinse mâna să-l mângâie, dar se răzgândi.

— Îmi pare rău că ai trecut printr-o asemenea încercare. Îmi dau seama cât de mult ai suferit.

Michael nu-și întoarse privirea, dar ea bănui ce este în inima lui. Consideră că discuția lor nu poate merge mai departe.

— Este mai bine să te întorci la pescuit. Te rog să ai grijă de Casey, spuse îndreptându-se spre vilă.

Michael dădu din cap și se așeză lângă băiat.

CAPITOLUL IX

Joanna regretă că fusese aspră cu el. Era evident că suferise mai mult decât își închipuise ea. Un om ca el nu putea să-i facă nici un rău fiului ei. Ar fi trebuit să se stăpânească înainte de a-i arunca în față cuvintele care-l răniseră. Îi păru rău că stricase înțelegerea dintre ei și că destrămase atmosfera de pace din ultima vreme. Intră în casă, hotărâtă să îndrepte lucrurile.

Așteptând ca ei să sosească flămânzi, pregăti o salată asortată, făcu o prăjitură cu umplutură de ciocolată și puse hamburgerii la grătar. Masa era gata când cei doi își făcură apariția în bucătărie. Joanna se gândise să-i facă o surpriză lui Michael care nu avea timp să gătească și mânca ce se găsea.

Michael se uită încântat la ea. Se schimbase și purta acum un tricou roz și pantaloni scurți. Arăta mai odihnită și pielea i se aurise. Privirea lui o stânjeni.

— Ce facem cu peștii ? întrebă el, arătându-i plasa plină, sprijindu-se cu mâna cealaltă de undiță. Casey îl imită și ea râse de mutrele lor mândre.

— Îi pregătesc mâine, le promise ea. Puneţi-i în congelator şi spălaţi-vă pe mâini. Aţi avut noroc la pescuit.

*
* *

Vineri dimineaţa, Nathan sună din nou de la magazinul său din Edgartown. Ea îi spuse că acceptă invitaţia de a merge la concert, scuzându-se pentru ezitarea din ajun.

Joanna se gândi că trebuie să-l lase pe Michael să lucreze şi-l duse pe Casey la Gay Head. La întoarcere îl găsi pe Michael bătând la maşină.

— Cum merge romanul ?

El îşi ridică privirea.

— Unchiule Michael ! strigă Casey. Am vorbit cu un indian.

Casey se apropie de el în goană şi-i sări în braţe.

— Un indian ?

— La Gay Head. Acolo locuiesc mai mulţi indieni.

— Acolo aţi fost ?

— Da. Indienii vând multe suveniruri. Iată ce am cumpărat. Casey îi arătă câteva vederi şi farul cu stâncile colorate, cu o familie de indieni Wampanoag şi cu satul de pescari din Menemsha scăldat în lumina apusului. Când ne-am întors am văzut o curcă.

Michael se uită întrebător la Joanna.

— O curcă sălbatică. N-am crezut că mai există această specie. Era lângă şosea cu câţiva

puişori. Am oprit motorul şi am coborât din maşină ca să-i vedem mai bine.

— Curca a alergat după mami, îl informează Casey râzând.

— Şi eu am tras o sperietură acum câţiva ani, glumi Michael, bine dispus. Se pare că aţi petrecut foarte bine.

— Aşa este, recunoscu Joanna. Tu ce-ai făcut ?

— Am scris destul de mult, pot face o pauză. Nu vreţi să facem o baie ?

Casey se bucură cel mai tare şi se dădu jos de pe genunchii lui Michael, începând să ţopăie. Joanna zâmbi mulţumită. De multă vreme nu-l mai văzuse aşa de vesel.

Costumul ei de baie, negru, îi venea de minune, subliniindu-i formele armonioase. Începu să-şi scoată halatul de baie, dar când zări privirea lui Michael îndreptată spre ea, se zăpăci şi se opri.

Michael, aflat pe debarcader la câţiva paşi, îi punea o vestă de salvare portocalie lui Casey.

— Uită-te la mama cum arată ! îl îndemnă Michael pe băiat. De obicei, mamele nu arată aşa de bine.

Joanna se făcu roşie la faţă, bănuind că Michael râde de ea, dar se strădui să pară calmă. Rămase în costumul de baie, îşi scoase peria din geantă şi îşi strânse părul la spate într-o coadă, apoi se îndreptă spre marginea debarcaderului. Înainte de a sări în apă, se întoarse şi-l provocă în joacă pe Michael.

— Prinde-mă dacă poţi.

Apa rece îi dădu o senzaţie de prospeţime. Michael râse şi plonjă în urma ei. După-amiaza

era caldă şi înotară aproape două ore, zbenguindu-se ca nişte copii, împroşcându-se cu apă sau luându-se la întrecere cine ajunge primul la debarcader.

De multe ori mâinile lui o atinseră uşor şi ea îşi aduse aminte de clipele din vara dragostei lor când el o săruta sub apă, venind la suprafaţă după aproape o jumătate de minut. Lucirea din ochii lui o făcea să se întrebe dacă şi el îşi aminteşte de acele sărutări minunate.

Când obosiră, Michael îl ridică pe Casey şi-l aşeză pe scândurile debarcaderului. După ce se scutură de apă, se aplecă şi-i dădu şi ei mâna şi timp de o secundă o apucă de talie ca să nu-şi piardă echilibrul. Ea simţi un val de căldură şi după zâmbetul care înflori pe buzele lui îşi dădu seama că şi el are aceeaşi senzaţie. Se desprinse din îmbrăţişare şi începu să se şteargă energic cu prosopul.

O luară spre casă sporovăind ca doi prieteni, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic. De fapt, îşi spuse ea, totul se datorează imaginaţiei sale. Resentimentele şi suferinţa pe care le păstrau în suflet îi împiedicau să mai aibă vreo atracţie unul faţă de celălalt.

De-a lungul cărării erau arbuşti cu flori care înmiresmau aerul. Atenţia ei fu atrasă de zborul pescăruşilor pe oceanul albastru. Briza dinspre ocean avea un miros de alge şi sare. Respiră adânc şi surâse. Era bucuroasă că poate să admire frumuseţea peisajului. De ani de zile nu se mai simţise aşa de bine.

Pentru cină, Joanna se hotărâse să pregătească peştii aduşi de cei doi pescari. Împreună cu Michael curăţară peştii, glumind şi râzând. Casey stătea la masă privindu-i cum lucrează.

Tocmai când terminaseră treaba se auzi claxonul unei maşini.

— Oh, nu ! În ce hal sunt ! exclamă Joanna. Părul îi era răvăşit şi încă umed, iar solzii i se lipiseră de picioare.

Michael se uită pe fereastră, şi ea observă că el îşi pierduse zâmbetul. Îngrijorată, îşi încruntă sprâncenele.

După câteva clipe apăru musafira : o brunetă suplă care purta sandale cu toc înalt şi o rochie bleumarin mulată pe corp. Părul bogat i se revărsa pe umeri, iar unghiile erau perfect lăcuite.

Joanna avu o strângere de inimă, remarcând că ea îl îmbrăţişează cu efuziune şi-l sărută zgomotos pe obraji.

— Jo, am plăcerea să ţi-o prezint pe Joyce Sterling. Joyce, ea este Joanna.

Joanna se uită jenată la ţinuta sa şi întinse mâna. Aşadar ea se ocupă de cartea lui Michael. Nu-i putea ghici vârsta, apreciind că are cu puţin peste treizeci de ani. Părea o femeie împlinită, inteligentă şi rafinată.

— Îmi pare bine de cunoştinţă, Joanna, spuse Joyce cu zâmbetul pe buze, examinând-o din cap până-n picioare.

Joanna îi întoarse zâmbetul, amintindu-şi că Bunny fusese la fel de atractivă şi distantă. O senzaţie de teamă o puse în gardă faţă de pericolul pe care-l reprezenta farmecul vizitatoarei.

— N-am știut că Michael are o soră, până când am vorbit la telefon sâmbăta trecută.

Așadar vorbise despre ea. Joanna se grăbi să protesteze :

— Oh... nu sunt sora lui.

— Scuză-mă, da, îmi amintesc, ești sora sa vitregă.

Se vedea că acest lucru nu are nici o importanță pentru Joyce.

— Sper că nu vă deranjez, continuă ea cu nonșalanță, intrând în salon. Trebuia să fi dat un telefon.

— Nu-i nici un deranj, interveni Michael, oferindu-i un scaun.

„Dar ne-am distrat atât de bine în ultimii ani", își spuse Joanna mâhnită.

Michael se uită la ceas.

— Am plecat devreme din New York, explică Joyce, care-i observase gestul pentru că în week-end traficul spre aeroport este infernal.

Joanna se simți rușinată de privirile musafirei care se fixaseră pe picioarele ei, care mai păstrau solzii de pește și fire de nisip.

— Vă rog să mă scuzați, trebuie să termin peștele.

Se duse la bucătărie și curăță masa, apoi aruncă resturile la gunoi. După ce puse peștele în frigider, se duse în camera sa și se schimbă, apoi intră în baie și se spălă. Își puse o rochie ușoară și-și perie părul. Satisfăcută de înfățișare, coborî scara.

În salon, Michael stătea lângă Joyce, cu brațul sprijinit pe spătarul scaunului ei. Casey povestea musafirei cum prinseseră peștele.

— Aha, ați fost la pescuit ? îl tachină Joyce pe Michael.

— Azi am înotat împreună, se lăudă puștiul. Toată după-amiaza.

— Nu ai de ce să fii supărată, Joyce. Am făcut o pauză, pentru că am muncit foarte mult.

Joanna se apropie și la vederea ei, Michael răsuflă ușurat.

— Unde ai fost ?

— Să mă schimb.

— Joyce, vrei să bei ceva ? întrebă Michael.

— Puțin gin.

— Joanna, ce preferi ?

— Orice.

Joyce așteptă ca el să iasă din cameră și se întoarse spre Joanna care nu se simțea în largul ei.

— Vreau să profit că suntem singure și să te întreb ceva.

— Ce anume ?

— După câte am înțeles, îți petreci vara aici cu fiul tău.

— Așa este. A fost o coincidență. Tatăl meu mi-a scris...

— Știu, știu, îi tăie vorba Joyce. Michael mi-a explicat la telefon despre încurcătură. Doresc să-ți reamintesc numai cât de important este pentru Michael să locuiască aici, accentuă ea ultimele cuvinte.

— Bineînțeles că știu acest lucru. Michael mi-a spus că scrie un roman.

— Unul afurisit de bun ! Poate fi o creație majoră. Este o persoană talentată.

— Întotdeauna am avut această părere despre el, susţinu Joanna.

— Uite care este problema : nu-ţi cer să pleci, însă te rog să nu-l tulburi. Are nevoie de linişte, mă înţelegi ?

— Îmi dau toată silinţa să-i creez condiţii pentru scris.

— N-aş spune că strădania ta a reuşit. Practic, în această săptămână, Michael n-a scris nimic. Absolut nimic ! Nu-mi vine să cred că şi-a pierdut ziua de ieri la pescuit ! Astăzi l-am găsit obosit după o după-amiază de înot. Joanna, te rog ! Nu pot să scriu în locul lui. El trebuie să scrie singur cartea, şi cât mai repede. Are un contract care prevede că va preda cartea peste trei săptămâni.

— Nu sunt vinovată că a mers la pescuit. A lui a fost ideea.

Joyce nu spuse nimic dar privirile ei mânioase erau elocvente.

— Pentru numele lui Dumnezeu, nu-l mai lăsa să-şi piardă timpul. Sfătuieşte-l să stea acasă. Poţi să-l ajuţi dacă-i pregăteşti de mâncare, îi duci hainele la spălătorie. Cei apropiaţi trebuie să-l menajeze.

Joanna simţi că o cuprinde mânia. Ajunsese să fie bună doar de gătit şi de spălat ?

— Joyce, dacă eşti atât de îngrijorată de liniştea lui Michael, de ce nu-i oferi vila ta ? Ştiu că vii aici numai în week-end.

— I-am spus că poate locui cât timp vrea la vilă, dar m-a refuzat. L-am rugat să vină la New York. Apartamentul meu îi stă la dispoziţie. Tot timpul s-a simţit bine acolo...

Joanna simţi că o trece un fior rece pe şira spinării. De ce să sufere din cauză că Michael era foarte legat de această femeie ? Doar încetase să-l mai iubească din ziua când părăsise insula, cu şase ani în urmă. Fiecare îşi urmase destinul său.

Chiar în acest moment apăru Michael şi Joanna tresări emoţionată. Deşi îşi spusese că el nu mai reprezintă nimic pentru ea, simţămintele sale erau mai puternice decât voinţa de a-l uita.

— Rămâi la cină, Joyce ? o întrebă Michael punând băuturile pe masă.

— Cu plăcere. Călătoria mi-a făcut foame, acceptă Joyce, aprinzându-şi o ţigară.

Joanna se întrebă mirată cine va pregăti cina. Punând paharul pe masă, se ridică brusc de pe scaun.

— Casey, dragul meu, să mergem la baie, trebuie să ne spălăm.

— Joanna, ce s-a întâmplat ? o întrebă Michael, peste o jumătate de oră când ea ieşea din dormitor cu Casey.

Îi aruncă o privire rece. În timp ce se îmbrăca, auzise paşii lui pe hol.

— Nimic. Îţi doresc poftă bună.

— Acordă-mi un minut, replică el furios, luând-o de braţ. Casey, vreau să discut ceva cu mama ta. Între patru ochi. Stai cuminte pe hol. Mama va veni imediat.

Copilul dădu din cap, având încredere în Michael şi se duse spre scară. Michael o conduse pe Joanna în camera ei şi închise uşa.

— Nu trebuie să ne dăm în spectacol în faţa musafirilor. Nu-ţi permit să fii nepoliticoasă cu

Joyce, o ameninţă el, îndreptând un deget spre ea. Gândeşti de parcă ai fi o adolescentă. Este cazul să te maturizezi.

Joanna îşi dădu părul pe spate şi răspunse indignată :

— Tocmai asta este problema : m-am maturizat destul ca să-mi dau seama că rolul de bucătăreasă şi menajeră nu mi se potriveşte. Nu vreau să te slujesc pe tine... şi pe femeia asta !

Michael deschise gura să protesteze, însă ea continuă pe acelaşi ton furios :

— Sunt destul de mare ca să nu suport să fiu tratată ca o servitoare. Nu admit să te giugiuleşti cu femeia asta, atâta timp cât eu şi Casey locuim în această casă ! Este dezgustător.

Michael îşi ieşi din fire.

— Ţin să-ţi amintesc că odinioară nu considerai că a face dragoste este atât de dezgustător.

— Cu toţii învăţăm din greşeli, nu ?

— Desigur.

Ea îşi înălţă bărbia sfidându-l.

— Este o plăcere să afli ce gândesc ceilalţi despre tine.

Michael o apucă de braţ, zgâlţâind-o.

— Ce te-a apucat ? De ce-mi reproşezi lucruri care nu te privesc ? La naiba ! Ai reuşit iarăşi să mă înfurii.

Lacrimile îi ţâşniră din ochi înainte să le poată opri. Şi ea îşi pusese aceeaşi întrebare, dându-şi seama că nu are nici un drept să se amestece în viaţa lui. Îşi plecă fruntea şi căută să se stăpânească.

— Nu are nici un rost să ne certăm. Voiam să-l duc pe Casey la cinema ca să te las singur cu Joyce.

— Te-ai supărat pentru că trebuia să gătești pentru ea, nu ?

Desigur, admise ea în sinea ei, mai ales că Joyce îi împiedicase să cineze numai ei doi, însă nu putea mărturisi asta. Ar fi fost o prostie din partea ei !

— Am crezut că vrei să discuți cu ea despre roman. Nu vreau să te stânjenesc, spuse ea oftând.

— Joyce se află în camera mea pentru că acolo îmi păstrez manuscrisul. În fiecare săptămână parcurge paginile pe care le-am scris. Asta-i tot, așa că morala nu a fost în nici un fel încălcată. Chiar dacă, adăugă el pe un ton ridicat, aș fi făcut dragoste cu ea, asta nu este treaba ta. Dacă locuim sub același acoperiș, trebuie să înțelegi că problemele mele mă privesc numai pe mine.

— Numai peste cadavrul meu, îl înfruntă ea cu curaj.

Michael făcu o grimasă, ascunzându-și zâmbetul.

— Putem aranja foarte repede acest lucru.

— Ți-ar plăcea să mă vezi moartă, nu ? Dacă n-aș fi fost aici... tu și păpușica ta ați fi putut să vă zbenguiți în voie. Spune-mi, Michael, Joyce își dă seama că te folosești de ea pentru a-ți făuri un renume ? Cât timp ai s-o mai duci de nas ?

El nu se mai putu abține și râse zgomotos.

— Este o acuzație serioasă sau cauți nod în papură ?

— Nu ştiu cât de apropiat eşti de ea, spuse tremurând din tot corpul. Poţi să te culci cu toate femeile pe care le întâlneşti, dar nu în această casă !

Mâna lui începu să-i mângâie părul şi ea rămase încremenită.

— Joanna, Joanna ! Ce putere ai asupra mea! După atâţia ani...

Ea se înfioră pentru că Michael o ţinea în braţe şi buzele lui erau aproape de gura ei. Se aplecă şi o sărută pe buze şi ea scoase un ţipăt. Braţele lui o înlănţuiră şi ea se lipi de trupul lui viguros. Sărutarea lui era atât de gingaşă, încât anii care fuseseră despărţiţi parcă trecuseră într-o clipă şi ea răspunse îmbrăţişării cu o ardoare care o uimi.

Michael ridică încet capul. Amândoi gâfâiau şi aveau ochii încărcaţi de dorinţă. Joanna îşi lăsă capul pe pieptul lui.

— Jo, nu-mi dau seama ce s-a întâmplat cu noi.

Ea respiră adânc şi se desprinse din braţele lui.

— Este mai bine să pleci. Joyce este îngrijorată.

El dădu din cap şi deschise uşa.

CAPITOLUL X

Când Joanna și Casey se întoarseră acasă, Joyce plecase și Michael se dusese deja la culcare. Somnul îi făcu bine pentru că a doua zi dimineață când se trezi, Joanna auzi țăcănitul mașinii de scris. După ce-i dădu să mănânce lui Casey, îl duse la Meg care-i invitase la plajă.

După-amiază, când reveni acasă, se bucură că Michael lucra încă în camera sa. Scena din seara trecută continua s-o preocupe. După răul pe care i-l făcuse și după atâta vreme, era posibil să fie încă atrasă de el ?

Și el reacționase neașteptat. Sărutul fusese spontan și ea își aminti de fierbințeala lui. De fapt, aceasta nu are nici o importanță. Este un bărbat seducător care se comportă la fel cu orice femeie. Se întâmplase ca ea să-i cadă în brațe, iar comportamentul ei se datora faptului că nu se mai apropiase de mult timp de un bărbat.

Amândoi greșiseră în ajun și pe viitor trebuia să se ferească de el. Era sigură că nu-i va da ocazia să se repete sărutarea.

Deschise ușa frigiderului să vadă ce va găti pentru cină și auzi vocea lui Casey din camera lui Michael. Supărată, se îndreptă spre scară. A-

junsă în dormitor, îl luă pe Casey de mână și-l trase spre ușă.

— Îți cer iertare, Michael, pentru deranj.

— Nu-i nimic, spuse el, continuând să bată la mașină.

— Nu faci o pauză ?

— Nu pot. Joyce mi-a spus că trebuie să termin un capitol.

— Este foarte aspră.

— Așa este, dar spre binele meu.

Pe biroul lui se aflau un maldăr de hârtii, o ceașcă de cafea și două farfurii rămase de la cină.

Părăsi încăperea ușurată. Avusese dreptate : îmbrățișarea de aseară nu însemnase nimic pentru el.

Văzând că frigiderul nu are ceea ce căuta, se urcă în mașină și se duse la pescărie de unde cumpără homari. Întoarsă la vilă, se gândi să gătească și pentru el, pentru că luase trei homari.

Sfatul lui Joyce era inutil, doar se oferise să pregătească masa pentru toți, gândind că este o pierdere de timp ca fiecare să gătească separat. Acest lucru îl făcuse pentru ea, nu pentru Michael.

Când Michael coborî scara, frecându-și gâtul înțepenit, masa era gata : cartofi copți, salată și vin alb la rece, sosul și platoul cu homari. Se opri uimit.

— Ai invitat pe cineva la masă ?

— Nu. Vino și mănâncă înainte ca homarii să se răcească, îl invită ea, fără să-l privească.

— Ce surpriză plăcută, zâmbi el, apropiindu-se neîncrezător.

Joanna era sigură că pregătise o masă delicioasă. De altfel, Michael mâncă tot, chiar și ce lăsase Casey în farfurie. Recunoscu în sinea ei că-i plăcuse să-l vadă mulțumit. Joyce putea fi liniștită. Era pe mâini bune.

— Îți mulțumesc pentru masă, a fost minunată.

Joanna era puțin stingherită. În timpul mesei evitase să-i vorbească, mulțumindu-se să-l asculte.

— Era cazul să schimbăm meniul. Sâmbăta trecută a fost o masă sărăcăcioasă, îi reaminti ea. Supa de pui și conserva de carne nu se compară cu rafinatele feluri de acum.

Pe buzele lui Michael înflori un zâmbet.

— Câte schimbări s-au petrecut într-o săptămână !

— Așa este, admise Joanna. Trecuse numai o săptămână ? Cât de mult se schimbase și ea ! Descoperise atâtea lucruri cu privire la trecutul lui ! Mă duc să mă schimb. Trebuie să merg la concert cu Nathan.

El clipi din ochi.

— Sandy va veni să stea cu Casey.

— Du-te liniștită, strâng eu masa.

— Mulțumesc, spuse ea, ridicându-se imediat, de teamă că dacă va mai discuta cu el, nu va găsi puterea să mai plece.

* * *

Nathan o sărută pe Joanna la întoarcere și ea nu-l refuză, dorind să vadă cum reacționează.

După plecarea lui își dădu seama că se îngrijorase degeaba. Nathan era o persoană plăcută, însă nu era genul ei.

Următoarele două zile trecură fără incidente și ea se mai calmă, deși nu uitase sărutarea lui Michael. Era convinsă că și el își amintea de acest lucru. Din când în când se gândea la îmbrățișarea lor și atunci își spunea că trebuie să-și țină ascunse sentimentele, așa cum făcuse și el. Această hotărâre o mulțumi pe deplin și se simți mai bine.

Michael lucra din zori până în noapte, așa că ea mergea la plajă cu Casey. Seara gătea ceva consistent și gustos pentru toți trei, temându-se că dacă nu-l cheamă la masă, Michael ar fi uitat că trebuie să mănânce. Slăbise în ultimele zile.

Într-o dimineață îl găsi în salon, tras la față, uitându-se pe fereastră.

— Faci o pauză ?

El întoarse spre ea o față întunecată.

— Jo, nu cred că am să termin romanul.

Joyce îi telefonase aproape zilnic, dar sfaturile ei nu-i ridicaseră moralul.

— Ce se va întâmpla în cazul acesta ? întrebă ea, așezându-se pe un scaun.

— Gateway are dreptul legal să-mi anuleze contractul.

— Vorbești serios ? Editura nu poate fi așa de drastică.

— Joyce își va pierde credibilitatea. A mizat totul pe cartea mea.

— Mai bine te-ai gândi la tine, decât la cariera ei.

— Asta şi fac. Numai că nu-mi vine inspiraţia, mărturisi el, închizând ochii.

Joanna resimţi nota disperată din glas ca pe un semnal de alarmă şi îi veni să-l ia în braţe ca să-i aline durerea.

— Ai muncit prea mult, se mulţumi ea să spună.

— Crezi ?

— Ai nevoie de o pauză. Trebuie să faci puţină mişcare.

— Ce-mi recomanzi ?

— Alergarea, înotul, vâslitul. Barca tatălui meu este ancorată la debarcader.

— Aha ! făcu el, pocnind din degete. Am crezut că-mi propui ceva mai interesant. Îi luă mâna şi o duse la buze. Privirile lor se încrucişară şi ea simţi că pulsul i se accelerase. Poate ai dreptate. Sfatul lui Joyce este inutil.

Joanna îşi retrase mâna, căci atingerea buzelor lui o înfiorase.

— Michael !

— Ce este ?

— De ce nu lucrezi în salon ? Este mult mai confortabil şi voi putea să-l supraveghez pe Casey în timp ce te ajut.

El făcu ochii mari.

— Ce-ai spus ?!

— Nu sunt o profesionistă, dar bat mai repede ca tine la maşină.

El se lumină la faţă şi ochii îi scânteiară.

— Vrei să mă ajuţi ?

— Da.

— Fii gata. Mă întorc imediat, spuse el, urcând în grabă treptele.

Lucrară până după-amiază târziu. Deşi erau la capitolul XVII şi ea nu-şi dădea prea bine seama care este subiectul cărţii, fu impresionată de talentul lui. După cină, se aşeză în fotoliu şi citi romanul de la început.

Joyce avusese dreptate. Michael era un scriitor valoros, iar romanul constituia o creaţie originală şi emoţionantă. La jumătatea cărţii, simţi că i se pune un nod în gât şi se opri din citit.

Subiectul romanului era axat pe drama contemporană a unui tânăr divorţat, care încerca să-şi refacă viaţa. Eroul era chiar el ? se întrebă ea, pentru că personajul era profesor. Curioasă, reluă lectura. Michael veni lângă ea în momentul când ajunsese aproape de capitolul pe care-l bătuse la maşină.

— Cum ţi s-a părut ? Nu este scris bine, nu-i aşa ?

Pe moment, fu incapabilă să-şi exteriorizeze sentimentele de încântare şi mândrie care-o cuprinseseră în urma parcurgerii conţinutului manuscrisului. Buzele ei articulară nişte sunete de neînţeles, iar lacrimile care-i şiroiau pe obraji o emoţionară şi mai tare. Reuşi să întindă mâna spre el şi să-l cuprindă de talie.

Michael îngenunche şi o sărută pe păr, apoi o ridică şi o mângâie pe spate ca şi cum ea ar fi trebuit să fie consolată.

Era el în stare să-şi dea seama de emoţia intensă produsă în sufletul ei de lectura romanului ? Se transpusese în pielea personajului şi suferise alături de el. Trecuse prin încercările acestuia ca şi cum ar fi fost ale sale şi faptul că nu-şi

mai putuse ascunde sentimentele dovedea cât de impresionată fusese !

Michael îi îndepărtă părul care-i căzuse pe ochi cu mâinile lui calde şi gingaşe. Zâmbea bucuros de parcă ar fi reuşit să obţină un lucru preţios. Cu multă tandreţe o sărută pe frunte, pe pleoape, apoi pe buze. Joanna simţi că pluteşte. Căldura i se revărsă în tot trupul şi se cuibări la pieptul lui. O îndepărtă încet şi trase adânc aer în piept.

— Acum, du-te la culcare. Mâine dimineaţă vreau să fii în formă.

Ea păru descumpănită şi reuşi cu greu să zâmbească în timp ce se îndrepta spre dormitor.

*
* *

În zilele următoare, munca lor deveni o obişnuinţă. De dimineaţă până spre orele trei după-amiază, Michael scria şi ea bătea la maşină. După masa de prânz, înotau împreună cu Casey sau se plimbau cu barca pe iaz. Uneori mergeau cu maşina lui Michael în diferite locuri din insulă. Seara, pregăteau masa împreună, apoi ea spăla vasele şi el recitea ceea ce scrisese în timpul zilei. Joanna îşi dădu seama că scrisul era o ocupaţie dificilă care cere muncă îndârjită.

Michael îşi regăsise inspiraţia şi romanul se apropia de sfârşit. Pielea îi devenise aurie ca odinioară, şi pofta lui de mâncare o bucura. Casey fusese cuminte în această perioadă. Se juca în grădină, acolo unde putea fi observat din casă, construind castele de nisip sau imaginându-şi că era şoferul maşinuţelor sale.

Într-o după-amiază, Michael se înapoie cu o piscină mică din cauciuc. Joanna râse, știind că erau foarte aproape de plajă, însă acum, Casey putea să facă baie fără probleme. El se arătă încântat de piscină și toată dimineața se scălda sau se juca cu bărcuțele în apă.

„Ce băiat liniștit am", își spuse Joanna. Nu mai amintise niciodată de Phil, semn că se obișnuise cu moartea lui și nu mai avusese nici o ieșire nervoasă. Insula avea un efect magic asupra tuturor. Și asupra ei, bineînțeles. Era fericită, mai fericită ca niciodată în ultimii ani.

Nathan îi telefona în fiecare seară, dar ea găsea mereu pretexte pentru a-l refuza atunci când el o invita să iasă la plimbare, pentru că nu dorea ca relația lor să evolueze într-o direcție greșită. Poate că sărutarea lui din seara concertului îl făcuse să nutrească speranțe deșarte. Simțea că ei nu se potrivesc. O singură dată crezuse că întâlnise bărbatul ideal, numai o dată, și totul fusese doar un vis.

Uneori se oprea din lucru și se întreba dacă Michael își aducea aminte de vara iubirii lor. Se părea că da. O privire sau un cuvânt al lui îi dădeau această certitudine. Atunci când mâinile lor se atingeau, ea tresărea emoționată. Alteori îi veneau în minte imaginile momentelor recente de tandrețe și inima ei se înduioșa.

Se supăra atunci când știa că Joyce îl va vizita pe Michael, dar își spunea că este o femeie interesată numai de talentul lui de scriitor.

Cel mai greu era să-și dea seama de natura relației dintre ea și Michael. Știa că el suferise

în viaţă, dar trecutul nu putea fi schimbat. Adevărul era că nu putea fi sigură pe sentimentele lui.

Singura primejdie provenea de la posibilitatea ca ea... să fie din nou îndrăgostită de el. Nu, nu din nou. Probabil că nici nu încetase să-l iubească. Dragostea îi rămăsese cuibărită în suflet. Numai în felul acesta putea să-şi explice emoţia care-i inunda inima când îl vedea. Tot astfel, mânia ei căpăta o motivaţie plauzibilă. Fusese mânioasă sau tulburată tocmai pentru că-l iubea.

Această certitudine o îngrozea. Trebuia s-o ţină ascunsă în sufletul ei. Nu se putea şti cum va reacţiona el dacă va afla acest lucru. Era mulţumită că el are nevoie de ajutorul ei şi asta o umplea de bucurie şi teamă.

CAPITOLUL XI

Spre mijlocul săptămânii următoare, cu cinci zile înainte de termen, Michael termină romanul. Stătea lângă ea și o urmărea cum bate la mașină.

— Gata. S-a terminat. Asta-i tot.

— Ce s-a terminat ?

— Romanul. Acum mai rămân de făcut corecturile. Poți să bați cuvântul „Sfârșit".

Joanna îl ascultă, apoi se sprijini de spătarul scaunului. Michael se apropie de fereastră și privi în zare.

Fusese o experiență obositoare, dar plină de satisfacții. Deși se bucura că va avea mai mult timp pentru Casey, regreta că nu mai trebuia să lucreze cu Michael.

— Ce facem acum ? întrebă ea, dându-și capul pe spate. Umezeala din aer devenise apăsătoare, chiar dacă purta numai un tricou și pantaloni scurți.

— Am s-o sun pe Joyce, spuse el mândru de reușita sa.

Bineînțeles, Joyce. Mereu Joyce. Putea fi sigură de asta.

— Joyce va veni aici peste două zile. Îi dau manuscrisul și ea îl va duce la New York. Luni îl va putea prezenta la editură.

Joanna dădu din umeri, dezamăgită. Se așteptase ca el să fie mai exuberant, pentru că nu în orice zi termina o carte. Putea să-i fi spus :

„O, îți mulțumesc, n-aș fi terminat-o fără ajutorul tău".

Însă el nu rostise nici un cuvânt. Se repezi la telefon și formă numărul lui Joyce.

— Vă rog, cu Joyce Sterling.

Joanna culese niște pagini de pe jos și le îndesă în coșul de gunoi, apoi puse mașina pe podea.

— Bună, Joyce. La telefon Michael.

Joanna așeză manuscrisul pe un raft din bibliotecă și șterse petele de cafea de pe masă.

— De aceea te-am sunat, continuă el cu voce caldă.

Joanna făcu curat în cameră încât nu mai rămase nici urmă din dezordinea din ultimele săptămâni.

— Ți-l dau sâmbătă. Vii pe insulă în week-end, nu ?

Joanna se uită în jur, apoi își îndreptă privirea spre el. Chipul lui strălucea de bucurie. Ar fi putut să-l fotografieze și să-i atârne poza pe peretele camerei sale, drept amintire, cu următoarele cuvinte : „Michael Malone, fericit că a terminat romanul".

— O petrecere ? Nu trebuie.

Joanna simți că-i vine să țipe. De ce să fie supărată că Michael nu sărbătorește evenimentul cu ea ? Joyce merită mai mult. Era doar înge-

rul păzitor. Obţinuse un contract doar cu o parte din manuscris. Contractul era o mană cerească pentru Michael.

— Scuză-mă, îi spuse ea, trecând pe lângă el. Se îndreptă spre scară dar el îi făcu semn să aştepte. Acoperi receptorul cu mâna şi-i spuse că Joyce doreşte să-i spună ceva. Dă o petrecere şi doreşte să vii şi tu.

— Eu ? se miră Joanna.

— Da. Vorbeşte cu ea.

Joanna luă receptorul, gândindu-se că Joyce dorea ca ea să fie prezentă la petrecere pentru a spori numărul prietenilor lui Michael. Chiar o rugă să vină însoţită.

Joyce fusese întotdeauna amabilă cu ea. De fapt, nu avea motive s-o suspecteze că este îndrăgostită de Michael. Chiar dacă aflase ceva despre ei. După terminarea convorbirii, Joanna îl sună pe Nathan, profitând de faptul că Michael se dusese în bucătărie. Din păcate, el se întoarse peste câteva clipe.

— Poţi să vii ? Ce bine ! Nu puteam merge singură la petrecere. Mulţumesc foarte mult.

Michael făcu o mutră acră.

— L-ai invitat pe Nathan Trent la petrecere?

— Da. Joyce m-a rugat să vin cu cineva.

— Aha !

— Pe cine voiai să chem ?

El îi aruncă o privire sumbră şi se întoarse în bucătărie. Observă că ţinea în mână o sticlă de şampanie şi două pahare.

*
* *

Joanna şi Nathan ajunseră la vila lui Joyce sâmbătă seara când petrecerea era în toi. Era puţin nervoasă şi se uită încă o dată în oglinda din maşină. Pentru petrecere îşi pusese o rochie albastră de mătase pe care o cumpărase chiar de la magazinul unde lucra, cu reducere de preţ. Era pentru prima oară când o îmbrăcase, iar Michael plecase mai devreme spre vila lui Joyce, fără să fi putut aprecia ţinuta ei.

Nathan nu făcuse nici o remarcă, pentru că o plăcea chiar dacă era într-un tricou şi pantaloni scurţi.

Oaspeţii erau în salon, discutând şi râzând. Băuturile întreţineau buna dispoziţie. Centrul atenţiei era Michael care avea un aer distins. Niciodată nu-l mai văzuse îmbrăcat într-un costum închis, cămaşă albă şi cravată asortată. Îi zări şi veni spre ei, radios.

— Arăţi minunat, o complimentă. Ai o rochie splendidă.

Înainte ca ea să-i mulţumească pentru apreciere, el i se adresă lui Nathan :

— Joyce este pe terasă cu alţi musafiri. Am să fac eu prezentările. Îi conduse spre grupul unde se afla Joyce. Joanna admiră toaleta gazdei, graţia cu care aceasta se adresa oaspeţilor. Joyce, ţi-l prezint pe prietenul Joannei, Nathan Trent, spuse Michael cu voce protocolară.

Nathan dădu mâna cu Joyce şi zâmbi.

— Mulţumesc pentru invitaţie.

— Mă bucur că ați venit. Am aflat că ești proprietarul unor magazine de îmbrăcăminte englezească din lână.

Nathan se simți flatat și începu să descrie confecțiile care puteau trezi interesul doamnelor. Joyce observă că sosiseră alți invitați și se uită spre Michael care dădu din cap.

— Vă rog să ne scuzați, spuse Joyce, luându-l de braț pe Michael. Vreau să-l prezint pe Michael unor persoane foarte importante. Simțiți-vă ca acasă, barul vă stă la dispoziție.

Joanna făcu cunoștință cu ceilalți oaspeți și fu impresionată de efortul pe care-l făcuse Joyce pentru a se bucura de prezența scriitorilor și artiștilor care locuiau pe insulă. Printre invitați se aflau politicieni, oameni de afaceri și celebrități din New York.

Petrecerea nu era una obișnuită. Joyce îi invitase pe cei mai influenți oameni din domeniul artelor și mijloacelor de informare pentru a-l cunoaște pe protejatul ei. Totul fusese gândit cu scopul de a-i face reclamă. Îl adusese chiar și pe Douglas Mc Crory, faimosul editor de la Gateway Books.

Se simți stânjenită și-i părea rău că venise la petrecere. Joyce nu numai că era frumoasă și inteligentă, dar avea grijă de cariera lui Michael. Amândoi formau o pereche potrivită, așa cum niciodată nu ar fi ea și Michael.

Bău câteva pahare, dar nu reuși să-și alunge amărăciunea din suflet. Toate gândurile ei se îndreptau spre Michael, dar el nu avu nici o clipă liberă să discute cu ea. Încercase să-l rețină, dar

el se scuzase şi se dusese spre alt grup. De ce o neglija ? Îi era ruşine să se afişeze cu ea în lume ?

Nu era o persoană importantă. Totdeauna fusese apreciată pentru inteligenţa ei vie. În ultimii ani nu stătuse degeaba şi citise aproape o carte pe săptămână. Participase la seratele literare, iar experienţa ei de la magazin îi fusese de folos. Cunoscuse oameni din toate categoriile sociale şi din toată lumea.

— Nathan, nu crezi că este ora de plecare ?! exclamă ea exasperată, la ora zece şi jumătate.

— Desigur, draga mea. Să ne luăm la revedere de la gazdă.

O găsiră pe Joyce discutând cu Douglas Mc Crory şi Michael se afla lângă ea aşa cum se aflase toată seara.

— Joyce, noi plecăm.

— Aşa devreme ? Nathan surâse şi o luă pe Joanna de talie.

— Nu am văzut-o pe Joanna de două săptămâni. Vă daţi seama ce dor mi-a fost de ea.

Joyce râse şi-i aruncă o privire lui Michael.

— Înţeleg, cum să nu. Vreau să-ţi mulţumesc, Joanna.

— Pentru ce ?

— Pentru ajutorul pe care i l-ai dat lui Michael. Am auzit că i-ai bătut manuscrisul la maşină.

Joanna se uită la Michael. Desigur că-l ajutase, dar făcuse mult mai mult decât asta : îl încurajase şi îl alinase, iar unele dintre remarcile sale îi inspiraseră câteva pagini reuşite.

Apoi, fuseseră după-amiezile şi plimbările cu barca pe iaz, râsetele din jurul cinei şi discuţiile de pe terasă... Simţise că toate acestea fuseseră mai importante pentru el decât bătutul la maşină.

Michael păstră o atitudine rezervată şi nu spuse nimic, de parcă ar fi fost doi străini. Joanna surâse şi o complimentă pe gazdă.

— Nu-i nimic pe lângă ce faci tu pentru el.

Joyce zâmbi flatată.

— Noapte bună.

Nathan îi mulţumi încă o dată pentru invitaţie şi Joanna se îndreptă spre ieşire cu un nod în gât.

*
* *

După plecarea lui Nathan, Joanna rămase pe terasă. Casey dormea la Meg dar ea nu putea să doarmă. Ce păcat că nu putea să discute cu Michael.

Luna plină se ridicase pe cer, răspândind o lumină argintie. Ea se întoarse în salon şi se aşeză pe prima treaptă a scării, ascultând şoaptele nopţii.

Amintindu-şi de serata lui Joyce, scoase un suspin. Michael nu-i dăduse nici o atenţie. Fusese atras atât de mult de farmecul gazdei încât nu mai avusese ochi pentru altcineva. Poate că în afara vilei, ea nu mai însemna nimic pentru el. Relaţiile dintre ei se limitaseră întotdeauna la o prietenie trecătoare, atât cât durează anotimpul vacanţei.

Simţi că are lacrimi în ochi. Îl iubea atât de mult pe Michael şi dorea ca el să-i împărtăşească dragostea. Voia să fie o parte din viaţa lui. Nu avea intenţia să se întoarcă în New Hampshire. Dorinţa ei era să rămână cu el, pentru totdeauna. Gândul acesta imposibil îi sfâşia sufletul.

Auzind vuietul valurilor, îşi aduse aminte de noaptea când Michael o iubise... Fusese o noapte asemănătoare, liniştită şi înmiresmată. După cină, făcuseră o plimbare pe plajă şi se aşezaseră pe o pătură, la ţărmul oceanului.

* * *

— Joanna, murmurase el, privind-o în ochi.

— Ce e ?

— Nimic. Doream numai să-ţi rostesc numele. Îmi place cum sună.

Ea râsese şi-i spusese că este un nume obişnuit, dar el protestase.

— Pentru mine este cel mai plăcut cuvânt: Joanna. Trei silabe care mă vrăjesc...

O lacrimă îi umezi obrazul. Amintirea acelei nopţi o tulbura peste măsură. Revedea momentul când o îmbrăţişase şi o sărutase. Acum, retrăia clipa când el îi şoptise :

— Jo, ştii că te iubesc foarte mult ? Este un sentiment pe care nu l-am avut faţă de nici o altă fată. Mă simt atât de legat de tine... de parcă am fi căsătoriţi.

— Şi eu te iubesc, Michael. Te voi iubi întotdeauna.

— Şi eu te voi iubi mereu. Suntem ca şi căsătoriţi, Jo. Ceremonia civilă nu are nici o importanţă. Pentru mine suntem căsătoriţi într-un mod spiritual, mistic. Eu sunt soţul tău şi tu eşti soţia mea.

— Oh, Michael ! Spui adevărul ?

El zâmbise şi se ridicase în picioare.

— Ce faci ?

— Un moment, o liniştise el, făcând câţiva paşi pe plajă.

Când se întorsese, avea în mână nişte alge.

— Ce sunt astea ?

— Florile de mireasă, spusese el, făcând o plecăciune. O ajutase să se ridice şi apoi îi oferise buchetul. Se uita vrăjită cum el îi punea pătura în jurul umerilor.

— Asta este rochia de mireasă.

— Michael, uneori am impresia că nu eşti zdravăn la cap !

El îi poruncise să tacă şi devenise liric, gesticulând teatral.

— Vuietul oceanului va fi muzica noastră, iar plaja va fi biserica.

— Dar preotul ?

Trăsăturile lui deveniseră serioase şi întinsese braţele spre lună şi stele.

— Ele vor ţine loc de preot. Joanna, nu cunosc decât două cuvinte : „Te iubesc". Tu eşti sufletul, răsuflarea şi bucuria vieţii mele. De astăzi sunt al tău pentru totdeauna.

— Şi eu voi fi a ta pentru totdeauna, spusese ea fascinată. Oriunde ne vom afla şi orice vom face, fie că vom fi împreună sau despărţiţi, eu voi fi în veci a ta.

În acea noapte fierbinte, Michael o făcuse să cunoască extazul. Fusese cea mai frumoasă noapte din viața ei și iubirea i se păruse cea mai mare fericire de pe pământ.

*
* *

Acum, se uita la lună, în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. De ce își amintise de acea noapte vrăjită ? Totul nu fusese decât un vis searbăd ! El făcuse un jurământ strâmb și-și bătuse joc de dragostea ei nevinovată. De ce amănuntele acelei nopți îi reveniseră în minte ? De ce mai simțea încă intensitatea iubirii ?

Fu trezită la realitate de zgomotul unei mașini. Michael opri motorul și trânti furios portiera. Când intră în salon o găsi la capătul scării.

— Ești singură ?

— Da.

Vocea lui o neliniști. El își desfăcu încet cravata și nasturii de la cămașă.

— Foarte bine. Avem de discutat.

CAPITOLUL XII

Michael se apropie şi ea avu o strângere de inimă.

— Despre ce vrei să discutăm ?

— Despre tine şi Nathan.

— Michael, nu este momentul să-mi ţii o predică despre modul cum trebuie să se comporte o văduvă.

— Nu am de gând să-ţi reproşez ceva ! Ştii foarte bine că m-am supărat când ai încercat să te amesteci în treburile mele şi nu încerc să fac la fel, însă... la naiba ! Îşi duse mâna la frunte. Vreau să te previn numai. Treci printr-o perioadă dificilă şi nu vreau să suferi din nou.

— De unde ştii că voi suferi ? ripostă ea calm.

— Nu pot să ştiu ce intenţii ai cu Nathan.

— Asta nu te priveşte pe tine.

— Jo, de ce nu eşti sinceră ?

— Nici tu n-ai vrut să-mi spui ce relaţii sunt între tine şi Joyce.

El îşi plecă privirile, simţindu-se vinovat.

— Ai dreptate, dar mi-am dat seama că ai făcut o confuzie în privinţa ei.

— Mă îndoiesc.

— Greşeşti. Între mine şi ea nu este nimic în afara afacerilor. Nu suntem şi nu am fost amanţi. Din timp în timp ieşim împreună, dar este un lucru normal, doar ea se ocupă de cariera mea. Niciodată nu i-am dat de înţeles că relaţia noastră s-ar putea transforma în dragoste.

Joanna simţi că i se ia o piatră de pe inimă.

— Atunci, de ce ai stat toată seara cu ea ?

— Ce vrei să spui ?

— Toată seara nu te-ai desprins de ea. Nici măcar un minut. M-ai tratat de parcă aş fi fost o leproasă, îl acuză, dându-şi părul peste cap.

— Nu mi-am dat seama că suferi din cauza mea. Ai fost foarte rezervată.

— Nu poţi şti ce am gândit eu. M-am comportat normal, ca toţi ceilalţi invitaţi. N-am spus nici o prostie.

— Nu mă mai întrerupe. Acesta-i defectul tău. Vorbeşti despre modul cum vezi tu lucrurile, dar nu laşi şi pe altul să-şi spună părerea.

Joanna râse mâhnită.

— Ce vrei să ascult ? De câte ori îmi vorbeşti, aud numai reproşuri. Acum mă avertizezi că sunt văduvă şi că nu trebuie să-i las pe bărbaţi să profite de singurătatea mea şi...

Michael n-o mai lăsă să termine fraza şi o luă în braţe, pecetluindu-i gura cu o sărutare. Ea scoase un ţipăt şi-şi dădu capul pe spate.

— Michael, ai înnebunit ? spuse ea indignată.

El o sărută din nou şi de data asta ea nu mai opuse rezistenţă. Căldura trupului lui îi trezea dorinţa. Inima îi bătea speriată, trupul parcă-i

luase foc. El vru să se desprindă din îmbrățișare, dar ea se lipi de pieptul lui.

— Nu joci cinstit, murmură ea.

— Am învățat regulile de la tine, draga mea, spuse el sărutând-o pe obraji, apoi pe gât. La petrecere arătai atât de ispititoare. Dacă n-aș fi stat departe de tine, mă tem că te-aș fi sărutat sau i-aș fi rupt oasele lui Nathan.

— Michael, șopti ea, trebuie să-ți spun că nu este nimic între mine și Nathan. Cel puțin din partea mea. L-am invitat la petrecere pentru că nu aveam cu cine să merg.

— Chiar nu ai pe nimeni ? întrebă el înălțându-și capul. Dar eu ce reprezint pentru tine ? În ultima vreme am fost mereu împreună.

— Ai fi mers cu mine ?

— Bineînțeles. De aceea am fost rece cu tine la serată.

Înseamnă că ea nu visase ! Ceva se petrecuse între ei în aceste două săptămâni cât au lucrat la roman. Ce ciudată este viața !! Extraordinar de ciudată !

Michael o îmbrățișă cu furie și gemând, ea își înfipse degetele în părul lui. Faptul că el o dorise la petrecerea lui Joyce o tulbură și mai tare. Mâna lui deveni mai îndrăzneață în mângâieri și simți că văpaia pasiunii îi arde trupul.

Când încercă să-i scoată rochia, vechile îndoieli o făcură să protesteze. Oare lecția trecutului nu servise la nimic ? Tot calvarul putea fi chiar atât de ușor uitat ?

— Michael, nu ! se împotrivi ea, ridicându-se.

El se dovedi mai rapid în mișcări și ridicându-se o îmbrățișă și o sărută pe obraji și pe gât.

Ea deschise ochii, apoi îi închise lăsându-se în voia mângâierilor lui. El sesiză momentul ei de slăbiciune şi o sărută pe ceafă, pe pielea fină de pe ureche, aţâţându-i simţurile.

— Michael, încetează. Este o nebunie, spuse ea gâfâind.

— Nu este nici o nebunie, Jo, murmură el. Este lucrul cel mai frumos care s-a petrecut între noi şi nu merită să ne împotrivim dorinţei ce ne răscoleşte trupurile.

Joanna nu dorea să se împotrivească pasiunii. Tot timpul visase să-l strângă în braţe şi să răspundă sărutărilor lui.

— Jo, dacă ai şti cât te doresc, murmură el cu voce răguşită. Am crezut că pot trăi fără tine, pentru că ai fost întotdeauna o pacoste pentru mine, însă când te văd, mă scoţi din minţi...

Ultimele cuvinte rămaseră nerostite pentru că ea îl sărută cu patimă şi el se înfioră.

— Frumuseţea ta a înflorit cu anii... nici nu ştii cât am suferit ştiind că locuieşti sub acelaşi acoperiş cu mine şi nu pot să te iubesc. Toate nopţile, de când ai sosit, te visez şi mă trezesc disperat că nu eşti lângă mine... O sărută apăsat şi ea avu impresia că pământul se cutremură sub picioarele sale. Jo, am ajuns să cred că nu te voi mai putea îmbrăţişa. Nu mai speram să-ţi mângâi trupul sau să-ţi sărut chipul. O strânse mai tare în braţe. M-ai adus din nou la viaţă... Anii trăiţi departe de tine au fost atât de trişti...

Îi îndepărtă rochia şi sânii ei tari se iviră în lumina lunii. Mândria îi spunea că mai are o şan-

să de a evita prăbușirea în lumea simțurilor și poate a durerii. Trebuia să-l oprească însă voința ei se frânse. Michael o dorea așa cum o dorise în urmă cu șase ani. Era posibil ca în ultimele săptămâni să se fi refăcut acea stare tulbure care-i atrăsese inevitabil unul spre celălalt. Poate că acum soarta le va fi favorabilă. Nu trebuia să se mai gândească la suferința din trecut. În afară de durere, existaseră bucuria și iubirea, iar mai presus de orice, speranța.

Pasiunea îi răvășea sufletul și tot ce mai putu să rețină era că este dusă în brațe în camera lui. Razele lunii argintau patul. Se uită în ochii lui și citi dorință, sinceritate și adorație...

— Jo, vrei să ne iubim ? întrebă în șoaptă.

Ea zâmbi și întinse mâna spre el. Cât de mult îl iubea ! Îl va iubi până la sfârșitul vieții sale. Nimic n-o va opri ! Acesta era adevărul : fericirea lor va aparține viitorului, nu trecutului.

Michael se așeză pe marginea patului și ea îi scoase cravata pe care o arunca pe podea, apoi veni rândul cămășii. Mâinile îi dezmierdară pieptul bombat, și el închise ochii și gemu.

Îi luă mâinile și le sărută cu gingășie, apoi se lungi lângă ea. Buzele lui sorbiră dulceața gurii ei, trupurile lor vibrară de dorință. Cu mâinile înfrigurate, el își scoase pantalonii.

— Jo, te doresc așa de tare, murmură el, tremurând din tot corpul. A trecut atâta vreme de când te port în minte. Nici nu-mi vine să cred că ești aici. Oh, frumoasa mea, Joanna...

Dorința îi înălță pe valurile voluptății și extazului.

*
* *

Joanna se trezi târziu în dimineața următoare. Se cufundase într-un somn adânc, cu senzația de împlinire și fericire. Când deschise ochii îl zări pe Michael lângă ea. Se ridică într-un cot și se uită la chipul lui cu trăsături fine. Chiar și în somn era atrăgător, își spuse ea zâmbind. El clipi din gene.

— Oh, bună dimineața, iubito. Cât este ceasul?

— A trecut de zece.

Mai zăboviră în pat, nedorind să risipească vraja iubirii. Se simțea așa de bine ! Crezuse că la trezire îi va fi rușine că se dăruise așa de ușor, dar avea o senzație de liniște lăuntrică și... mulțumire. Michael avusese dreptate : momentele de iubire contau cel mai mult, atât în trecut cât și în prezent. Era o atracție firească și minunată.

— Când îl aduce Meg pe Casey ? întrebă Michael.

— În jurul prânzului, răspunse ea zâmbindu-i.

O mângâie pe păr și o sărută pe obraji, apoi o privi în ochi. Joanna îi înlănțui gâtul cu mâinile însă țârâitul telefonului sparse liniștea dimineții. Michael mormăi ceva și-și lăsă capul pe umărul ei. Telefonul sună din nou.

— Nu răspundem, spuse el.

— Dacă este ceva important ?

— Mai important ca iubirea ?

Soneria se auzea în toată casa. Joanna se sprijini într-un cot.

— Nu, Michael, nu este bine. Trebuie să răspundem.

Făcând o mutră de nemulțumire, el se duse în salon. Joanna își înfășură cearșaful în jurul corpului. Fără el se simțea nefericită și-i era frig. Își zări chipul în oglindă și zâmbi fericită. Michael o dorea. Cuvintele lui de dragoste încă îi mai sunau în urechi. Peste câteva clipe el se va întoarce și-i va vorbi din nou despre dragoste.

Desigur, el nu spusese nimic despre viitor, dar ea refuza să se gândească mai departe de această zi. Nu dorea ca iubirea lor să fie tulburată în nici un fel. Se privi încă o dată în oglindă și zâmbi. Da, era sigură că trecutul nu va mai putea influența prezentul.

— Jo, o strigă Michael, urcând scara în fugă. Jo, îmbracă-te.

— Ce s-a întâmplat ? întrebă ea neliniștită.

— Nu trebuie să te alarmezi, însă Casey a avut un accident.

CAPITOLUL XIII

Michael își puse în grabă o cămașă.

— Meg a sunat de la spital.

— De la spital ? se îngrozi Joanna sărind din pat și alergând în camera ei. Ce accident ?

— Meg a dus copiii într-un parc și se pare că fiul tău a căzut din vârful toboganului.

Mâinile ei tremurau atât de tare încât nu reușea să-și încheie nasturii de la rochie. Niciodată nu fusese atât de disperată. Michael o ajută să se îmbrace, deși era și el înspăimântat, și devenise palid.

— Ești gata ?

— Nu, dar este mai bine să mergem.

*

* *

Meg era pe holul spitalului cu copiii săi, privind neliniștită la ușa de la camera de gardă. Se ridică de pe bancă și veni spre ei.

— Unde este Casey ?

— Înăuntru, răspunse Meg, arătând spre ușa din fața ei. Vor să-i facă o radiografie.

Joanna se îndreptă spre camera unde se afla Casey, dar Meg o prinse de braț.

— Jo, îmi pare tare rău. Eram acolo când a căzut Casey. L-am pierdut o clipă din ochi și el s-a cățărat pe tobogan.

Văzând teama din privirea ei, Joanna caută s-o liniștească.

— Nu te mai frământa. Accidentele nu pot fi prevăzute.

— Știu, dar am fost tot timpul cu copiii. Nu știu când a fugit Casey de lângă mine. A dispărut într-o clipă.

— Nu trebuie să te simți vinovată, Meg. N-a fost greșeala ta.

Fetița începuse să scâncească.

— Meg, du-te acasă. Copiii sunt obosiți.

Meg clătină din cap.

— Steve este plecat și l-am rugat pe Nathan să-i ducă acasă. Eu rămân să văd ce are Casey.

— Nu-i nevoie, draga mea. Te rog să ai grijă de copii, spuse Joanna uitându-se în jur. Michael intrase deja în camera unde se afla Casey.

— I-am dat doctorului toate amănuntele legate de accident...

— Bine. La revedere.

Un moment mai târziu, Joanna se afla lângă Michael. Casey era lungit pe pat, cu o compresă pe frunte și câteva zgârieturi pe brațe și picioare.

— Casey, a venit mămica, șopti ea.

— Nu te aude, Jo, spuse Michael.

— Sunteți părinții băiatului? întrebă doctorul.

Joanna se uita îngrijorată la Casey.

— Ea este mama copilului, îl informă Michael.

Medicul desfăcu pleoapele copilului și-i examină pupilele.

— Casey a făcut o căzătură destul de urâtă, spuse el, schimbând compresa. Joanna scoase un geamăt văzând tăietura de pe frunte. Poate și-a luxat încheietura mâinii sau este posibilă chiar o fractură. Pe moment, ceea ce mă îngrijorează este lovitura de la cap.

Joanna îl luă de mână pe Michael.

— Și-a pierdut cunoștința, continuă doctorul. Acesta era un bărbat între două vârste, cu părul grizonat și avea un zâmbet încurajator. Nu vă faceți probleme, o să-și revină. Copiii sunt rezistenți la șocuri.

Joanna se uita înspăimântată la doctor, incapabilă să spună vreun cuvânt. Ar fi dat orice numai ca fiul ei să deschidă ochii.

— Vorbeați de o radiografie, doctore, îi reaminti Michael.

— Da, peste câteva minute. Până atunci, vă rog, doamnă Ingalls, să completați câteva date. Știu că nu vă arde de asta acum, dar regulamentul spitalului trebuie respectat.

— Da, desigur, spuse ea cu voce stinsă.

— La biroul din hol.

Ea dădu din cap, dar nu-și desprinse privirile de la copil.

— Rămân eu aici, o liniști Michael.

Joanna se îndreptă spre birou, mergând ca un automat. Secretara o invită să ia loc pe scaun și-i întinse un formular. Ea scrise numele și vârsta

lui Casey, adresa ei, telefonul de acasă și ocupația sa... Literele îi jucau în fața ochilor înlăcrimați. Completă cu greu numărul poliței de asigurare. Alte rubrici se refereau la bolile lui Casey și la vaccinările făcute. Fusese vaccinat împotriva tetanosului ? Joannei îi veni să urle. Întrebările păreau că nu se mai termină. Cu ce puteau datele completate să-l ajute pe Casey ? Cineva veni lângă ea, și tresări.

— Oh, Nathan ! Casey.

— Știu, știu. Am auzit ce i s-a întâmplat, spuse el, îmbrățișând-o. Ce a spus doctorul ?

— Că și-a pierdut cunoștința în urma șocului căzăturii. Acum îi vor face o radiografie.

Nathan îi strângea mâinile, încurajând-o.

— Sunt sigur că se va face bine.

Brusc, ea își aminti pentru ce venise Nathan.

— Oh, nu trebuia să te deranjezi. Meg a plecat deja cu copiii.

— Da ? Foarte bine. Acum pot să stau cu tine.

— Ești foarte amabil, însă nu-i nevoie. Michael este aici.

Nathan se întunecă la față.

— Înțeleg.

— Este în camera lui Casey.

El o privi cu duioșie.

— Îmi pare rău că nu te pot ajuta.

Joanna suspină. Nu dorea să-l mâhnească pe Nathan, dar nu se gândea la el decât ca la un prieten.

— Știu că nu este momentul să discutăm despre asta, dar vreau să-ți spun că țin mult la tine.

Aş dori să rămâi aici la Vineyard pentru totdeauna, adăugă el cu emoţie.

Joanna îşi plecă privirile. Din păcate, nu-l iubea pe acest bărbat.

— Şi mie îmi pare rău. Ne-am simţit bine împreună. Ai făcut multe pentru mine şi mi-ai dat curajul să mă bucur de viaţă, dar nu pot să-ţi împărtăşesc sentimentele.

— Nathan păru descumpănit.

— Cine ştie ? Poate în viitor... adăugă ea repede.

Nathan oftă resemnat.

— Da, poate. Să ştii că el nu te merită.

Joanna îi urmări privirea zărindu-l pe Michael care discuta cu doctorul, la capătul culoarului.

— Cine ? Michael ? Dar nu este nimic între... Nu-şi sfârşi fraza. Să fi fost dragostea ei atât de evidentă ? Nathan ridică din umeri.

— Oh, nu-i nimic. Poţi conta pe mine.

— Mulţumesc. Eşti un adevărat prieten, spuse ea îmbrăţişându-l.

Nathan se întoarse şi ieşi din spital.

Joanna se îndreptă spre Michael.

— Putem sta în camera lui Casey. Imediat îi vor face o radiografie, o anunţă el.

— Camera lui ?

— Doctorul mi-a spus că trebuie să fie supravegheat până mâine.

— Doamnă Ingalls ! o strigă secretara. Formularul, vă rog !

— Oh. Pot să-l iau cu mine ? Vreau să stau cu fiul meu.

— Bine, puteţi pleca, dar vă rog să mi-l aduceţi cât mai repede.

— Mulţumesc.

Starea lui Casey se amelioră în cursul după-amiezii. Zăcea în pat şi din când în când gemea din cauza durerilor.

Medicul se întoarse spre seară. Pe coridor se auzea clinchetul veselei, era ora mesei.

— Casey a avut noroc, doamnă Ingalls. Nu are nici o fractură. Este încă sub efectul şocului, dar îşi va reveni. Acum este sub observaţie, iar mâine dimineaţă îl voi examina din nou. Cred că veţi putea să-l luaţi acasă. O mai asigură că surorile medicale vor avea grijă de el.

— Pot să rămân aici ? se interesă ea neliniştită.

— Nu avem unde să vă culcăm.

— Nu-i nimic. Îmi ajunge un scaun. Ţin foarte mult să-l veghez pe Casey.

— Voi sta şi eu cu tine, spuse Michael pe un ton grav.

Joanna se uită la el şi văzu că şi el era la fel de îngrijorat.

— Puteţi să rămâneţi, încuviinţă doctorul binevoitor.

— Ce vrei să-ţi cumpăr de mâncare ? o întrebă Michael.

— Câteva sandvişuri, biscuiţi şi ceai. Altceva nimic.

— Dă-mi te rog formularul. Îl voi lăsa la birou.

Joanna tresări.

— Nu te deranja. Mă duc eu.

— Este în drumul meu, spuse Michael închizând ușa după el.

Joanna se așeză pe scaun și murmură o rugăciune.

Toată noaptea cei doi îl vegheară pe Casey. Din când în când se auzea o sonerie, apoi pașii doctorilor pe coridor.

— Urăsc spitalul, suspină Joanna, îmbărbătată de prezența lui Michael.

El îi surâse blând și ea observă că era tras la față.

— Poți să te duci acasă, spuse ea.

— Rămân cu tine, insistă el, privind-o îngândurat. Nu mai îndrăzni să-l trimită la culcare pentru că se vedea că este îngrijorat și el de soarta lui Casey.

Spre dimineață, Casey începu să plângă de durere și o soră îi făcu un calmant. Peste puțină vreme se auzi zgomotul căruciorului cu micul dejun. Soarele răsărise și lucrurile își reluaseră mersul lor firesc. Nu însă și aici, își spuse Joanna, aruncând o privire spre Michael. Cămașa lui era șifonată, iar barba îi întunecase obrajii. Arăta preocupat, deși la întrebările ei spunea că se simte bine. Sentimentele lui față de Casey erau mai adânci decât își închipuise ea.

O asistentă medicală luă pulsul lui Casey și-i examină ochii.

— Nu putem face altceva decât să așteptăm. În astfel de cazuri, organismul își revine singur. Are nevoie de odihnă. Merge spre vindecare.

— Unde mă aflu ? întrebă Casey după plecarea ei, deschizând ochii.

— La spital, puştiule, răspunse Michael apropiindu-se. Îţi aminteşti ce s-a întâmplat ieri în parc ?

Casey vru să mişte capul, dar durerea îl făcu să scoată un geamăt.

— Ai căzut de pe tobogan, dragul meu, îl avertiză mama lui ca să stea liniştit.

— A, da, aşa e. M-am răsucit ca să cobor pe burtă şi totul s-a învârtit în jurul meu...

— O, Casey ! îl mustră Joanna în şoaptă.

— N-am să mai fac, mami.

— Sunt convins de asta, îl încurajă Michael, sărutându-l pe păr.

Joanna se duse în sala de baie, astfel că fiul ei nu-i văzu lacrimile din ochi. Când se întoarse, Michael îi citea o poveste. Casey stătea liniştit, cu ochii pe jumătate închişi.

— Michael, eşti prea obosit. De ce nu bei o cafea ?

— Mă întorc repede, puştiule. Până atunci nu ai voie să cobori din pat.

Casey zâmbi.

În aceeaşi după-amiază, Casey ieşi din spital. În ciuda faptului că nu dormise, Joanna era bucuroasă că fiul ei depăşise faza critică. Doctorul îi spusese că trebuie să stea în pat câteva zile şi dacă nu apar complicaţii, se va simţi ca înainte de accident.

Michael îl luă în braţe de pe bancheta din spate a maşinii şi-l duse până în salon, unde-l întinse pe canapea.

— Vrei să dau drumul la televizor ?

Casey dădu afirmativ din cap.

— Te las în compania eroilor tăi din desenele animate. Mă duc să fac un duş, apoi voi ieşi să rezolv câteva probleme, dar mă întorc cât pot de repede.

— Unde te duci ? îl întrebă Joanna în momentul când el se îndreptă spre uşă.

— Să iau câteva lucruri.

De când se accidentase Casey, Michael fusese foarte tăcut şi evitase orice discuţie cu ea. Crezuse că acest lucru se datorase extenuării din ultima vreme, dar bănuia că el îi ascunde ceva. Simţea că se îndepărtase de ea, în ciuda faptului că se iubiseră cu două zile în urmă. Acum avea nevoie de înţelegerea şi de căldura lui. De ce relaţia lor se răcise atât de repede ? Ce vină avea ea ?

Meg veni în vizită puţin mai târziu, aducând un platou cu macaroane, şuncă şi brânză.

— Ştiu că n-ai avut timp să gătesti, se scuză ea.

Joanna se bucură. După tensiunea din ultimele zile, putea să-i împărtăşească prietenei sale prin ce trecuse. După plecarea ei, Joanna se simţi mult mai bine.

După ce-l hrăni pe Casey, îl acoperi cu pătura şi-i spuse să se odihnească. Copilul ţinea în mână jucăria preferată şi-i zâmbi galeş. Deschise fereastra ca să lase briza oceanului să pătrundă în casă. Razele soarelui înroşiseră cerul înainte ca umbrele înserării să se întindă peste plajă. Valurile se spărgeau de ţărm într-un murmur monoton. Se gândi că trecuse mai mult de jumătate din vacanţa ei. Soarele apunea mai devreme decât cu câteva săptămâni în urmă, iar cerul de seară avea

nuanţe stacojii. Undeva, în depărtare, se auzea ţârâitul greierilor.

Inima îi fu copleşită de emoţie. Cât de mult îi plăceau aceste locuri unde Michael o făcuse fericită. Ah, dacă vara n-ar fi fost spre sfârşit...

Din păcate, peste trei săptămâni, vacanţa se va termina. Ce se va întâmpla atunci ? Michael îi va cere să rămână cu el ? Pe moment era optimistă, dar comportarea lui o intriga...

Brusc, fu cuprinsă de îndoieli şi teamă. Îi era groază să se întoarcă în New Hampshire. Nu avea nici un chef să-şi reia lucrul la magazin sau să urmeze cursurile de programator de computere. Voia din tot sufletul să fie soţia lui Michael până la moarte. Nu conta unde vor locui sau vor munci, atâta timp cât vor fi împreună. Restul nu avea importanţă. Ideal ar fi fost să se stabilească la Vineyard, într-o casă asemănătoare cu vila aceasta, dar puţin mai mare, pentru a-i adăposti pe copiii pe care-i vor avea. Michael va avea biroul lui, ca să poată scrie. Visa la grădina unde va cultiva florile ei preferate.

Zâmbi amuzată. În loc să fie o femeie modernă care să lupte pentru a fi independentă şi emancipată, ea dorea cu disperare să fie gospodină şi mamă. Cu toate acestea, nu înlătura posibilitatea de a-şi lua o slujbă, atâta timp cât nu-i tulbura viaţa de familie. Preferinţa ei se îndrepta spre o slujbă de genul ajutorului pe care i-l dăduse lui Michael. Se gândea să-şi ia un computer care i-ar uşura imprimarea de texte...

Toate aceste visuri erau posibile numai într-o lume ideală. Din păcate, realitatea se dovedise a fi crudă. Viaţa ei fusese marcată de incidente ne-

fericite şi acum speranţa sa consta în depăşirea greutăţilor pentru a-şi putea creşte copilul.

— Noapte bună, Casey. Dacă ai nevoie de ceva, cheamă-mă. Sunt în salon.

Casey zâmbi şi se cufundă în somn.

Michael se afla în grădină, aşezat pe treptele scării de lemn care ducea spre debarcader. Neliniştită de plecarea lui neaşteptată, se îndreptă spre terasă. Se aşeză lângă el, îşi ridică genunchii şi îşi înfăşură rochia în jurul picioarelor.

— Bună seara, spuse el încet.

— Ai mâncat ceva ? îl întrebă ea, sperând să-i alunge tristeţea.

Cum el era adâncit în gânduri, nici n-o auzi.

— Cum se simte Casey ?

— Bine, acum doarme.

El dădu din cap şi-şi puse mâinile pe genunchi, respirând adânc.

— Jo, pot să te întreb ceva ?

— Fireşte.

— Cât a cântărit Casey la naştere ?

Joanna izbucni în râs, dar văzu figura lui gravă şi se stăpâni.

— Nu-mi amintesc.

— S-a născut înainte de termen ?

Joanna se înfioră. Trecutul n-o lăsa în pace. Îşi amintea cu claritate ce se petrecuse în ziua plecării ei de pe insulă, dar nu voia să-şi reamintească şi să-i mărturisească adevărul lui Michael. Trebuie să **mint**, îşi spuse ea.

Michael o privi drept în ochi.

CAPITOLUL XIV

— Răspunde-mi, Jo ! izbucni el furios.

Joanna se ridică în picioare.

— Bine, bine, am să-ţi spun. Nerăbdarea lui o călca pe nervi. Nu mai putea să ocolească răspunsul, deşi nu crezuse vreodată că el îi va pune această întrebare.

— S-a născut înainte de termen. Casey a fost un bebeluş sănătos şi a avut trei kilograme.

— Înseamnă că este fiul meu !

Joanna suspină şi fu incapabilă să mai spună ceva. Îşi acoperi ochii cu mâinile. Simţi că-i vine rău şi se sprijini de braţul lui, dar el se scutură şi se întoarse cu spatele spre ea.

— Cum de ţi-ai dat seama ? întrebă ea în şoaptă.

— Am văzut ziua naşterii în formularul pe care l-ai completat la spital.

Joanna îşi dădu seama că făcuse o greşeală. Până atunci fusese prudentă.

— Aşadar, micuţul Casey este al meu. Este fiul meu ! exclamă el. Jo, de ce mi-ai ascuns acest lucru ? Au trecut atâţia ani fără să ştiu nimic... Am însemnat atât de puţin pentru tine ? M-ai urât atât de mult ?

Încă din ziua în care se hotărâse să nu-i dezvăluie lui Michael paternitatea, se temuse că într-o bună zi va afla adevărul și că va reacționa în felul acesta. Cu trecerea anilor, acest gând devenise și mai apăsător. Cu cât păstra mai mult secretul, cu atât ar spori și mânia lui dacă ar fi putut ști că este tatăl lui Casey. Dar nu va afla niciodată asta, se gândise ea.

— Michael, plecarea mea din insulă a fost precipitată. Decepția pe care am avut-o m-a îndurerat foarte mult. Apoi, Phil a dorit ca băiatul să nu sufere.

— I-ai spus că ești gravidă cu mine ?

Joanna avu o tresărire nervoasă.

— Da. Mi-a cerut să nu-ți spun niciodată adevărul. Când Casey a crescut, am considerat că este mai bine pentru el să nu știe nimic.

— Ai fi putut, cel puțin, să mă inviți să-l cunosc pe puști, fără să-i fi spus că sunt tatăl lui. Nici nu-ți dai seama cum mă simt acum. Sunt atât de trist și revoltat... A trecut atâta vreme și eu n-am știut nimic ! Șase ani ! Cine-i mai poate reînvia ?

Joanna dădu din cap. Michael o detesta chiar în momentul când ea ținea la el mai mult ca oricând. Recunoștea, în sinea ei, că el era îndreptățit să aibă o asemenea reacție. Îi ascunsese că este tată și-l lipsise de bucuria de a-și vedea fiul, comițând o greșeală de neiertat.

Michael privea absent suprafața apei.

— De ce nu mi-ai spus că ești însărcinată ?

Joanna nu știu ce să răspundă.

— La naiba, Joanna ! De ce nu mi-ai spus ?

Furia lui o înverşună.

— Am aflat acest lucru după plecarea din insulă.

— De ce nu mi-ai telefonat ?

— N-am vrut să-ţi sporesc chinul. Ştiam că Bunny este însărcinată şi că te-ai hotărât s-o iei de nevastă.

— Nu-i adevărat, ripostă el, uitându-se mirat la ea. Cine ţi-a spus asta ?

— Toată lumea. Tatăl meu, mama ta. De ce cauţi să ocoleşti adevărul ? Dacă nu aveai de gând să te însori cu ea, de ce nu mi-ai telefonat tu ?

— Ţi-am telefonat câteva luni !

Joanna îl privi neîncrezătoare.

— Michael, am senzaţia că am fost păcăliţi, şopti ea.

— Cineva şi-a bătut joc de noi, confirmă el, încruntându-se. Unde ai plecat atunci ?

— Acasă, bineînţeles. Mama a bănuit că s-a întâmplat ceva şi nu m-a lăsat până nu i-am mărturisit totul. Toamna, am plecat la şcoală.

— La şcoală ?

— Da. Încă nu începuseră cursurile, dar căminul era deschis. Voiam să fiu singură.

— Acolo te-ai dus ? Te-am sunat mereu acasă, dar mama ta mi-a spus că eşti plecată, fără să precizeze unde.

Joanna făcu ochii mari.

— Ai telefonat cu adevărat ?

— Da. Îmi dau seama că am greşit spunându-i cine sunt.

— Nu ţi-a spus unde mă aflu pentru că erai fiul lui Vivien, femeia care-i răpise soţul.

— Ce răzbunare prostească !

— Chiar ai sunat ?

— Desigur, Joanna, ce rost are să te mint ?

Ea se înfioră și el își plecă privirea.

— Mama ta nu ți-a spus nimic ?

— Nici un cuvânt.

Michael clătină din cap, descumpănit.

— Să revenim la tine. Erai la școală... De ce te-ai mai dus la cămin dacă tu și Phil doreați să vă căsătoriți ?

— Nu am hotărât să ne căsătorim, murmură ea. Eram gravidă și aveam nevoie de un soț, iar tu... tu erai grăbit să te însori cu alta. Lacrimile îi umeziră obrajii și suspină.

— Dar...

— Ce anume, Michael ? Ai fost distrus în vara aceea, pentru că ai lăsat două fete însărcinate. Din nefericire, tocmai cu cea care ți-a dăruit un fiu nu te-ai căsătorit și a fost nevoită să te părăsească. Ești de plâns.

— Încetează ! porunci el, apucând-o de braț. Să punem lucrurile la punct. Te-am iubit, Joanna, mai mult decât orice pe lume. Dumnezeu mi-e martor că de atunci n-am putut iubi nici o altă femeie.

Joannei i se tăie respirația. Îl privi direct în ochi.

— Ai găsit momentul potrivit pentru a-ți mărturisi dragostea !

— Joanna, nu te-am înșelat niciodată.

— Cum poți să spui asta ? Deși Bunny n-a rămas gravidă, te-ai însurat cu ea. Asta înseamnă că nu m-ai înșelat ?

Michael îi strânse mâna și se uită din nou în zare.

— Nici tu nu mă crezi, șopti el. Dacă ai ști ce mult te-am iubit. Așteptam scrisorile tale cu nerăbdare. Toată iarna dinaintea terminării facultății m-am gândit numai la tine. Apoi a venit vara cea mai încântătoare din viața mea. Erai atât de frumoasă.

— Am fost tânără și naivă.

— Așa este, dar și eu am fost tânăr.

— Michael, tu erai deja matur !

— Aveam doar douăzeci și doi de ani.

Joanna își îndreptă privirea spre casele luminate de pe malul iazului.

— Oricare au fost sentimentele tale pentru mine, nu se pot compara cu ale mele pentru tine. M-ai făcut atât de fericită în acea vară încât eu... eu... Emoția o copleși și oftă.

Michael se ridică și o luă în brațe și ea se cuibări la pieptul lui.

— Oh, Joanna, ce copii am fost ! De ce am lăsat să sporească neîncrederea între noi ? Spune-mi, ce s-a întâmplat în seara aceea ?

— Care seară ?

— Atunci când a trebuit să merg la familia Wilcox. Ce s-a întâmplat ?

— Oh, am așteptat să te întorci acasă. Bănuiam că vizita nu era de bun augur. La ora unsprezece și jumătate, seara, tatăl meu și Vivien și-au făcut apariția, fără tine...

— Și ei ți-au dat vestea cea mare, nu-i așa ? Ți-au spus că Bunny este gravidă și că ea pretinde că eu eram tatăl copilului ?

— Nu, mi-au spus doar că tu ești tatăl copilului.

— La naiba ! I-am rugat să nu-ți spună nimic. N-am știut că vor răstălmăci lucrurile.

— De ce n-ai venit acasă ?

— Ar fi trebuit, dar am crezut că este mai bine să nu te amestec în această afacere.

— Rău ai făcut ! Nu-ți dai seama prin ce am trecut ? Toată noaptea m-am chinuit.

Michael se întunecă la față.

— Michael, eram distrusă. Nu mai știam ce este cu mine și am vrut să mor. Ne făurisem planuri de viitor și nu înțelegeam de ce m-ai părăsit. Ai fost atât de crud cu mine încât am început să te urăsc. În noaptea aceea, m-am jurat să nu te mai văd niciodată. De aceea, în zori, mi-am făcut bagajul și am părăsit insula.

— Trebuia să aștepți să discuți cu mine, spuse el cu tristețe în glas.

— De ce ? Vivien îmi spusese că te vei căsători cu Bunny.

— Dar eu nu aveam această intenție. Vivien nu ți-a spus adevărul. Mama lui Bunny a adus vorba de căsătorie și Vivien a sprijinit propunerea, bucurându-se că voi face parte dintr-o familie respectabilă. Făcu o pauză, apoi continuă : Am stat pe plajă toată noaptea gândindu-mă la încurcătura în care intrasem. Eu n-am văzut-o pe Bunny decât o singură dată, la începutul verii și...

Joanna îi aruncă o privire încărcată de reproș.

— Nu a fost ceea ce crezi, Jo. Cu un an în urmă, eu și Bunny fusesem foarte apropiați și am făcut greșeala de a face dragostea cu ea. Pe atunci

credeam că este vorba de iubire, dar idila noastră n-a durat decât până la începutul toamnei. Între timp te-am cunoscut şi m-am îndrăgostit fulgerător de tine.

— Atunci cum îţi explici faptul că te-ai văzut vara următoare cu ea ?

— Asta s-a întâmplat la începutul lui iunie. Părinţii ei au dat o petrecere la Boston pentru că Bunny absolvise şcoala. La început, n-am vrut să accept invitaţia, pentru că eu rupsesem legătura cu ea. Ştiam că Bunny nu se împăcase cu această hotărâre şi spera să ne împăcăm. Am crezut că atitudinea ei provenea din sentimentalism, însă adevărul este că orgoliul îi întunecase minţile. Cum de îndrăznisem să-i dau papucii ? Nimeni nu se comportase astfel cu Bunny Wilcox ! Aşadar, continuă el, am vrut să rămân acasă, dar mama mea a insistat să merg la petrecere, ca să nu-i supăr pe părinţii lui Bunny. Acum îmi dau seama că ar fi trebuit să ascult de intuiţia mea... Bunny s-a agăţat de gâtul meu de cum am apărut la petrecere de parcă am fi fost doi îndrăgostiţi. Părinţii noştri au făcut aluzii străvezii cu privire la viitorul fericit care ne aşteaptă, de faţă cu oaspeţii de seamă din Boston, apropiaţii familiei lui Bunny. Am băut două pahare, îţi jur, Jo, numai atât şi... mi-a venit rău. În ziua aceea fusesem la doctor pentru că mă simţeam slăbit în urma examenelor, însă în afara oboselii nu mi-a găsit nimic grav. N-ar fi trebuit să beau, dar am fost obligat să toastez pentru reuşita lui Bunny. Imediat, durerea de cap m-a ţintuit locului şi am luat o aspirină, dar fără efect. Tot ce-mi amintesc este că m-am trezit a doua zi dimineaţa, în camera de

oaspeţi. Bunny era lângă mine. M-am dat jos din pat şi am plecat acasă. N-am revăzut-o, spuse el oftând, decât pe insulă. Eram convins că nu se întâmplase nimic în noaptea când dormisem cu ea, astfel că emoţia mea a fost mare la auzul vocii ei la telefon, acuzându-mă că am lăsat-o gravidă. I-am spus că este nebună şi că nu putusem să fac dragoste cu ea în starea în care mă aflasem...

— Copilul nu era al meu, dar nimeni n-a vrut să mă creadă. Le-am explicat asta părinţilor ei, însă n-am avut succes. Atunci ne-am certat şi eu am plecat furios de la ei, lăsându-i acolo pe Vivien şi pe tatăl meu. Am rătăcit pe plajă toată noaptea şi în zori m-am întors la Bunny ca să-i spun să-şi caute alt fraier cu care să se mărite. Îmi amintisem că atunci când mă trezisem, aveam hainele pe mine. Ştiam că tatăl ei are o fire impulsivă, dar nu-mi păsa ; eram tânăr şi lipsit de prudenţă. Argumentele mele l-au înfuriat şi până să-mi dau seama ce face, mi-a dat un pumn care m-a doborât la pământ. Nasul începuse să-mi sângereze...

Joanna scoase un ţipăt.

— Oh ! V-aţi luat la bătaie ?

— Da, recunoscu el ruşinat. Doamna Wilcox m-a dus la spital şi, după ce doctorii mi-au oprit hemoragia, m-am întors acasă şi am aflat că ai plecat. Nu-mi venea să cred că m-ai părăsit. Aveam nevoie de sprijinul tău mai mult ca oricând şi am crezut că înnebunesc din cauză că nu-ţi pasă de mine.

— Michael, cum ai putut crede asta ?

— Ce voiai să fac ? Eram sigur că toţi s-au înverşunat să mă determine să mă căsătoresc cu

Bunny. Tatăl tău și mama mea îmi spuneau mereu că trebuie să mă însor cu ea și că aceasta este singura soluție convenabilă. Nu-mi rămânea altceva decât să plec. Mi-am făcut bagajele și m-am întors la Boston. După ce mi-a trecut furia, am sunat la tine, dar mama ta mi-a închis telefonul. Am perseverat două zile și văzând că nu pot să vorbesc cu tine, am plecat spre New Hampshire.

Joanna închise ochii. Cuvintele lui îi dezvăluiau adevărul. Ah, de ce nu rămăsese pe insulă să clarifice lucrurile ? Viața ei ar fi fost alta ! Ar fi trebuit să aibă mai multă încredere în el. Tocmai pe acest lucru se bazează căsniciile.

— Am sosit la tine acasă și am cunoscut o femeie dură care, din păcate, este mama ta, continuă el zâmbind trist. Nici măcar nu ți-a spus de telefoanele mele !

Joanna clătină din cap.

— Mama detesta să aibă de-a face cu Vivien și cu tatăl meu, așa că fiul rivalei sale nu putea fi, în ochii ei, decât un stricat.

— Cred că am speriat-o puțin. Nu eram bărbierit de cinci zile, nu dormisem și aveam un chip straniu : bandajat la nas și cu ochii vineți. Ea mi-a spus că ești plecată și nu poți răspunde la telefon. Am revenit a doua zi și ea s-a răstit la mine s-o las în pace. A treia zi a ridicat receptorul amenințându-mă cu poliția.

Joanna suspină.

— Să știi că amenințarea era reală.

— Am fost sigur de asta. În fața refuzului ei, m-am întors la Boston, căci peste o zi trebuia să mă prezint la universitatea din Virginia.

Joanna numără pe degete și spuse :

— În acea zi l-am sunat pe Phil.

Michael îi adresă o privire întrebătoare.

— Așa cum ți-am spus, stăteam la cămin în așteptarea reînceperii școlii. Nu m-am simțit bine și m-am dus la medic : am aflat că sunt... gravidă. Nu știam ce să fac. Nu voiam să-i mărturisesc mamei adevărul. Mă temeam să nu aibă un șoc nervos auzind cine este tatăl copilului. Tata nu putea să mă ajute, așa că i-am telefonat lui Phil. Era cel mai bun prieten al meu.

— Numai atât ? Nu te întâlneai cu el ?

— Ba da. Știam că este îndrăgostit de mine.

— Dar tu ?

— Țineam la el, pentru că era amabil, bun și generos. Am copilărit împreună, dar nu-l iubeam. Dragostea a venit mai târziu... după ce ne-am căsătorit. Atunci când l-am sunat de la școală era numai un prieten. Phil a venit imediat cu o soluție, propunându-mi să mă mărit cu el și să declare că el este tatăl copilului.

— I-ai spus că eu sunt adevăratul tată ?

— Da. Am fost sinceră cu el.

— Asta explică totul, murmură Michael.

— Ce anume ?

— M-am întors în New Hampshire după ce am aranjat treburile la facultate.

— Când ?

— Am avut câteva zile libere până la deschiderea cursurilor. Am găsit-o pe mama ta în toane bune și mi-a dat adresa unde poți fi găsită. Nu-mi venea să cred că este atât de amabilă, dar pe urmă am aflat de ce. Am ajuns într-un suflet la ma-

gazin, deasupra căruia se afla apartamentul din adresă.

Joanna îşi muşcă buzele.

— Era apartamentul în care te-ai mutat peste două săptămâni. Aici l-am găsit, bineînţeles, pe Phil care zugrăvea tavanul. I-am spus cine sunt şi el s-a uitat urât la mine. Acum ştiu motivul : aflase de la tine că eu sunt tatăl copilului pe care-l purtai. L-am întrebat de tine şi mi-a răspuns că eşti la cumpărături. S-a lăudat că pregăteşte apartamentul pentru tine, pentru că vei fi soţia lui. Vestea m-a zăpăcit. Nu l-am crezut, dar el mi-a arătat lucrurile tale.

Joanna tresări. Aşadar, Michael fusese în casa aceea ?

— Îţi dai seama cum m-am simţit când am văzut cutiile în care erau lucrurile tale ? Am zărit pulovărul tău pe pat...

Joanna îl mângâie pe braţ, dar el se feri de atingerea ei.

— Ce puteam să-i spun lui Phil ? M-am simţit ca un intrus. Nu puteam să scot nici o vorbă. Nu eram în stare să mărturisesc dragostea noastră şi planurile pe care ni le făcusem.

— Nu ai de ce să-i porţi pică.

Michael îşi luă capul în mâini.

— Nu. Bineînţeles că nu. El era cavalerul care venea în ajutorul unei femei, iar eu cel vinovat. I-am spus că este o căsătorie pripită, dar el m-a contrazis imediat. „Absolut deloc", mi-a zis, doar vă cunoşteaţi din copilărie, iar tu ai vrut întotdeauna să te măriţi cu el.

Michael făcu o pauză, apoi continuă pe un ton amar :

— Jo, se pare că te-a iubit cu adevărat, pentru că ţi-a luat apărarea, deşi ştia că eram tatăl copilului tău. I-am spus că faceţi o greşeală pentru că eraţi foarte tineri şi căsnicia este un lucru serios. El a găsit răspuns la asta, afirmând că vârsta nu contează când este vorba să greşeşti. Cel puţin voi aţi dorit să vă căsătoriţi. Asta a fost ca o palmă pentru mine şi mi-am dat seama că i-ai spus despre încurcătura mea cu Bunny şi că poate aţi râs de nenorocirea mea.

— Nu ! Niciodată nu i-am destăinuit acest lucru.

— În sfârşit, eram atât de descumpănit încât nu mai ştiam ce să cred. I-am urat fericire şi am plecat cu moartea în suflet, hotărât să nu te mai caut niciodată. Nu avea nici un rost, din moment ce erai nevasta altuia. M-am gândit că Bunny avea nevoie de un soţ şi la urma-urmei, poate că mă culcasem cu ea în noaptea aceea. Nu eram sigur de nimic. Nu mai conta că făcusem sau nu dragoste. Numai că nu m-am culcat cu ea. Testele de la clinică arătau că ea inventase totul. Am avut o discuţie dură cu ea şi am aflat de ce dormisem în camera de oaspeţi : în loc de aspirină îmi dăduse nişte somnifere ! Gândeşte-te ce efect au avut acestea, cu băutura şi oboseala.

— Ce fiinţă sinistră ! Ţi-a făcut atâta rău ! După câteva secunde, ea continuă zâmbind : Ştii la cine mă gândesc ?

— Nu.

— La Romeo şi Julieta. Ne-am îndrăgostit nebuneşte unul de altul şi nu ne-am putut căsători.

Michael o aprobă.

— Ca şi ei, am avut nişte părinţi care s-au opus căsătoriei noastre, continuă Joanna. Intenţiile persoanelor apropiate s-au dovedit a fi mai rele decât păreau.

— Părinţii noştri nu şi-au dat seama că ne iubim aşa de mult. Răul pe care l-au făcut nu mai poate fi îndreptat.

Joanna făcu o grimasă. Aşa este, trecutul nu mai poate fi reînviat, îşi spuse ea. Discuţia lor scosese în evidenţă doar dragostea pe care o avuseseră cândva... Te-am iubit mai mult decât orice pe lume, îi mărturisise el, dar nu se referise deloc la prezent. După ce lămuriseră cum se petrecuseră lucrurile, acum singurul fapt era sigur : oricât de mult se iubiseră, asta aparţinea definitiv trecutului.

CAPITOLUL XV

— Nu vrei să intrăm în casă ? propuse el când văzu că tremură. Afară este umezeală.

— Desigur. Vreau să-l veghez pe Casey.

Michael se așeză pe un scaun în salon. După ce aprinse lumânarea din suportul aflat pe măsuță, Joanna își încălzi mâinile. Știa că discuția lor nu se va termina decât după ce vor rezolva problema cea mai importantă : Casey. Se uită pe furiș la Michael care rămăsese gânditor, sprijinindu-și capul în mâini. Lumânarea tremură, aruncând umbre pe chipul lui obosit.

— Așadar, Casey este fiul meu, spuse el într-un târziu cu voce stinsă. Ai avut grijă de el și l-ai crescut așa cum trebuie.

— Asta este părerea ta ?

— Desigur. Este un copil minunat, isteț, vesel, bine educat...

— Seamănă leit cu tine, spuse ea fericită, dar zâmbetul îi pieri de pe buze când văzu figura lui acră. Ea bănui că el se gândește la anii pierduți departe de fiul său.

— Ai fi putut să-mi dai de știre, îi reproșă el, ridicându-se.

Se apropie de fereastră și se uită în depărtare. Ea se simți descumpănită. Timpul făcuse să se șteargă amintirile fericirii lor, iar zilele minunate petrecute în această vară, alături de el, nu aveau forța pasiunii din trecut. Ce naivă fusese făurindu-și planuri de viitor, crezând că vor avea șansa de a se iubi din nou. O detesta pentru că-i ascunsese adevărul în legătură cu Casey ! De ce sperase că el nu va afla niciodată de existența fiului său ? Și chiar dacă el n-ar fi știut acest lucru, ea ar fi putut trăi cu conștiința încărcată ?

— Este o prostie să susții că poți îndrepta greșelile trecutului, șopti ea cu părere de rău.

— Așa este, încuviință el. Să uităm trecutul, Jo, vreau să mă refer la viitor.

— Ce anume ai de gând ?

— Vreau să-l pot vedea regulat pe Casey.

Ea surâse.

— Te înțeleg foarte bine.

— Ești de acord ?

— Da, firește. Casey ține foarte mult la tine.

Joanna renunță să mai spere că el ar putea să se intereseze de soarta ei, știind cât de mult îl întristase, ascunzându-i adevărul.

— Să nu-ți faci griji pentru mine. Nu-i voi spune nimic lui Casey până ce nu va fi în stare să priceapă ce relație ne unește.

Joanna fu de acord cu propunerea și răspunse cu tristețe în glas :

— Ce păcat, nu-i așa ?

— Ce anume ?

— Am recunoscut că am greșit, dar nu suntem în stare să iertăm.

Joanna se îndreptă abătută spre camera lui Casey. Dacă i-ar fi spus că este tatăl fiului ei, poate că lucrurile s-ar fi petrecut altfel, dar nu putuse să se hotărască. Dacă el ar fi venit în casa ei să-l vadă pe băiat, căsnicia sa s-ar fi dus de râpă. Şi aşa îi va fi destul de greu în viitor, când el va veni cel puţin o dată pe lună la Casey. Cum îl va întâmpina la uşă ? Despre ce vor vorbi ? Va fi capabilă să-şi stăpânească lacrimile ? Dacă el va sosi însoţit de o altă femeie, sau chiar de viitoarea lui nevastă ? Va putea să le adreseze un zâmbet de bun-venit ?

Nu, nu va mai avea forţa să se prefacă. Trebuia să aranjeze cu Michael ca vizitele lui să aibă loc când ea nu va fi acasă. Nu va putea să dea ochii cu el. Asta ar distruge-o încetul cu încetul.

Îşi schimbă hainele şi-şi puse o cămaşă de noapte. Aruncă o privire spre Casey şi văzu că doarme liniştit. Intră în baie şi se demachie, pregătindu-se de culcare. Gândurile întunecate o apăsau din nou, şi singura soluţie era să plece acasă. Şederea ei la vilă devenise imposibilă. Atâta timp cât sub acoperiş era Michael, între ei va fi o tensiune insuportabilă, aşa că trebuia să părăsească insula.

Michael ajunsese în capătul scării când ea ieşea din baie. Îşi plecă privirile când trecu pe lângă ea şi se îndreptă spre dormitor.

— Michael ! M-am hotărât să plec mâine dimineaţă.

El o privi mirat.

— Nu este nevoie, Jo.

— Ba da. Nu mai pot sta aici. Totul mi se pare o farsă.

— Casey poate suporta călătoria ? întrebă el îngrijorat.

— Tocmai voiam să te rog să ai grijă de el câteva săptămâni.

— Mă laşi singur cu el ?

— Da. Doresc să vă cunoaşteţi mai bine. Vei putea recupera puţin din timpul pierdut, zâmbi ea, deşi era la capătul puterilor. Voi veni după el la sfârşitul lui august.

Michael păru încântat.

— Ne vom distra de minune împreună. Ce ai de gând să faci ?

Ea dădu din umeri.

— Mă voi întoarce în New Hampshire şi voi căuta un alt apartament şi o altă slujbă.

Michael se îndreptă spre camera lui, dar în prag se opri.

— Apropo, lui Doug Mc Crory îi place romanul meu.

Joanna tresări, plăcut surprinsă.

— Cum ?

— Am sunat-o pe Joyce când am ieşit să mă plimb. Ea i-a dat ultimele capitole duminică seara şi el a citit a doua zi manuscrisul.

— El este editorul ?

— Da. Joyce a fost entuziasmată. De obicei este mai rezervată când este vorba despre afaceri.

— Eşti mulţumit ? Te-au plătit bine ?

— Mai întrebi ? Am primit o grămadă de bani.

— Atunci, de ce faci mutra asta plouată ?

— Joanna, nu pleca, spuse el când ajunse în dreptul uşii.

Ea simţi că i se taie răsuflarea.

— Nu pleca, te rog.

Nu ştia ce să răspundă. Avea senzaţia că inima îi încetase să mai bată. Nu era cu putinţă ca el să fi rostit cuvintele pe care le aşteptase de atâta vreme.

— Ar trebui să fiu fericit : mi-am realizat visul de a fi scriitor, problema financiară este rezolvată şi totuşi ceva îmi lipseşte. Joanna, vreau să rămâi cu mine. După ce intrară în dormitor, el o înlănţui cu braţele. Te iubesc, Joanna. **Te iubesc.** Eşti... sufletul meu, eşti bucuria vieţii mele.

Joanna îşi petrecu braţele în jurul gâtului şi îşi lipi faţa de a lui.

— Oriunde am fi şi orice am face... suspină ea, simţind că se înăbuşă. Şi eu te iubesc, Michael.

El îi zâmbi drăgăstos.

— Asta ne leagă cel mai mult şi nimic altceva. Nu mai contează cât am fost despărţiţi, nici suferinţa îndurată, numai dragostea contează, acum şi în viitor.

O sărută tandru pe frunte şi o strânse la piept.

— Jo, vrei să fii soţia mea ?

Ea îi răspunse la îmbrăţişare. Lacrimile îi căzură pe obraz.

— Să nu-ţi fie teamă că te măriţi cu un bărbat care a renunţat la slujbă şi la casă pentru a se dedica scrisului.

Joanna îi puse un deget pe buze.

— Aş accepta să mă mărit cu tine chiar dacă ai fi sărac.

— Tocmai asta încerc să-ţi explic. Nu sunt deloc sărac. Editura mi-a oferit un contract pentru următoarele mele romane. Pentru trei cărţi !

— De ce glumeşti ? ridică ea tonul, uitând că fiul lor dormea alături.

— Vorbesc serios ! Clauzele contractului sunt extraordinare ! Deja am găsit subiectul la un roman şi am...

Se opri şi o întrebă brusc :

— Ce-ai spus ?

— Când ?

— Am auzit bine că vrei să te măriţi cu mine?

— Desigur că vreau să fiu soţia ta.

Un zâmbet îi apăru pe buze în timp ce-i desfăcea nasturii de la cămaşă.

— Când ne căsătorim ?

— Mâine. Crezi că este prea devreme ?

— Organizăm o petrecere ? întrebă ea. Trebuie să invităm câţiva prieteni şi pe părinţii noştri.

— Nu ! Pe ei nu !

— Michael, nu uita că nu poţi să-ţi alegi părinţii. În afară de asta, datorită lor am locuit împreună la vilă.

— A fost o greşeală.

— Cea mai plăcută greşeală pe care au făcut-o vreodată, şopti ea, dezmierdându-i pieptul.

— Aşa este, cred că ai dreptate, surâse el. Îi chemăm să ne facă o vizită, însă numai după ce ne căsătorim. De data asta, nu mai vreau să am nici o surpriză.

— Gata, suspină ea, desprinzându-se din îmbrăţişare. Am pus lucrurile la punct, aşa că este mai bine să mă întorc în camera mea. Vreau să fiu lângă Casey. Dacă se trezeşte ?

Ochii lui scânteiară de dorinţă.

— Nu te duci nicăieri şi ştii de ce. Băiatul nostru va trebui să se obişnuiască să te caute dimineaţa în patul meu, pentru că acolo vei dormi tot restul vieţii.

*
* *

Joana se cufundă într-un somn adânc după ce făcuseră dragoste, dar se trezi în zori. Afară începea să se lumineze. Ţipetele pescăruşilor şi vuietul valurilor se auzeau în depărtare. Se uită drăgăstos la Michael care dormea alături.

Se simţea incredibil de mulţumită, amintindu-şi că sosise la vila de pe insula Martha's Vineyard cu cinci săptămâni în urmă, fără chef de viaţă şi fără nici o speranţă. Viaţa ei se schimbase radical şi avea atâtea lucruri de făcut. Viitorul îi aparţinea.

Amândoi regăsiseră anotimpul iubirii şi acum era sigură că nimic nu-i va mai despărţi. Între ei era o dragoste deosebită, sinceră şi adâncă, o dragoste pe care o vor păstra mereu în sufletele lor.

SFÂRŞIT

Dat la culcs 11.05.1996. Bun de tipar 3.06.1996
Coli tipo 12. Format 13/54x84
Hârtie tipar de 60 g/m2
Apărut 1996

Tiparul executat sub cd. nr. 40418 la
Societatea Comercială — Editură şi Imprimerie
„Porto-Franco" S.A. Galaţi
B-dul George Coşbuc nr. 223 A
ROMÂNIA

După moartea soțului, Joanna, în căutarea liniștii, dorește să-și petreacă împreună cu fiul său vacanța în vila familiei situată pe o insulă exotică.

Reîntâlnirea cu Michael Malone după șase ani o tulbură. Avea oare de ce ?

— Am fost rezervat cu Casey din cauză că l-ai făcut cu alt bărbat, însă nu am nimic contra lui. Cred că este un copil minunat. Îmi este ciudă pe mine că am fost fără minte în tinerețe.

THE BEST

ISBN 973-580-062-4

Lei 2353 + 47 T.L. = 2400